

Breitbart tunneyhteisönä

Tapaus kongressitalon valtaus, tammikuun 6. päivä 2021

Jaakko Dickman

Pro gradu -tutkielma

Median, musiikin ja taiteen tutkimuksen tutkinto-ohjelma, mediatutkimus

Historian, kulttuurin ja taiteiden tutkimuksen laitos

Humanistinen tiedekunta

Turun yliopisto

Lokakuu 2021

Turun yliopiston laatu järjestelmän mukaisesti tämän julkaisun alkuperäisyys on tarkastettu

Turnitin OriginalityCheck -järjestelmällä.

Pro gradu -tutkielma

Median, musiikin ja taiteen tutkimuksen tutkinto-ohjelma, mediatutkimus

Jaakko Dickman

Breitbart tunneyhteisönä: tapaus kongressitalon valtaus tammikuun 6. päivä 2021

Sivumäärä: 107

Tämä pro gradu -tutkielma käsittelee yhdysvaltalaisen *Breitbart* uutissivuston kommenttiyhteisöä ja sen käyttäjien tulkintoja tammikuun 6. päivänä 2021 tapahtuneesta Yhdysvaltain kongressitalon valtauksesta. *Breitbartin* kommentteissa keskityn erityisesti siihen, minkälaisia osaa tunteet näyttävät kongressitalon valtausta käsittelevissä tulkinnoissa ja minkälaisen tunneyhteisön yhteisön jakamat kommentit tuottavat. Tutkielman temaattisena kehyksenä toimivat presidentti Donald Trumpin aikakauden kulttuurisodat Yhdysvalloissa

Tutkimukseni teoreettisena viitekehyksenä toimii *affektiteoria*. Lähilukemalla *Breitbartin* kommentteja Margaret Wetherellin ja Sara Ahmedin affektioteorioiden avulla muodostan kattavan kuvan siitä, miten tunteet vaikuttavat kommenttiyhteisön itsemäärittelyyn ja miten yhteisön taustalla olevat sosiaalisesti ja kulttuurisesti määrittäneet tulkintatavat vaikuttavat yhteisön tunteiden esittämiseen.

Pro gradu -tutkielmassa etsin vastauksia kysymykseen, minkälainen tunneyhteisö *Breitbart* on. Tätä pääkysymystä lähestyn kolmen alakysymyksen kautta: 1) minkälaisia tunteita tulee esiin kommenttiyhteisön kongressitalon valtaukseen liittyvissä tulkinnoissa, 2) mitkä tulkintojen objektit näyttävät erityisen tunneintensiivisinä ja 3) miten yhteisön tavat assosioida tunteita tiettyihin objekteihin ilmensivät yhteisön taustalla olevia laajempia kulttuurillisia, sosiaalisia ja ideologisia tekijöitä?

Tutkimusaineistonani käytän kolmen suosituimman 6.1.2021 *Breitbartissa* julkaistun uutisen kommenttiosioita. Tutkimuksessa sovellan sekä kvantitatiivisia että kvalitatiivisia metodeja kommenttien tarkasteluun. Kvantitatiivisena metodina käytän *verkostanalyysiä* ja *narratiivista vastaparianalyysiä*. Kvalitatiivisessa analyysissä käytän hyväkseni *narratiivin analyysiä*.

Analyysini osoittaa, että *Breitbart* yhteisönä suhtautui kongressitalon valtaukseen myötäilevästi tai tukien. Tunnistamani kolme keskeistä narratiivista tulkintatapaa osoittavat *Breitbartin* kommenttiyhteisön olevan tunneyhteisö, joka perustuu kollektiivisesti hyväksytylle eliittivihamielisyydelle, patriotismille, valkoiselle uhriudelle ja rasismille. Kommenttiyhteisön tunneassosiaatioiden taustalla on nähtävissä selkeä yhteys alt-right -liikkeen sekä yhdysvaltalaisen populismin normatiivisiin tulkintatapoihin. Tutkimus antaa olennaista tietoa affektiivisen kommunikaation merkityksistä yhdysvaltalaisille oikeistolaisverkko-yhteisöille. Se myös edistää merkittävästi tutkimuksellista ymmärrystä *Breitbartin* kommenttiyhteisöstä. Näiden lisäksi tutkimus vie eteenpäin verkko-yhteisöjen affektiivista tutkimusta kehittämällä menetelmiä niiden analyysiin.

Avainsanat: verkko-yhteisö, affekti, tunne, narratiivi, Breitbart, kulttuurisodat, Amerikka, Yhdysvallat, alt-right, alt-light, äärioikeisto

Sisällysluettelo

1	Johdanto	5
2	Tutkimuksen tausta	8
2.1	Breitbart	8
2.2	Alt-Right	10
2.3	Tutkimuksen teoreettis-metodologinen tausta	19
2.3.1	Affekti	20
2.3.2	Narratiivi	23
2.4	Aiempi tutkimus	26
2.5	Aineisto	30
2.5.1	Yleiskatsaus aineistoon	30
2.5.2	Aineiston luonteeseen liittyviä huomioita	34
3	Yhdysvaltojen kulttuurisodat	37
3.1	Kulttuurisota vai ei?	37
3.2	Kulttuurisotien historia Yhdysvalloissa	40
3.3	Kulttuurisodat Trumpin aikakaudella	44
4	Aineiston verkostanalyysi	50
4.1	Aineiston rajaamien verkostanalyysin avulla	50
4.2	Kommenttiosoiden verkostanalyysit	53
5	Aineiston affektiivinen narratiivin analyysi	57
5.1	Kommenttien narratiiviset vastaparit	58
5.1.1	Tapahtumia myötäilevät tai tukevat kommentit	59
5.1.2	Tapahtumia kritisoivat kommentit	61
5.1.3	Toimijoiden merkitys yhteisön kollektiiviselle identiteetille ja tunneyhteisölle	62
5.2	Affektiivinen narratiivin analyysi	63
5.2.1	Kansa vastaan poliittinen eliitti – katkeruus ja halveksunta	64
5.2.2	Marginalisoidut valkoiset vastaan etuoikeutetut mustat – valkoinen uhrius ja rasismi	74
5.2.3	Patriootit vastaan liberaalit mielenosoittajat – rakkaus ja viha	82
5.3	Breitbartin tunneyhteisön sosiaalinen ja materiaallinen konteksti	86
5.3.1	Viitteet sosiaalisesta kontekstista	87
5.3.2	Materiaallinen konteksti	89

6 Yhteenveto

93

Lähdeluettelo

100

1 Johdanto

Vuoden 2021 tammikuun 6. päivä jäi Yhdysvaltojen historiaan niin poliittisesti kuin kulttuurillisesti merkittävänä päivänä. Tuolloin joukko presidentti Trumpin kannattajia tunkeutui väkivalloin Yhdysvaltain kongressitaloon tarkoituksenaan estää vuoden 2020 presidentinvaalien tulosten vahvistaminen. Tapahtumien taustalla olivat Donald Trumpin ja hänen tukijoidensa väitteet, joiden mukaan vaalit olivat olleet vilpilliset. Kongressitalon valtauksen seurauksena kuoli viisi henkilöä, ja se sai aikaan useita tutkintoja sekä virkarikossyytteen presidentti Donald Trumpille. Tapauksesta uutisoitiin laajasti ympäri maailman. Eritoten yhdysvaltalaislehdistö pyrki tapahtuman jälkeen vastaamaan kysymyksiin: mistä kongressitalon valtauksessa oli kyse, mitä tapaus tarkoittaa yhdysvaltalaiselle yhteiskunnalle ja mitä seuraamuksia sillä on tulevaisuuden kannalta? Tarkastellessani tapahtumia eri yhdysvaltalaismedioiden sivuilla en voinut olla huomaamatta, että vastaukset näihin kysymyksiin riippuivat merkittävästi siitä, mistä uutismediasta asiasta luki. Erityisesti huomioni kiinnittyi oikeistopuolueellisina pidettyjen uutissivustojen käyttäjiin, jotka tulkitsivat tapahtumaa tavoilla, joita ei valtaviiran keskustelussa kuullut käytettävän.

Breitbart News -uutissivustolla tammikuun 6. päivän tapahtumia seurattiin tiiviisti. Sivustolle ilmestyi runsas määrä kongressin valtausta käsitteleviä uutisartikkeleita, joista osa raportoi tapahtumien kulusta, kun taas toiset kertoivat muiden reaktioista tapahtumiin.

Uutisartikkeleiden lisäksi sivustolla oli päivittyvä seuranta, johon sivuston tuottajat koostivat kuvia, videoita ja reaktioita muilta verkkosivustoilta. Kaikkea tätä uutisointia seurasi vilkas keskustelu kommenttiosioissa. Juuri Breitbart on kongressitalon valtauksen näkökulmasta erityisen mielenkiintoinen uutismedia, koska sivusto toimii merkittävänä Trumpin sanansaattajana sekä vaalikampanjan että presidenttiyden aikana. Breitbartilla oli myös voimakkaat siteet presidentti Trumpin organisaatioon.

Tämä tutkimukseni tarkastelee Breitbartin tammikuun 6. päivän uutisointia ja erityisesti niihin liittyvää kommentointia. Tarkoitukseni on selvittää, minkälaisen tunneyhteisön Breitbartin kommentoijat muodostavat. Tätä tutkimuskysymystä lähestyn kolmen alakysymyksen kautta: 1) minkälaisia tunteita tulee esiin kommenttiyhteisön kongressitalon valtaukseseen liittyvissä tulkinnoissa, 2) mitkä tulkintojen objektit näyttäytyvät erityisen tunneintensiivisinä ja 3) miten yhteisön tavat assosioida tunteita tiettyihin objekteihin ilmensivät yhteisön taustalla olevia laajempia kulttuurillisia, sosiaalisia ja ideologisia tekijöitä?

Narratiivisen analyysin kautta kiinnitän huomioni siihen, minkälainen merkitys tunteilla on yhteisöllisen tulkinnan muodostumisessa ja miten niiden kautta yhteisö muodostaa käsityksen yhteisön sisäisestä ”meistä” ja ulkopuolisista ”toisista”. Tässä keskeistä on Sara Ahmedin ja Margaret Wetherellin affektiteoreettiset näkemykset, jotka painottavat, että tunteilla on perustavanlaatuinen merkitys sekä subjektien että objektien muodostumiselle. (Ahmed 2014, 10; Wetherell 2012, 159). Kiinnitän myös huomioni kommenttiyhteisön narratiivien esiin tuomiin kollektiivisesti jaettuihin ja yhteisön sisällä normatiivisiin tapoihin esittää tunteita. Tässä korostuu Wetherellin näkemys siitä, että tunteiden esittäminen on paikannettua ja esityskontekstin määrittämää (Wetherell 2012, 159). Kiinnittämällä huomioni Breitbartin kommenttiyhteisön keskusteluissa esiintyvien tunteiden subjekteja ja objekteja muovaavaan luonteeseen sekä tunteiden paikkasidonnaisuuteen pyrin määrittelemään kommenttiyhteisön tietynlaisena tunneyhteisönä.

Tunneyhteisöllä tarkoitetaan sosiaalista yhteisöä, joka jakaa tietynlaisen tunnerakenteen (Rosenwein 2002, 842). Tämä tunnerakenne määrittää sen, miten yhteisö suhtautuu ulkopuolisiin asioihin. Samalla tunneyhteisö myös linjaa, minkälaista tunteellista ilmaisutapaa yhteisö suosii ja minkälaista välttelee. (Ibid., 842.) Tutkielmassani yhteisössä esitetyt tunteita ei nähdä ainoastaan tunneyhteisön tunnerakenteiden määrittäminä, vaan tunteiden ymmärretään myös jatkuvasti konstruoivan itse yhteisöä. Samalla kun käyttäjien esittämiin tunteisiin vaikuttaa käyttäjien kokemus yhteisön normatiivisesta tunnerakenteesta, myös heidän tuottamansa sisältö muokkaa tätä normatiivista rakennetta. Tunteiden yhteisöjä konstruoiva luonne on olennainen osa verkkoyhteisöjen toimintaa, koska usein verkkoyhteisöjen jäseniä yhdistää toisiinsa ainoastaan yhteisössä jaetut puhutavat. Viestintätutkija Zizi Papacharissin tavoin ymmärrän verkon yhteisöt affektiivisina yleisinä, jotka muodostuvat julkisesti esitettyjen tunneilmaisujen kautta (Papacharissi 2015, 311). Tällaiset affektiivisten yleisöjen muodostelmat potentiaalisesti tuottavat valtavirtaisia poliittisia narratiiveja vastustavia näkökulmia (ibid., 318). Papacharissin näkemyksistä poiketen en tarkastele Breitbartin kommenttiosioita vain hetkellisesti muodostuvina yleisinä vaan osana sivustolla toimivan yhteisön toimintaa. Yhteisö-käsite soveltuu Breitbartin tarkasteluun yleisö-käsitettä paremmin, koska useat samat käyttäjät osallistuvat toistuvasti Breitbartissa julkaistujen uutisten kommentointiin. Breitbart puolueellisena mediana myös itsessään tuottaa yhteisöllisyyttä esittämällä tietyn ryhmän aatemaailmaa myötäileviä uutisia. Breitbartin kommentointiyhteisö on olennaisesti pysyvämpi muodostelma kuin esimerkiksi jonkin sosiaalisen median alustalla esitetyn ilmiön ympärille muodostuva hetkellinen yleisö.

Breitbart-sivusto soveltuu analyysin kohteeksi erinomaisesti, koska se on ollut eräs keskeisimpiä oikeistolaisia vaihtoehtouutissivustoja Yhdysvalloissa. Vaikka Breitbart on vuoden 2016 jälkeen menettänyt suosiotaan, sen vaikutus yhdysvaltalaiseen mediakenttään ja politiikkaan on edelleen merkittävä. Donald Trumpin presidenttikaudella ja sitä edeltäneen vaalikampanjan aikana Breitbartista kehittyi olennainen osa Yhdysvaltojen valtakoneistoa. Breitbart asemoitui erityisesti Trumpia kannattavaksi uutismediaksi, mikä veti samanmielisiä ihmisiä sivuston puoleen. Mielenkiintoisen tutkimuskohteen Breitbartista tekee myös sen liikkuva itsemäärittely. Välillä sivusto on identifioitunut äärioikeiston uutissivustoksi, kun taas nykyään se ainakin näennäisesti tekee pesäeroa äärioikeistoon. Tämän seurauksena onkin kiinnostavaa analysoida sitä, minkälainen on sivuston käyttäjien kollektiivinen identiteetti¹ sellaisena kuin se näyttäytyy heidän kommenttiensa kautta.

¹ Identiteetit ovat kertomuksia, joita toisintamalla yksilöt ja yhteisöt määrittävät sen, keitä he ovat ja keitä he eivät ole (Yval-Davis 2011, 14). Identiteetit eivät ole koskaan täysin henkilökohtaisia, vaan kollektiiviset identiteetit usein vaikuttavat yksilölliseen identiteettiin. Kollektiiviselle identiteetille keskeiset narratiivit pitävät usein sisällään käsityksen siitä, mitä yhteisön jäseneksi kuuluminen tarkoittaa. Kollektiiviselle identiteetille keskeiset narratiivit järjestävät ja merkityksellistävät yhteisön kokemuksia. (ibid., 14.)

2 Tutkimuksen tausta

2.1 Breitbart

Breitbart on Andrew Breitbartin vuonna 2007 perustama oikeistopuolueellinen verkkosivusto. Andrew Breitbart oli aiemmin ollut mukana perustamassa Drudge Report ja The Huffington Post -uutisaggregointi- ja blogipalveluita (Friedersdorf 2012). Näiden tarkoituksena oli tuoda esiin konservatiivisia, erityisesti teekutsuliikkeelle myönteisiä ääniä. The Huffington Post on sittemmin kehittynyt kansainvälisesti varteenotettavaksi uutispalveluksi (Schulze 2020, 7). Breitbart.com -sivusto koostui alkujaan erilaisista ”Big” alasivustoista, joiden kautta Breitbart kritisoi valtaapitävää eliittiä, erityisesti hallintoa, journalismia ja Hollywoodia (Carr 2012). Ideologisesti Breitbart kannatti voimakkaasti teekutsuliikettä² ja syytti valtavirran mediayhtiöitä liikkeen demonisoimisesta (ibid.). Nykyiseksi Breitbart News -uutissivustoksi Breitbart.com muotoutui kuitenkin vasta Stephen Bannonin noustua sivuston johtoon Breitbartin kuoleman jälkeen vuonna 2012 (Ellefson 2019). Stephen Bannonin johdolla Breitbart News nousi merkittävään asemaan yhdysvaltalaisessa mediakentässä. Käänteentekeväksi hetkeksi osoittautui vuoden 2016 presidentinvaalit.

Presidentti Donald Trumpia ja Breitbart News -uutissivustoa yhdisti jyrkkä eliitinvastaisuus. Tämä lieneekin osasyynä sille, että Breitbart News -sivustosta muotoutui vaalikampanjan aikana voimakkaasti Trumpia kannattava uutissivusto. Asemoituminen Trumpin taustajoukoiksi kannatti, sillä vaalivuoden aikana Breitbart News nousi suosituimmaksi oikeistolaiseksi uutissivustoksi ohi perinteisesti konservatiivisten medioiden valta-asemaa hallinneen Fox News -uutissivuston (Benkler, Faris & Weiss 2018, 57). Vuoden 2015 helmikuun ja vuoden 2018 syyskuun välisenä aikana Breitbart News -sivuston keskimääräinen kuukausittainen kävijämäärä oli 57,8 miljoonaa (Rae 2020, 5). Breitbart News toimi solmukohtana Trumpin kannattajille sekä muille äärioikeistolaisille mediatoimijoille (Benkler, Faris & Weiss 2018, 57). Se ei hyökännyt ainoastaan Trumpin

² Teekutsuliike on yhdysvaltalainen konservatiivinen liike, joka perustettiin lähes välittömästi Barack Obaman presidenttiyden alun jälkeen. Liikkeen jäsenet ovat usein uusliberaaleja tai libertaareja. He sanovat olevansa Yhdysvaltain perustuslain todellisia noudattajia. He puhuvat kansallisen, osavaltion ja paikallisen hallinnon pienentämisen sekä hallinnon kuluttamisen ja verojen alentamisen puolesta. Liikkeellä on merkittävä poliittinen vaikutusvalta. (Chapman & Ciment 2014, 654–655.)

demokraattivastustajia vastaan, vaan sen kohteeksi päätyivät myös Trumpin ehdokkuutta vastustaneet republikaanit sekä mediayhtiöt (Benkler, Faris & Weiss 2018, 57).

Lojaalius Trumpia kohtaan tuotti hedelmää, sillä kampanjan viimeisten kuukausien ajaksi Stephen Bannon nimettiin Trumpin kampanjan pääneuvonantajaksi. Vaalivoiton jälkeen Bannon siirsi työnsä presidentti Trumpin mukana valkoiseen taloon, toimien Trumpin päästrategina vuoden 2017 tammikuusta elokuuhun (Bennett 2020). Trumpin hallinnossa työskenteli myös aikaisemmin Breitbartissa journalistina työskennellyt Julia Hahn (Haller, Holt & de la Brosse 2019, 3). Breitbartin ja Trumpin hallinnon yhteys ei kuitenkaan jäänyt tähän. Uutissivuston pyrkimyksenä oli jo pidemmän aikaan ollut nousta marginaalisesta uutistoimijasta merkittäväksi valtavirran mediaksi (Rae 2020, 11). Trumpin myötä Breitbart News sai lehdistöedustajan valkoisen talon lehdistötilaisuuksiin, mikä entuudestaan lisäsi sivuston vaikutusvaltaa Yhdysvaltojen politiikassa (Haller, Holt & de la Brosse 2019, 3). Kaikki tämä nosti merkittävästi uutissivuston imagoa osana Yhdysvaltojen mediakenttää.

Vaaleja seuranneena vuonna Stephen Bannon ja Breitbart News ajautuivat kuitenkin molemmat vaikeuksiin. Bannon irtisanoutui päästrategin tehtävästään elokuussa 2017. Taustalla oli jatkuvat yhteenotot muiden hallinnon työntekijöiden kanssa sekä Bannonia koskevat tietovuotoepäilyt (Bennett 2020). Vuonna 2017 Breitbart News -sivuston kävijämäärät romahtivat ja suurimmaksi konservatiiviuutissivustoksi nousi jälleen Fox News. Tätä on selitetty sillä, että repivien vaalien jälkeen journalismissa keskityttiin taas enemmän raportointiin ja tutkivaan journalismiin (Benkler, Faris & Weiss 2018, 67). Toisaalta Breitbart kärsi myös siitä, että vaalien jälkeen suosioon nousseet äärioikeistolaiset uutissivustot, kuten Gateway Pundit, Infowars ja Truthfeed saivat Breitbartin näyttämään äärioikeistolaisten silmiin liian maltilliselta (Benkler, Faris & Weiss 2018, 71). Breitbartin vaalien jälkeinen valtavirtaistuminen ja ”salonkikelpoistuminen” vaikutti näin myös negatiivisesti Breitbartin suosioon. Breitbartin kävijämäärät laskivat Trumpin virkaanastujaisten ja vuoden 2019 toukokuun välisenä aikana lähes 75 prosenttia (Farhi 2019). Pew -tutkimuskeskuksen tutkimuksen mukaan myös republikaaneiksi identifioituvien yhdysvaltalaisien aikuisten epäluottamus Breitbartia kohtaan kasvoi vuosien 2014 ja 2019 välillä 1 prosentista 9 prosenttiin (Pew Research Center 2020).

Huippupäivistään laskeneesta suosiosta huolimatta Breitbart News on yhä olennainen mielipidevaikuttaja Yhdysvalloissa. Breitbartin uutisissa käytetään usein puhetapoja, joiden kautta luodaan selkeitä dikotomioita ”meihin” ja ”toisiin” (Rae 2020, 6). Erityisesti

feministejä, seksuaalisia vähemmistöjä, islaminuskoisia ja maahanmuuttajia käsitellään usein negatiivisesti tai jopa vihamielisesti (Rae 2020, 6). Äärioikeiston ja valtavirtamedian väliin sijoittuvana uutistoimijana Breitbartilla on merkittävä asema äärioikeistolaisten mielipiteiden valtavirtaistamisessa (Heft et al. 2019, 24). Vuoden 2021 tammikuussa Breitbart News oli edelleen Yhdysvaltojen yhdeksänneksi suosituin konservatiivinen uutissivusto reilulla 5 miljoonalla kävijämäärällä kuukaudessa (The Righting 2021). Sivustolla on myös edelleen hyvin aktiivinen kommentoijayhteisö.

Pyrkiessämme luomaan karkeita määritelmiä siitä, keitä Breibartin käyttäjät ovat, meidän on tämän tutkimuksen rajoissa tukeuduttava siihen, miten Breitbart itse määrittelee itseään, mitä aiempi tutkimus kertoo meille sen käyttäjistä ja miten sen käyttäjät kommenttien kautta määrittelevät omaa kollektiivista identiteettiään. Aiempaan tutkimusta käsitellen luvussa 2.4 ja käyttäjien itsemäärittelyä käsitellen osana analyysia luvussa 5. Breitbartin uutisorganisaation itsemäärittelylle merkittävää on se, että Donald Trumpin presidenttiyttä edeltäneenä vaalikautena, Breitbart News asemoitui voimakkaan pro-trumpilaiseksi sivustoksi, mutta lisäksi se tunnustautui äärioikeistolaisen alt-right -liikkeen äänenkantajaksi. Tuolloin johtoasemassa oleva Stephen Bannon itse kuvaili Breitbart News -sivustoa toteamalla sen olevan alt-right -liikkeen alusta (Main 2018, 211). Noihin aikoihin Breitbart pyrki myös julkaisuillaan osallistumaan alt-right -liikkeen määrittelyyn sekä liikkeen puolustelemiseen (esim. Breitbart Tech 2016; Kew 2016; Bokhari & Yiannopoulos 2016). Voidaan siis perustellusti sanoa, että vuosien 2015–2016 aikana Breitbart pyrki aktiivisesti houkuttelemaan käyttäjiä, jotka identifioituivat alt-right -liikkeeseen tai olivat myötätuntoisia sen aatemailmaa kohtaan. Breitbartin kommentoijien ja alt-rightin välisen yhteyden totesi myös viharyhmiä tutkiva Southern Poverty Law Center vuoden 2017 tutkimuksessaan (Southern Poverty Law Center 2017). Seuraavassa luvussa tarkastelen tarkemmin sitä, mistä alt-right -liikkeessä tarkemmin on kyse ja minkälainen on sen suhde Breitbart -sivustoon nykyään.

2.2 Alt-Right

Olisi ennen aikaista ja ongelmallista alkaa tarkastelemaan Breitbartin kommenttiyhteisöä yksinkertaisesti yhtenä esimerkkinä verkon alt-right -yhteisöistä. On selvää, että identifioidessaan Breitbartin alt-right -sivustoksi, Stephen Bannon pyrki houkuttelemaan alt-right -liikkeeseen identifioituvia ja alt-right -myönteisiä lukijoita sivuston käyttäjiksi. Alt-right -termi on kuitenkin saanut olemassaolonsa aikana erilaisia merkityksiä riippuen siitä,

missä yhteydessä siitä puhutaan ja mitä ilmiöitä sen alle ymmärretään kuuluviksi. Saadaksemme jonkinlaisen käsityksen siitä, keitä Breitbartin kommenttiyhteisöön kuuluvat henkilöt ovat, meidän tulee aluksi määritellä tarkemmin se, mitä alt-right -termillä tarkoitetaan ja millä ehdoilla termi voidaan yhdistää Breitbart-sivustoon.

Alt-right on lyhenne vaihtoehtoisesta oikeistosta (*alternative right*). Se on laaja-alainen monia äärioikeistolaisia ajatuksia yhdistelevä yhdysvaltalainen poliittinen ideologia (Main 2018, 4–8). Alt-right on luonteeltaan pirstaloitunut, hahmoton ja voimakkaasti anonyymiyteen perustuva liike, jonka toiminta tapahtuu pääsääntöisesti verkossa (Hawley 2017, 3). Hajanainen ja verkottunut alt-right -liike on monella tapaa nykyaikaisen fragmentoituneen mediaympäristön ilmentymä (Edwards 2021, 33). Tässä mediaympäristössä se pyrkii dominoimaan kulttuurillista diskurssia ajamalla valkoista nationalismia ja valkoista identiteettipoliittikkaa (ibid., 33). Keskeistä onkin se, että alt-right näkee kulttuurin olevan tärkein poliittisen toiminnan alue (Heikkilä 2017, 3).

Alt-right ei muodosta yhtenäistä liikettä, jolla olisi selkeärajainen poliittinen agenda. Sen sijaan kyseessä on monista erilaisista ryhmistä koostuva liike, jonka alle tänä päivänä lukeutuu laaja spektri äärioikeistolaisia meemejä jakavista internettrolleista organisoituihin ja poliittisesti aktiivisiin valkoisen ylivallan kannattajiin (Heikkilä 2017, 1). Simon Strick (2020, 208) sanoo jopa artikkelissaan ”The Alternative Right, Masculinities and Ordinary Affect”, että Alternative Right on enemmänkin diskursiivinen verkosto kuin koherentti ideologinen liike. Tässä tutkimuksessa alt-right -termillä viitataan kuitenkin liikkeeseen, minkä tarkoituksena on painottaa sitä, että johtajattomuudestaan ja järjestäytymättömyydestään huolimatta alt-right -termin alle lukeutuvia ihmisiä laaja-alaisesti yhdistävät tietyt jaetut pyrkimykset ja ajatusmaailma (kts. Hawley 2017, 70). Vaikka alt-right nykyisessä muodossaan pyrkii suurelta osin välttelemään julkilausuttua rasismia, se on kuitenkin ytimeltään rasistinen liike (Hawley 2017, 3). Silti alt-right -liikkeen käsittäminen yksinkertaisesti valkoista nationalismia ajavaksi liikkeeksi on kuitenkin riittämätön luonnehdinta liikkeestä (Michael 2017, 4).

Valkoisen nationalismin kannattajien lisäksi alt-right -liikkeen sisällä toimii esimerkiksi libertaareja, miesten oikeuksien puolestapuhujia, kulttuurikonservatiiveja, eristäytymispolitiikan kannattajia ja populistieja (Michael 2017, 9). Angela Nagle (2017, 21) toteaa kirjassaan *Kill All Normies: Online Culture Wars from 4chan and Tumblr to Trump and the Alt-Right*, että alt-right -liikkeen jäsenien parissa erityisen painoarvon saavat

älykkyydosamäärään, eurooppalaisiin juuriin, sivilisaation ja kulttuurin rappioon liittyvät puheenaiheet. Heitä yhdistää voimakas ”kulttuurimarxism”, ”islamifikaation” ja egalitarismin vastustaminen. Ennen kaikkea alt-right -liike pyrkii nimensä mukaisesti luomaan vaihtoehdon vallalla olevalle konservatiiviselle oikeistolle. (Ibid., 21.)

Politiikan tutkija George Hawley (2017, 4) toteaa teoksessaan *Making Sense of the Alt-Right*, että ennen alt-right -liikettä uudet äärioikeistolaiset liikkeet nähtiin usein osana oikeistokonservatiivisten liikkeiden jatkumoa. Alt-right erottautuu kuitenkin täysin perinteisestä konservatismista (ibid., 4). Juuri perinteisen konservatiivisen liikkeen vastustaminen oli keskeinen yhteinen nimittäjä liikkeeseen lukeutuvien henkilöiden välillä erityisesti alt-right -liikkeen alkuaikoina (ibid., 139). Ongelmallisena alt-right näkee konservatiivien lähentymisen liberalismiin lähtökohtien kanssa (ibid., 92). Liikkeen kannattajia yhdistääkin erilaisten liberaaleina pidettyjen asiakysymysten, kuten monikulttuurisuuden, maahanmuuton, feminismin ja poliittiseen korrektiuden vastustaminen (Heikkilä 2017, 2).

Alt-right -termin popularisoi vuonna 2008 yhdysvaltalainen valkoisten nationalismin puolestapuhuja Richard Spencer (Strick 2020, 207). Spencer perusti vuonna 2010 Alternative Right -verkkosivuston, jonka lisäksi häntä pidetään yhtenä liikkeen aatteellisista johtohahmoista (Michael 2017, 10). Spencerille alt-right tarkoitti uutta konservatiivista älyllistä liikettä, joka ajoi ”euro-amerikkalaisen kulttuurin” ja ”länsimaisen sivilisaation” asiaa (Strick 2020, 207). Sekä euro-amerikkalaisen että länsimaisen kulttuurin perusmerkityksen taustalla on ennen kaikkea ajatus ”valkoisesta kulttuurista”. Liikkeen tavoitteena olikin siis ajaa valkoisten yhdysvaltalaisien ja valkoisen yhdysvaltalaisen yhteiskunnan asiaa. Spencerin tavoin monet alt-right -liikkeen alkuaikojen kirjoittajista olivat suhteellisen oppineita ja useimmalla heistä oli peruskäsitys poliittisesta teoriasta ja historiasta (Hawley 2017, 79–80). Kun nämä kirjoittajat alkoivat viittaamaan itseensä alternative right -termillä, sen tarkoituksena oli toimia sateenvarjokäsitteenä suurelle joukolle oikeistolaisia toimijoita, joita yhdisti republikaanipuolueen vallan uuskonservatismiin vastustaminen (Hawley 2017, 55). Alt-rightin parissa eräs ainoa yhdistävä tekijä onkin näkemys siitä, että valtavirran konservatiivit ovat myyneet itsensä ja pettäneet valkoiset ihmiset (Heikkilä 2017, 2).

Alternative Right -sivusto ei ollut kiinnostunut valtavirtaisesta konservatiivisesta poliittisesta teoriasta eikä jakanut perinteisten konservatiivien kiinnostusta vapaamarkkinatalouteen

(Hawley 2017, 61). Asettumalla liberaali–konservatiivi-jakolinjan ulkopuolelle, sivusto oli ideologisesti poikkeuksellinen. Perinteisten oikeistolaisten arvojen sijaan valkoinen identiteettipolitiikka oli olennainen osa alt-right -liikettä jo Alternative Right -sivuston alkuajoista lähtien. (Ibid., 55, 61.) Vaikka sivusto pyrki pysyttelemään erillään suoraan valkoiseen etnonationalismiin liitettävistä puhetavoista, sivustosta tuli nopeasti keskeinen paikka verkon avoimesti rasistiselle materiaalille (ibid., 60). Richard Spencer kuitenkin lopetti työskentelyn Alternative Right -sivustolla vain kahden vuoden jälkeen ja sulki sivuston lopullisesti vuonna 2013. Alternative right -termin suosio vaikuttikin olevan marginaalista verkon äärioikeiston parissa vielä vuonna 2014. Vuonna 2015 alt-right -termi nousi yllättäen jälleen suureen suosioon erityisesti sosiaalisen median avustuksella. Alt-right oli kuitenkin muuttunut merkittävästi Spencerin alkuperäisestä ideasta. (Ibid., 66–67.)

Siinä missä Richard Spencerin alt-right pyrki lanseeraamaan itsensä älyllisenä liikkeenä, uusi alt-right oli tyyliltään ”ylitsevuotavan vulgaari” ja ”loukkaava” (Hawley 2017, 68). Ne, jotka nyt kutsuivat itseään alt-right -liikkeen jäseniksi, eivät pyrkineet esittämään itseään rationaalisina ja varteenotettavina ajattelijoina, vaan käyttivät avoimesti muun muassa svastika-symbolia ja valkoisten etnonationalistien käyttämiä sloganeita. Vaikka osa näistä henkilöistä käytti symboleita ja sloganeita tosissaan, joukkoon mahtui myös suuri joukko ihmisiä, jotka käyttivät niitä vain sen takia, että se oli heidän mielestään huvittavaa (ibid., 68). Hawley (2017, 72) kuvaileekin nykyistä alt-right -liikettä verkon trollikulttuurin alakategoriaksi. Hän tuo esiin sen, että jo vuosia ennen kuin kukaan puhui alt-right -liikkeestä, verkon kommenttiosioista oli helppo löytää rasistista trollausta (ibid., 72). Hawley vaikuttaa argumentoivan sen puolesta, että jossain vuoden 2015 tienoilla tämä verkon jo valmiiksi rasistinen trollikulttuuri löysi alt-right -termin ja alkoi käyttää sitä itsestään. Liikkeeseen toki lukeutui myöhemmin myös henkilöitä, jotka vaikuttivat voimakkaasti erityisesti verkon ulkopuolella. Hawleyn kuvaus kuitenkin tuo esiin sen, miten vahva yhteys alt-right -termin uudella suosiolla ja verkon trollikulttuurilla oli. Verkon meemitehtaina toimivat kuvalaudat – erityisesti 4chan ja 8chan – antoivat tälle uudelleen esiinnousseelle alt-right -liikkeelle nuorekkaan ilmeen, joka sai voimansa verkon hakkerointitaktiikoista ja normeja rikkovasta estetiikasta (Nagle 2017, 22).

Angela Nagle (2017, 44) analysoi teoksessaan *Kill All Normies* tätä uuden alt-right -liikkeen normeja rikkovaa tyyliä ja toteaa, että tämänhetkisellemme oikeistolaiselle trollikulttuurille on tyypillistä juuri yhteiskunnan määrittämien moraalikäsitteiden hylkääminen. Tämä piirre avaa ison kuilun perinteisen yhdysvaltalaisen kristillisiin normeihin perustuvan

konservatiivisuuden ja alt-right -liikkeen välille. Nagle toteaa jopa, että alt-right -liikkeellä on enemmän yhteistä 1960-luvun lopun vasemmistolaisen vapautumisliikkeen kanssa kuin perinteisen oikeiston kanssa. 1960-luvulla erityisesti vastakulttuurisessa liikehdinnässä toisinajattelu ja normien rikkominen olivat keskeisessä osassa. (Ibid., 40.) Sen aikaiselle oikeistolle vastakulttuurin rajoja rikkova tyyli edusti kaikkea sitä, mitä vastaan tuli taistella (ibid., 50). Nykyiselle alt-right -liikkeelle moraalikäsitusten rikkominen sen sijaan edustaa tapaa taistella liberaalin valtaeliitin asettamia käyttäytymismalleja, normeja ja moraalikäsitteitä vastaan. Teoksessaan Nagle piirtää fasisistisella kuvastolla sekä sloganeilla flirttailevasta nykyoikeistosta ja 1960-luvun vapausliikkeestä ehkä liian yksiselitteisesti verrannollisen kuvan. Normeja rikkovaa tyyliä analysoimalla hän tuo kuitenkin osuvasti esiin sen, miten nykyisen alt-right -liikkeen perinteisiä yhdysvaltalaisia arvoja ja moraalikäsitteitä rikkova estetiikka poikkeaa perustavanlaatuisesti perinteisestä konservatiivisesta.

Alt-rightin todellinen läpimurto yleisesti tunnistetuksi liikkeeksi tapahtui vuoden 2016 aikana. Sen merkittävyys kasvoi räjähdysmäisesti Donald Trumpin presidenttiyttä edeltäneen vaalikampanjan myötä (Michael 2017, 3). Erityisesti liikkeen kuuluisuutta kasvatti Hillary Clintonin vaalikampanjan aikana pitämä puhe, jossa hän parjasi alt-right -liikettä ja pyrki yhdistämään sen kilpailijaansa Trumpiin. Puheen jälkeen alt-right -liike nousi verkon hämäräperäisestä ilmiöstä laajasti tunnistetuksi poliittiseksi ääriliikkeeksi. (ibid., 3.) Kasvava määrä erilaisia Alt-Right myönteisiä wiki- ja uutissivustoja, foorumeita ja blogeja mahdollisti liikkeen pääsyn osaksi Yhdysvaltojen kansallista keskustelua (ibid., 12). Alt-right -liikkeen suosion kasvaessa termi ”alt-right” alkoi merkitä enemmänkin kattotermiä erinäisille aatemaailmaltaan poliittiseen oikeistoon lukeutuville henkilöille ja ryhmille, jotka eivät olleet kiinnostuneita järjestäytyneestä konservatiivisesta liikkeestä (Hawley 2017, 141). Liike pitikin nyt sisällään suuren joukon äärioikeistolaisia ryhmiä valkoisen ylivallan kannattajista verkon trolleihin. Tämä kehitys aiheutti sekä liikkeen sisäisiä että ulkoisia paineita liikkeen uudelleen määrittelyyn.

Vuoden 2016 aikana ilmestyi uusi termi, joka helpotti merkittävästi alt-right -liikkeen määrittelyssä: *alt-light* (usein käytetään myös *alt-lite* muodossa) (Hawley 2017, 143). *Alt-light* -termillä viitataan alt-right -liikkeen ”kevyempään” ja populaarimpaan versioon, joka eroaa merkittävästi ideologisesti äärioikeistolaisemmasta osasta alt-right -liikettä. Naglen (2017, 28) mukaan *alt-light*iksi kutsutaan kaukana alt-right-liikkeen ideologisimmasta ytimestä operoivia, mutta silti sen vaikutuspiirissä toimivia henkilöitä ja yhteisöjä. Siinä missä vuonna 2015 alt-right oli muuttunut voimakkaan ideologisesta liikkeestä vahvasti

verkon trollikulttuuriin nojaavaksi liikkeeksi, vuonna 2016 tapahtuneen popularisoitumisen myötä myös se, mitä liike ajoi, muuttui merkittävästi. Moni liikkeeseen identifioituvista ei enää kannattanutkaan suoranaista valkoista etnonationalismia, vaikka edelleen näkemykset biologisista eroista, länsimaalaisen kulttuurin ylivertauisuudesta ja maahanmuuton ongelmista olivat keskeisiä liikkeen ideologialle (Hawley 2017, 140, 144). Alt-lightin piiriin lukeutuu runsas joukko erityisesti verkon toimijoita, kuten sosiaalisen median vaikuttajia, kuvalautasivustojen käyttäjiä ja meemitehtailijoita (Nagle 2017, 29). Naglen (2017, 29) mukaan näitä toimijoita ei yhdistä vakaumuksellinen suhtautuminen politiikkaan, vaan voimakas poliittisen korrektiuden vastustaminen ja jaettu esteettinen mieltymys.

Alt-light termi ei alun perin noussut esiin liikkeen ”kevyemmän” alajaoston itsereferentiaalisena terminä, vaan ideologisesti äärioikeistolaisemman alt-rightin haukkumasanana niille, jotka kutsuivat itseään alt-rightiksi, mutta eivät jakaneet liikkeen etnonationalistisia ajatuksia (Hawley 2017, 143). Alt-light -termin alle lukeutuvia henkilöitä onkin kritisoitu sekä alt-right -liikkeen sisällä että sen ulkopuolella. Alt-right liikkeen sisällä heidän on koettu vesittävän liikkeen pääsanomaa, kun taas liikkeen ulkopuolella heitä on syytetty alt-right -liikkeen ideologian normalisoinnista ja erityisesti valkoisen nationalismin valtavirtaistamisesta (ibid., 147). Myös tutkimuksellisesti liikkeen sisäinen jaottelu valkoisen ylivallan kannattajiin ja kevyemmän linjan äärioikeistolaisiin on koettu ongelmallisena.

Simon Strick (2020, 208) toteaa, että juuri alt-right ja alt-light -liikkeiden eroihin keskittymällä tutkijat ovat päätyneet pönkittämään alt-rightin luomaa ajatusta liikkeen sisäisestä monimuotoisuudesta, jonka tarkoituksena on ollut saada liike vaikuttamaan mielenkiintoisemmalta ja samaistuttavammalta suuremmalle yleisölle. Usein mielikuvaa mielipiteiden laajasta kirjosta on käytetty peittämään näiden alt-right verkostojen jaettuja ideologisia juuria ja rasistista politiikkaa (Strick 2020, 208). Tästä huolimatta tutkimuksellisessa mielessä alt-rightin erilaisten alaryhmien erittely on merkityksellistä, koska sen eri ryhmät eroavat toimintatavoiltaan ja kulttuuris-poliittisilta merkityksiltään toisistaan. Alt-right -liikkeen omaksuessa jatkuvasti uusia – usein toistensa kanssa ristiriitaisia – ideologioita, tutkijoiden täytyy pyrkiä ymmärtämään niiden eroja ja yhteneväisyyksiä saavuttaakseen moniulotteisemman käsityksen liikkeestä (Heikkilä 2017, 14). Vaikka pitäydyn alt-right - ja alt-light -jaottelussa painotan, että alt-light -liike on silti edelleen rasistinen liike. Tästä johtuen viittaan liikkeen ”kevyempään” luonteeseen viittausmerkeissä.

Populaarimpana ja monimuotoisempina äärioikeistolaisena ryhmänä alt-lightilla on merkittävästi suurempi yleisö kuin suoranaista valkoista nationalismia kannattavalla alt-right -liikkeellä (Hawley 2017, 147). Se onkin ollut se liike, joka on kyennyt parhaiten vaikuttamaan kulttuurin tasolla käytävään keskusteluun ja luomaan sillan alt-right -liikkeen ja valtavirtaisen trumpilaisuuden välille (Nagle 2017, 55–56). Tapa, jolla liike pystyi tähän, oli valtavirtaisen mediakentän ohittaminen luomalla omanlaisensa internetkulttuuri ja vaihtoehtomediat palvelemaan heidän omaa sanomaansa (ibid., 56).

Juuri osaksi tätä ilmiötä Stephen Bannon pyrki liittämään Breitbartin kutsuessaan sitä vuonna 2016 antamassaan haastattelussa alt-right -liikkeen alustaksi (Rosenthal 2020, 133). Breitbartia on kuvailtu alt-light -uutissivustoksi, koska sivusto ei ole julkisesti tukenut valkoista nationalismia (Edwards 2021, 33). Sivuston uutisointi on silti ollut sekä kulttuurisilta että poliittisilta sisällöiltään ja diskursiivisilta positioiltaan voimakkaan rodullistavaa. Sillä on ollut olennainen asema siltana valtavirtamedian ja ideologisesti radikaalimpien valkoista nationalismia kannattavien sivustojen välillä. (Ibid., 33.) Sekä alt-right että trumpilaiseksi sivustoksi asemoitumisen kautta Breitbartilla on ollut merkittävä osa alt-right -liikkeen ja Donald Trumpin välisen yhteyden luomisessa. Tätä yhteyttä Hillary Clinton korosti pitämässään puheessa. Hän totesi, että Breitbartin ja Trumpin kampanjan ”de facto” yhdistyminen koettiin alt-rightin parissa suurena saavutuksena ja että tämä verkon ”syryjäisten laitamien ilmiö” (*fringe element*) oli tätä kautta tosiasiasa ottanut haltuunsa republikaanisen puolueen (Hillary Clinton YouTube, Hillary Clinton speech on how Donald Trump’s campaign has mainstreamed the "Alt-Right" hate movement). Breitbartin ja Trumpin kampanjan yhteyttä painotti puheissaan myös Breitbartin palkkaama Milo Yiannopoulos, jota on sittemmin sanottu yhdeksi alt-light -liikkeen keskeisimmistä hahmoista (Hawley 2017, 144).

Vuoden 2016 aikana britannialaissyntyinen Yiannopoulos nousi olennaiseksi alt-lightin piiriin luetelluksi henkilöksi (Hawley 2017, 144). Yiannopoulosilla oli suuri merkitys Trumpin vaalivoittoa edeltäneen aikakauden kulttuurisotien muotoilussa (Nagle 2017, 72). Hänelle uusi verkossa toimiva trumpilainen oikeisto toimi lipunkantajana uudessa kulttuurisodassa, joka oli yhtä tärkeä kuin sitä edeltäneet 1960-luvun ja 1990-luvun kulttuurisodat (ibid., 72). Yiannopoulosille alt-right oli ennen kaikkea kulttuurinen vastareaktio vasemmiston kulttuuriselle valta-asemalle. Yiannopoulosin näkemyksen mukaan progressiivinen vasemmisto käytti kulttuurin tasolla autoritääristä valtaa valvoessaan käyttäytymistä ja puhetta. (Ibid., 85.) Hänen yliopistokampuksilla ja verkossa lietsomassa kulttuurisodassa

kritiikin kohteiksi valikoitui poliittinen korrektiutus, Black Lives Matter -liike, feminismi ja sosiaalista oikeudenmukaisuutta ajavat liberaalit kulttuurisoturit (*social justice warriors*) (Michael 2017, 12). Avoimesti homoseksuaalina juutalaisena ja romanttisilla suhteillaan afroamerikkalaisiin miehiin kerskuvana henkilönä Yiannopoulosia voidaan pitää vähintäänkin yllättävänä valkoisten nationalismia ajavan alt-rightin -liikkeen puolestapuhujana (Hawley 2017, 144–145). Kuitenkin juuri hänen ja hänen Breitbart-kollegansa Allum Bokharin kirjoittamaa ”An Establishment Conservative’s Guide to the Alt-Right” artikkelia pidetään kaikkein alt-right myötämielisimpänä isossa uutismediassa ilmestyneenä tekstinä (Hawley 2017, 145).

Tässä Breitbartissa julkaistussa artikkelissa alt-right -liikettä kuvaillaan nuorekkaaksi internetin alakulttuuriksi, jonka alla meemejä tehtailevat trollit ja luonnolliset konservatiivit (*natural conservatives*) taistelevat ennen kaikkea progressiivisten ajamaa identiteettipoliitikkaa ja poliittista korrektiutta sekä vallalla olevaa eliittiä vastaan (Bokhari & Yiannopoulos 2016). Artikkelin mukaan liikkeessä ei ole kyse rasismista, vaan liikkeeseen lukeutuvat henkilöt kirjoittavat rasistisia asioita ainoastaan provosoidakseen muita (ibid.). Artikkelin herätti julkaisemisensa jälkeen runsaasti keskustelua. Valtavirtamedia kritisoi artikkelia rasistisen liikkeen puolustamisesta, kun taas liikkeen sisällä jännitteitä aiheuttivat väitteet liikkeen jäsenien rasistisen toiminnan kevytmielisyydestä (Heikkilä 2017, 4). Nähtävissä olikin juuri Yiannopoulosin kuvaileman ”kevyemmän” alt-rightin ja voimakkaammin ideologiseen äärioikeistoon lukeutuvan alt-rightin välinen jakauma. Artikkelin julkaisemisen kanssa samoihin aikoihin Breitbart-sivusto kokonaisuudessaan asemoitui selkeämmin alt-right -uutissivustoksi ja samalla sen organisaation jäsenien yhteenkietoutuminen Donald Trumpin vaalikampanjan kanssa oli entistä ilmeisempää (Heikkilä 2017, 6).

Breitbartin yhteys alt-rightiin voidaan siis nähdä alkaneen Milo Yiannopoulosen palkkaamisesta ja voimistuneen vuoden 2016 presidentinvaalikampanjan ja Stephen Bannonin julkilausuman myötä. Väitettä tukee Breitbartista vuonna 2016 irtisanoutuneen tunnetun konservatiivisen poliittisen kommentaattorin Ben Shapiroin toteamus, että Breitbartista oli tullut alt-right -liikkeen pääsivusto, jossa Yiannopoulos ajoi etnonationalismia vastauksena poliittiseen korrektiuteen ja jonka kommenttiosiot olivat muuttuneet valkoista ylivaltaa kannattavien meemitehtailijoiden ”likakaivoiksi” (Shapiroa lainattu teoksessa Main 2018, 211). Vaikka Breitbart vältteli tulemistä yhdistetyksi valkoisten ylivaltaa kannattavan alt-rightin kanssa, siitä tuli merkittävin ”kevyemmän” alt-right ideologian äänenkantaja (Main

2018, 9). Breitbart on kuitenkin sittemmin pyrkinyt liikkumaan kohti valtavirtaisempaa asemaa (Hawley 2017, 145).

Mielenkiintoisen lisän Breitbartin itsemäärittelylle sekä sen ja alt-right -liikkeen suhteelle antaa sivuston nykyinen ”About Breitbart News”³ -osio, jossa erityisesti mainitaan Harvardissa professorina toimivan Yochai Benklerin sitaatti ”Breitbart ei ole alt-right” (Breitbart 2021a). Harvardissa toimivan internetin ja yhteiskunnan välistä suhdetta tutkivan Berkman Klein -tutkimuskeskuksen johtaja Yochai Benkler analysoi kollegoineen teoksessa *Network Propaganda* syväluotaavasti Breitbartin toimintaa osana oikeistomediaekosysteemiä (Benkler, Faris & Weiss 2018). He (ibid., 57) toteavat teoksessa, että vuoden 2016 presidentinvaalien aikana Breitbartilla oli olennainen asema äärioikeistolaisten mielipiteiden legitimoimisessa ja popularisoimisessa. Tästä huolimatta Yochai Benkler sanoi *New York Times* -lehden haastattelussa, että Breitbart -sivustolla käytettävä kieli erosi selvästi äärioikeistolaisten sivustojen kielestä ja että Breitbart ei ole alt-right (Hylton 2017). Nostaessaan sitaatin omaan kuvaukseensa Breitbart osoittaa, että sillä on ainakin näennäisesti tarve tehdä pesäeroa alt-right -liikkeeseen, vaikka se tarkoittaisi heidät oikeistomediaekosysteemin propagandajärjestelmän keskeiseksi toimijaksi osoittaneen tutkijan siteeraamista (kts. Benkler et. al, 2018, 105–139).

Tarkastellessamme Breitbartin kommenttiyhteisöä onkin olennaista huomioida, että sivusto on yhtäältä flirttaillut alt-right -liikkeen kanssa, mutta toisaalta pyrkinyt pysymään erillään suoranaisen äärioikeistolaisesta journalismista ja sittemmin myös näennäisesti irtisanoutunut liikkeen alustana toimimisesta. Onkin vaikeaa selvittää, kuinka moni käyttäjästä on tullut sivustolle alt-right -myönteisyyden saattamana ja kuinka moni on tullut sivustolle esimerkiksi yksinkertaisesti siksi, että se keskittyi tuottamaan Donald Trumpille myönteistä uutisointia. Vaikka Yiannopoulos on todennut, että hänen määritelmänsä myötäillen lähes jokainen Trumpin kannattaja voitaisiin lukea osaksi alt-right -liikettä (Hawley 2017, 142), on huomattava, että Yiannopoulosin määritelmä on jo melko kaukana alt-right -liikkeen alkuperäisestä etnonationalistisesta ideologiasta. ”Kevyempään” alt-lite -liikkeeseen ei taas juuri kukaan itse sano kuuluvansa (Hawley 2017, 14). Alt-right - ja alt-light -jaottelun huomioiden on myös kyseenalaista houkutteliko etnonationalismia välttelevä sivusto koskaan alt-right -liikkeen valkoista ylivaltaa ja etnonationalismia kannattavia henkilöitä puoleensa.

³ ”Tietoa Breitbart New -sivustosta”

Vielä olennaisempaa on pohtia, miten käyttäjät ovat muuttuneet sivuston valtavirtaistuessa. Kuinka moni alt-right -liikkeeseen lukeutuvista ja aiemmin Breitbartista ideologisen tyyssijan löytäneistä henkilöistä on sittemmin sivuston valtavirtaistuessa jättänyt Breitbartin? Breitbartin kommenttiyhteisöä voidaanakin analysoida lähtökohtaisesti alt-light -ideologialle myönteisen uutissivuston käyttäjäyhteisönä. Yhteisöä on kuitenkin vaikea oletusarvoisesti asemoida alt-right -yhteisöksi, koska sekä yhteisö että sen taustalla oleva sivusto eivät suoranaisesti identifioi itseään osaksi liikettä. Olen tässä luvussa kuitenkin osoittanut, että sivustolla on voimakkaat yhteydet alt-right -liikkeeseen. Alt-right toimiikin tutkielman analyysissä keskeisenä kontekstina, jonka kautta kommentteja tulkitaan, mutta pyrin myös tarkastelemaan kommentteja osana laajempaa yhdysvaltalaisista kulttuuri-poliittista historiaa. Tällä tavoin tavoitteenani on esittää kommentit niiden oikeassa kontekstissa supistamatta niitä kuitenkaan yksiselitteisesti alt-right -tulkintakehykseen.

2.3 Tutkimuksen teoreettis-metodologinen tausta

Tässä luvussa luon katsauksen tutkimukseni teoreettiseen taustaan sekä metodologiaan. Tutkimukseni teoreettisena viitekehyksenä toimii affektiteoria. Erityisesti nojaan Sara Ahmedin ja Margaret Wetherellin affektiteorioihin, koska ne mahdollistavat tunteiden tarkastelun historiallisesti määrittyneinä. Narratiivin analyysi toimii tutkimuksessani sekä kvalitatiivisena että kvantitatiivisena analyysimenetelmänä. Kvantitatiivisessa narratiivin analyysissä analysoin kerronnallisissa kommentteissa esiintyviä toimijoita ja toiminnan kohteita. Kvalitatiivisessa narratiivin analyysissä analysoin kerronnallisten kommenttien affektiivista sisältöä. Lähestymistapaani voisikin kutsua *affektiiviseksi narratiivin analyysiksi*. Narratiivin analyysin lisäksi aineiston analyysimetodina käytetään myös verkostanalyysiä. Käytän verkostanalyysiä aineiston rajauksen metodina. Sen avulla keskitän huomioni siihen sisältöön, joka on saanut eniten huomiota Breitbartin kommenttiyhteisön sisällä. Verkostanalyysiin syvennytään tarkemmin luvussa 4. Seuraavaksi esittelen tutkimuksen affektiteoreettisen taustan ja asemoin tutkimuksen affektiteoreettiselle kentälle. Tämän jälkeen esittelen, miten narratiivin analyysiä on käytetty tutkimusmetodina ja miten sitä sovelletaan kommenttiyhteisöjen tutkimukseen.

2.3.1 Affekti

Viimeisten vuosikymmenien aikana affekti on noussut keskeiseksi tutkimuksen käsitteeksi sekä kulttuurintutkimuksen että yhteiskuntatieteilijöiden parissa. Se, miten affekti käsitteenä määritellään, on kuitenkin ollut merkittävä erontekijä eri tutkimussuuntausten välillä. Tutkimukseni näkökulmasta onkin tärkeää määritellä tarkasti, mihin affektiteoreettiseen perinteeseen tutkimus viittaa.

Kulttuurintutkimuksessa ”affektiivisen käänteän” voidaan sanoa saaneen alkunsa Adam Frankin ”Shame in the Cybernetic Fold” ja Brian Massumin ”The Autonomy of Affect” esseiden myötä (Gregg & Seigworth, 5). Massumi (1995, 88–89) tekee esseessään eron sosiolingvistisesti määrittävän tiedollisen tunteen ja ruumiillisena intensiteettinä tunnettavan affektin välillä. Tällä tavoin määriteltynä affekti ymmärretään subjektiivisesti koetuksi tunnetta edeltäväksi intensiteetiksi (Papacharissi 2016, 311). Se on ruumiillinen kokemus, joka on suurelta osin ei-semanttinen, mitään representoimaton ja esidiskursiivinen (Sharma & Tygstrup 2015, 7). Affekti ei siis näin määriteltynä itsessään tarkoita mitään, eikä viittaa mihinkään. Vasta kun kokemus intensiteetistä tiedostetaan, tunnistetaan ja nimetään sosiolingvististen määritelmien mukaan, siitä tulee tietty tunne (Massumi 1995, 88).

Jyrkän diskursiivisen ja kehollisen eronteon kautta affekti näyttäytyy täydellisen autonomisena ruumiin kokemuksena, joka on riippumaton sitä ympäröivästä kontekstista tai tiedollisista rakenteista. Kulttuurintutkijoiden parissa tämä näkemys affektista on saanut merkittävän jalansijan (Wetherell 2012, 19). Omaan tutkimukseeni autonominen affektikäsiys ei kuitenkaan sovellu, koska yhteisön tuottamaan sisältöön keskittymällä olen välttämättä tekemisissä diskursiivisesti ja kognitiivisesti määritettyjen tunteiden kanssa. Tutkimuksessani painottuu sosiaalisen konstruktionismin perinne, jossa tarkastellaan todellisuuden ja merkitysten rakentumista sosiaalisten ja kielellisten rakenteiden kautta. Sosiaalisen konstruktionismin näkökulmasta katsottuna tunteissa olennaista on juuri se, miten ihmiset tarinallistavat ja tulkitsevat kokemuksiaan (Wetherell 2012, 17). Ratkaisun affektin ja diskurssin yhteensovittamiseksi tarjoaa sosiaalipsykologi Margaret Wetherellin affektikäsiys.

Wetherell (2012, 19) kritisoi teoksessaan *Affect and Emotion: A New Social Science Understanding* diskurssin ja affektin jyrkkää erontekoa. Wetherellin (2012, 62) näkemyksen mukaan kehollisen kokemuksen erottaminen kulttuurisista, kognitiivisista ja tiedollisista tekijöistä perustuu virheellisiin päätelmiin ja se ei ole tutkimuksen kannalta mielekäästä.

Wetherell (2012, 4, 23) ehdottaa autonomisen affektikäsitteen tilalle affektiivisen käytännön (*affective practice*) käsitettä, jonka kautta keskitetään huomio siihen, minkälaisissa prosesseissa tunteet ilmenevät sosiaalisessa elämässä. Olennaista ei olekaan enää affekti yksilön riippumattomana kehollisena intensiteettinä vaan se, miten keholliset kokemukset luovat merkityksiä yhdessä sosiaalisten ja materiaalisten rakenteiden kanssa (ibid., 19). Tällä tavoin määriteltynä tarkastelun kohteeksi otetaankin prosessi, jossa affekti nähdään kapasiteettina, joka yhdessä diskurssien ja ideologioiden kanssa vaikuttaa ihmisten kokemusten merkityksellistämiseen (Vainikka 2019, 3). Juuri tämä prosessimaisuus on olennainen Breitbartin kommentteissa, joissa tunteet yhdessä kommenttiyhteisön jakamien aatemaailmojen ja puhetapojen kanssa vaikuttavat yhteisön tekemisiin tulkintoihin kongressitalon valtauksesta. Uusien kommenttien kautta kertomus on jatkuvassa neuvottelun ja uudelleen muotoutumisen tilassa. Jaettu tunteellinen kertomus koostuu monista ”äänistä,” jotka yhdessä kanssakäymisessä luovat tulkintoja ympäröivästä todellisuudesta. Wetherellin (2012, 24) määritelmässä korostuukin se, että tunne ei kumpua yksilön sisältä vaan se muotoutuu vuorovaikutuksessa. Affektiivisia käytäntöjä voivat olla esimerkiksi tietynlaiset sosiaalisten kontekstien määrittämät diskurssit, jotka luovat tunnevoimaisia kategorisointeja ”meihin” ja ”toisiin” (Vainikka 2019, 3). Wetherellin affektikäsitteen rinnalla käytän tutkimuksessani Sara Ahmedin määritelmää affektista.

Siinä missä Wetherell puhuu prosessista, Ahmed puhuu emootioiden objektien kierrosta (Ahmed 2014, 10). Molemmat näistä käsityksistä painottavat, että affektiiviset merkitykset kumpuavat jatkuvasti meneillään olevasta toiminnasta (Wetherell 2012, 17; Ahmed 2014, 11). Molemmat tutkijat ovat myös yhtä mieltä siitä, että affekti ei ole objektin ominaisuus, vaan tietynlainen tunnereaktio kumpuaa kokevan subjektin ja koetun objektin välimaastosta (Wetherell 2012, 7; Ahmed 2014, 10.) Ahmedin (2014, 120) affektiteorian taustalla on marxilainen ajatus siitä, että hyödykkeiden kierrättäminen lisää hyödykkeen arvoa ja näin kierrättäminen muuttuu pääomaksi. Affektiivinen talous (*affective economy*) -termin kautta Ahmed soveltaa tätä talouden logiikkaa affektiteoriaan ja tarkastelee sitä, miten emootioiden objektit kiertävät ja samalla niistä tulee jatkuvasti affektiivisempia (Ahmed 2014, 120). Se, miten jokin tunne tulee assosioiduksi jonkin objektin ominaisuudeksi – esimerkiksi karhun assosioiminen pelkoon – on seurausta objektin ja tunteiden assosiaatiohistoriasta (Ahmed 2014, 13). Prosessi, jossa affektit historian aikana tarrautuvat tietynlaisiin objekteihin, tekee joistain objekteista affektiivisempia kuin toiset (Ahmed 2014, 67). Kokiessamme jonkin objektin herättävän meissä tietyn tunteen luulemme objektin itsessään pitävän tunteen

sisällään, vaikka todellisuudessa tunne on historiallisesti määrittynyt. Tällä tavoin käsitettynä Ahmedille tunteet eivät ole ihmisten psykologisia tiloja, vaan seurausta sosiaalisista ja kulttuurisista toimintatavoista (Ahmed 2014, 9). Breitbartin kommenttiyhteisön narratiivisia kommentteja tarkasteltaessa huomioni kiinnittyikin siihen, miten jotkin tietyt objektit nousevat esiin affektiivisesti erityisen tahmeina.

Teoksessa *The Cultural Politics of Emotion* Ahmed tarkastelee sitä, miten tunteiden kautta sekä yksilöt että kollektiivit muodostavat käsityksen itsestään ja toisista tullessaan kontaktiin toiseuden kanssa (Ahmed 2014, 10). Kontaktissa tuntemamme emootio ei ole ainoastaan kehossa tunnettava voima, vaan siihen sisältyy tietynlainen orientaatio, joka saa meidät liikkumaan joko kohti tai pois päin kohtaamastamme asiasta tai objektista. (Ahmed 2014, 7–8.) Ahmedin näkemyksen mukaan tunteet eivät niin ikään ”kumpua” ihmisestä, eivätkä ne ole yhteisön ominaisuuksia, vaan ne kumpuavat rajapinnoilta asioiden tullessa kontaktiin toistensa kanssa. Tällöin emootioiden kautta me luomme kategorisointeja ja rajanvetoja meihin ja toisiin. Samalla toisten kontaktissa jättämät vaikutukset luovat vaikutelman ruumiiden – niin yksilöiden kuin kollektiivien – rajapinnoista. Tunne edeltää siis yksilöä ja yhteisöä. (Ahmed 2014, 10–11.)

Wetherell (2012, 159) yhtyy Ahmedin näkemykseen siitä, että affektit muodostavat subjektit ja objektit. Monista affektiteoreettisista yhteneväisyyksistä huolimatta Wetherell päätyy kuitenkin myös kritisoimaan Ahmedin emootiokäsitystä. Wetherellin (ibid., 159) mielestä Ahmedin käsitys emootiosta sosiaalisista toimijoista ja yksilöistä irrotettuna voimana ei ole riittävä, vaan hänen mielestään meidän täytyy myös pystyä paikantamaan affekti todellisiin ruumiisiin ja sosiaalisiin toimijoihin. Jaettu sosiaalinen identiteetti ja siihen liittyvät sosiaaliset käytänteet määrittävät affektiivista toimintaa luomalla perustan sille, mitä sosiaalisessa kanssakäynnissä pidetään kollektiivisesti ymmärrettävänä tai soveliaana. Affekti ei siis ole Wetherellille ainoastaan sosiaalisista toimijoista irrotettu voima, vaan se kiinnittyy olennaisesti identiteettiin, legitimitettiin ja sosiaaliseen toimintaan. (Ibid., 148.) Wetherell (ibid., 159) pyrkiikin affektiivisiin käytänteisiin keskittymällä analysoimaan sitä, miten affekti on ruumiillistettu ja paikannettu sekä sitä, miten se toimii psykologisella tasolla.

Wetherellin affektiivisen käytännön käsite onkin olennainen omalle tutkimukselleni, koska sen kautta pystyn käsittelemään sitä, miten tietynlaiset affektiiviset prosessit paikantuvat ja ruumiillistuvat jossain tietyssä tilanteessa (Wetherell 2012, 92). Se, minkälaisia affektiivisia narratiiveja ja objekteja Breitbartin kommenttiyhteisö luo, ei ole erotettavissa esimerkiksi

yhdysvaltalaisen oikeiston historiallisesta jatkumosta, verkkokulttuurin estetiikasta tai Breitbart -sivuston informaatorakenteesta. Kommenttiyhteisön affektit siis ruumiillistuvat ja paikantuvat tietynlaiseen tilanteeseen ja jatkumoon. Ahmedin (2004, 11) affektiteoriasta taas tutkimukselleni olennaista on se, miten joistain objekteista tulee toiston ja kierrätyksen kautta tunteellisia fetissiobjekteja, jolloin koemme objektin ominaisuuksien luontaisesti herättävän meissä tietyn tunteen. Näihin affektiivisesti tahmeisiin objekteihin kiinnitän analyysissä erityistä huomiota.

Niin Ahmed kuin Wetherell irrottavat Massumin näkemyksestä affektista esitietoisena kehollisena intensiteettinä. Ahmedin (2010, 32–33) näkemys affektista ei tee jyrkkää erottelua kehollisen intensiteetin ja emotion välillä, sillä hänen näkemyksensä mukaan todellisuudessa tietty kehollinen intensiteetti tulee luetuksi tietyksi emootioksi juuri assosiaatiohistoriansa kautta. Vaikka affekti kehollisena intensiteettinä voitaisiin teoreettisesti erottaa tunnekokemuksesta, niitä ei voida erottaa toisistaan todellisissa kohtaamisissa, vaan käytännössä affektit ja tunteet limittyvät sekä tarttuvat toisiinsa. Jo sillä hetkellä, kun tulemme affektoiduiksi, valmiit sosiaaliset ja psykologiset taustatekijät vaikuttavat siihen, kuinka voimakkaan affektiivinen jokin asia meille on. (Ibid., 32–33). Affektin ja tunteen limittymisen vuoksi en tee tässä tutkimuksessa jyrkkää erottelua näiden kahden välillä.

2.3.2 Narratiivi

Breitbartin kommenttien sisällön analyysimetodina käytän narratiivin analyysiä. Sen avulla pystyn analysoimaan kommenttiyhteisön kollektiivisesti tuotettuja kerronnallisia tapoja, joiden kautta tietyt tunteet tulevat liitetyiksi tiettyihin objekteihin. Se, minkälaisia tarinoita yksilöt ja yhteisöt kertovat, on olennainen osa identiteetin rakentamisen prosessia (De Fina & Georgakopoulou 2015, 3). Poliitiikan tutkijat Molly Patterson ja Kristen Renwick Monroe (1998, 316) toteavat artikkelissaan ”Narrative in Political Science,” että narratiivit eroavat muista diskursiivisista muodoista neljällä merkittävällä tavalla. Ensinnäkin narratiivit yleensä ottaen vaativat toimijan. Kun narratiivissa tuodaan esiin subjektin johonkin tavoitteeseen suuntautuvaa toimintaa, se paljastaa sen, miten ihmiset organisoivat, prosessoivat ja tulkitsevat informaatiota. Toiseksi narratiivit tuovat esiin sen, mikä puhujan mielestä on normatiivista tai kanonista. Siihen, mitä puhuja pitää tavallisena, suhtaudutaan usein itsestään selvyytensä. Kolmanneksi narratiivit usein vaativat tapahtumien järjestämisen peräkkäiseen

järjestykseen. Tapahtumien tarinallisessa järjestämisessä ei useinkaan ole kyse välttämättömyydestä, vaan se, miten puhuja järjestää tapahtumat, antaa meille enemmän tietoa puhujasta itsestään. Neljänneksi narratiivin erottaa muista diskursiivisista muodoista se, että narratiivi vaatii kertojan perspektiivin. Kertojan perspektiivi paljastaa sen, miten puhujat järjestelevät tapahtumia mielessään ja minkälaisia erontekoja he tekevät arjessaan. Ihmiset luovat narratiiveille tietynlaisen kontekstin, jota analysoimalla voi päästä käsiksi siihen, miten he käsittävän itsensä, suhteensa muihin ihmisiin ja suhteensa ympäröivään todellisuuteen. (ibid., 316.)

Breitbartin kommentteja tarkastellessa huomaa kuitenkin, että perinteinen narratiivin analyysin soveltaminen aineistoon on hankalaa. Narratiivien analyysissä on aiemmin painotettu kertomuksia, joissa yksittäinen sisäisesti eheä tapahtuma tapahtuu lineaarisessa järjestyksessä niin, että kertomukset muodostavat selkeän alun, keskikohdan ja lopun (Georgakopoulou 2015, 258). Keskusteluissa rakentuvat narratiivit eivät usein noudata yhdysvaltalaisen kielitieteilijä William Labovin vaikutusvaltaista ”klassisen” narratiivin määritelmää, jolle keskeistä olivat muun muassa lineaarinen aikajärjestys, kausaalinen rakenne ja pysyvä moraalinen näkökulma. Tällaisten kaanonin ulkopuolisten, marginaalisten ja epätyypillisten kertomusprosessien tarkasteluun on kehittynyt pientarinatutkimus (*Small Story Research*). (Ibid., 257.)

Anna De Fina ja Alexandra Georgakopoulou (2015, 12) toteavat teoksen *The Handbook of Narrative Analysis* johdantoluvussa, että pientarinatutkimuksen pyrkimyksenä on kiinnittää huomiota arkipäiväisiin kaikkialla läsnä oleviin tarinankerronnan tapoihin, kuten esimerkiksi tarinankerrontaan sosiaalisen median alustoilla. Tällaisille tarinoille tyypillisiä piirteitä ovat lyhyys, yhteiskertoisuus, yhteisarviointi ja voimakas ajankohtaisuus. Sosiaalisen median epätyypillisten tarinarakenteiden vuoksi perinteiset tarinankerronnan analyysin tavat kykenevät vain heikosti selittämään niiden merkityksiä. (De Fina & Georgakopoulou 2015, 12–14.) Pientarinatutkimus on ottanut vahvasti vaikutteita keskustelututkimukselta. Keskustelututkimuksessa olennaista on kertomuksien tarkastelu vuorovaikutteisissa tilanteissa, joissa kertoja ja yleisö yhdessä luovat kertomuksellisuutta. (Georgakopoulou 2015, 257.) Lisäksi pientarinatutkimus on ottanut vaikutteita tutkimussuuntauksista, jotka tutkivat kieltä kontekstisidonnaisena toimintana, joka sekä muovaa sosiaalisia käytänteitä että on sosiaalisten käytänteiden muovaamaa (ibid., 257). Erityistä painoarvoa tutkimussuuntauksessa annetaan juuri vuorovaikutukselle ja merkitysprosessien kontekstisidonnaisuudelle. Tässä on nähtävissä merkittäviä risteymäkohtia Wetherellin affektiivisen käytännön teoriaan.

Tämänkaltaisen vuorovaikutteisen ja moniäänisen kertojuuden analyysin siirtäminen verkkokeskustelun tutkimukseen on hedelmällinen tapa tutkia verkkoyhteisöjen identiteetin rakentumista.

Breitbartissa julkaistujen uutisten kommentit eivät luo yhtenäistä narratiivia, vaan niiden luoma tarina koostuu suuresta määrästä ”ääniä”. Osa kommentista saa merkittävän määrän huomiota, kun taas toiset saavat vain vähän huomiota tai jäävät täysin huomiotta; toiset kommentit myötäilevät yhteisön yleisintä narratiivia ja toiset vastustavat. Alexandra Georgakopoulou (2015, 258) toteaaakin, että lineaaristen ja eheiden narratiivien sijaan todellisuudessa narratiivit ovat usein ”sotkuisia” (*messy*) kehittyen useissa eri ympäristöissä ja medioissa ilman selkeää lopputulemaa. Tietynlaisten diskurssien yleisyys ja suosio antaa kuitenkin ymmärtää, että Breitbartin kommentoinnissa ei ainoastaan ole kyse useiden erilaisten narratiivien moniäänisestä kanssakäymisestä, vaan kommentista on erotettavissa yleisiä narratiiveja, jotka ovat laajasti yhteisön hyväksymiä. Tarkoitukseni onkin ennen kaikkea tunnistaa kommentista tällaisia narratiiveja ja tarkastella, minkälaisia affektiivisia käytänteitä ne ilmentävät. Klassisista narratiivin määritelmistä poikkeavien kerronnallisten rakenteiden lisäksi tutkimukseni poikkeaa perinteisestä narratiivin tutkimuksesta myös siinä, että se keskittyy ennen kaikkea narratiivien implisiittisiin ja eksplisiittisiin tunteisiin.

Jochen Kleres (2011, 183) kirjoittaa artikkelissaan ”Emotions and Narrative Analysis: A Methodological Approach,” että narratiivin analyysiä on käytetty tunteiden tutkimuksessa vasta hyvin vähän. Siitä huolimatta Kleres esittää, että narratiivit ovat erottamattomasti tunteiden strukturoimia ja toisaalta tunteet ovat myös narratiivien kautta opittuja (Kleres 2011, 183, 185). Tunteellisen kokemuksen muodostaa tapahtuma, sen konteksti sekä tapahtuman edellytykset. Tästä johtuen narratiiveja tarkastellessamme huomio tulee kiinnittää siihen, kuka toimii, kuka on toiminnan kohde ja mitä tapahtuu. (Ibid., 189.) Kuten mainittu, narratiivi on aina jonkun kertojan perspektiivistä kerrottu. Se antaa aina vihjeitä kertojan tavasta järkeistää todellisuutta paljastamalla sen, miten kertoja prosessoi kokemuksiaan ja minkälaisia erontekoja kertoja tekee narratiivissa (Patterson & Monroe 1998, 316). Tällä tavoin narratiivin analyysin avulla on mahdollista tarkastella sitä, mitkä asiat jostain tietystä kokemuksesta ovat merkityksellisiä kertojalle ja millä tavoin ne ovat merkityksellisiä (Kleres 2010, 184). Jos siis narratiivit ovat aina tunteiden strukturoimia ja aina jonkun perspektiivistä kerrottuja, niin narratiivien analyysin voidaan olettaa antavan meille mahdollisuuden tulkita sitä, miten tunteet vaikuttavat henkilöiden tekemiin tulkintoihin tietyistä kokemuksista.

Käyttämällä narratiivista analyysyä pyrin juuri kiinnittämään huomioni siihen, miten tunteet tulevat implisiittisesti esiin Breitbartin kommenttiyhteisön tarinallisissa rakenteissa.

2.4 Aiempi tutkimus

Tutkimukseni taustan voidaan nähdä olevan verkkouutisten kommenttiyhteisöjen tutkimuksessa, affektiteorian soveltamisessa verkottuneeseen kommunikaatioon sekä puolueellisten medioiden tutkimuksessa. Tässä luvussa käsittelem lyhyesti näiden kolmen eri tutkimussuuntauksen tutkimuksia ja reflektoin niiden merkitystä omalle tutkimukselleni.

Uutissivustojen kommenttiosioissa ilmenevää vihamielistä ja epäsovinnaista (*uncivil*)⁴ kielenkäyttöä on tutkittu lähivuosina paljon (esim. Coe, Kenski & Rains 2014; Kim & Hwang 2019; Rowe 2015). Sen sijaan, että kommenttiosiot fasilitoisivat julkista keskustelua, niistä on muodostunut otollisia alustoja kiusaamiselle ja vihamielisyydelle (Rowe 2015, 122). Erityisesti tutkijoita on kiinnostanut se, miten anonymiteetti vaikuttaa kommenttiosioiden sisältöön.

Arthur D. Santana (2014) vertailee artikkelissaan ”Virtuous or Vitriolic: The Effect of Anonymity on Civility in Online Newspaper Reader Comment Boards” kommentoijilta tunnustautumisen vaativia uutissivustoja niihin uutissivustoihin, jotka sallivat anonyymien kommentoinnin. Tutkimuksessa tarkastellaan maahanmuuttoon liittyviä keskusteluita, koska aiheen nähdään herättävän paljon keskustelua (ibid., 23–24). Santanan tutkimustulosten mukaan anonyymit käyttäjät kirjoittivat merkittävästi enemmän epäsovinnaisia kommentteja kuin käyttäjät, jotka eivät olleet anonyymejä. Hänen aineistossaan epäsovinnaisia kommentteja kirjoitti 53 prosenttia anonyymeistä kirjoittajista mutta vain 28,7 prosenttia tunnustautuneista kirjoittajista. (Ibid., 27.). Tutkimus osoittaa siis selkeän yhteyden verkossa tapahtuvan epäsovinnaisen puheen ja anonymiteetin välillä.

Ian Rowe (2015) taas ottaa artikkelissaan ”Civility 2.0: A Comparative Analysis of Incivility in Online Political Discussion” tarkastelun kohteeksi yksittäisen uutissivuston sisäisen

⁴ Papacharissi (2004) tekee selkeän jaon kohteliaisuuden (*politeness*) ja soivinnaisen (*civility*) termien välillä. Hänelle epäkohteliaisuus liittyy olennaisesti etiketin rikkomiseen. Etiketti taas saattaa olla hyvin erilainen riippuen kontekstista. Epäsovinnainen puhe sen sijaan on puhetta, joka hyökkää demokratiaa ja sen ideaaleja (kuten tasa-arvoa) kohtaan. (Papacharissi 2004, 261–267.) Kun viittaa epäsovinnaiseen puheeseen viittaa tähän jaotteluun.

anonyymien kommentointiin ja vertaa sitä Facebookissa tapahtuvaan saman sivuston kommentointiin. Siinä missä uutisyhteisöt tarjoavat anonyymiteetin, sosiaalisen median palvelut perustuvat käyttäjien luomille profiileille, jotka usein mukailevat ihmisten omia identiteettejä (Rowe 2015, 125). Tämä tekee käyttäjistä tunnistettavia, mikä synnyttää tunteen siitä, että käyttäjät ovat vahvemmin vastuussa omista sanomisistaan. Lisäksi useiden sosiaalisen median alustojen käyttämä syöte-ominaisuus mahdollistaa käyttäjän tuottaman sisällön näkymisen kaikille, minkä vuoksi käyttäjät ovat erityisen tietoisia siitä, että heidän sanomisensa tulevat koko palvelun sosiaalisen verkoston nähtäville. (Rowe 2015, 125.) Rowen (2015, 132) tutkimustulokset osoittavat niin ikään, että anonyymit käyttäjät kirjoittavat merkittävästi enemmän epäsovinnaisia kommentteja. Lisäksi Rowen aineistossa yhteisöt erosivat siinä, mihin epäsovinnaiset kommentit oli suunnattu. Siinä missä anonyymit epäsovinnaiset kommentit oli yleisesti suuntautuneet kohti yhteisön jäseniä (*interpersonal*), Facebookissa epäsovinnalliset kommentit oli suuntautuneet henkilöitä kohtaan, jotka eivät olleet läsnä keskustelussa (*other oriented*). (Rowe 2015, 132.) Rowen tutkimus myös osaltaan osoittaa, että uutissivustojen kommenttiyhteisöt ja sosiaalisen median alustat ovat sisällöltään ja toimintalogiikaltaan merkittävän erilaisia.

Anonyymiteetin vaikutusta analysoivat tutkimukset toimivat tärkeänä taustoittavana tekijänä Breitbartin tutkimukselle, koska lähtökohtaisesti kaikki Breitbartin kommentoijat ovat anonyymejä. Breitbartin kommenttiyhteisön affektiteoreettinen analyysi ei kuitenkaan niinkään ole jatkumoa tutkimukselle, jossa on vertailtu anonyymien ja tunnistautuneiden käyttäjien eroja, vaan se asemoituu osaksi tutkimuksellista jatkumoa, jossa tarkastellaan sitä, ketä kohtaan negatiivinen kommentointi suuntautuu. Tässä mielessä tämän tutkimuksen voidaan nähdä olevan olennainen jatkumo erityisesti Ian Rowen tutkimukselle.

Affektiteoreettinen verkkokeskustelun tutkimus nojaa kuitenkin vielä vahvemmin affektitutkimuksen puolelle, missä erityisesti kaksi tutkimusta toimivat esimerkkinä omalle tutkimukselleni.

Eliisa Vainikan artikkelin ”Naisvihan tunneyhteisö: Anonyymisti esitettyä verkkovihaa Ylilaudan ihmissuhdekeskusteluissa” esittelemä tutkimusasetelma on erittäin relevantti oman tutkielmani kannalta. Artikkelissa Vainikka käyttää Wetherellin muotoilemaa affektiteoreettista lähestymistapaa verkossa toimivan tunneyhteisön tarkastelemiseen (Vainikka 2019, 3). Vainikka (ibid., 4) toteaa, että verkkoyhteisöissä käyttäjien tuottaman sisällön affektiiviset käytännöt luovat puhetapoja, jotka tulevat omaksutuiksi yhteisön yhteisiksi diskursseiksi. Tämänkaltaisen sisällön tuotannon kautta yhteisölle muodostuu

tietynlainen kollektiivinen identiteetti (ibid., 13, 21). Samoin kuin Vainikka, tarkoitukseni on tässä tutkimuksessa määritellä, minkälaisen kollektiivisen identiteetin käyttäjien tuottama sisältö muodostaa ja minkälaisen tunneyhteisön tämä kollektiivinen identiteetti mahdollistaa ja toisaalta myös tuottaa. Breitbartin kommenttiyhteisöllä on. Keskeistä on se, miten verkkoyhteisöstä kollektiivisen identiteetin ja affektiivisten käytänteiden kautta muodostuu tunneyhteisö.

Toinen tutkimukseni kannalta merkittävä tutkimus on Susanna Paasonen tekemä affektiivinen analyysi Facebookissa käydystä verkkokeskustelusta. Artikkelissa ”Juhannustanssien nopea roihu ja Facebook-keskustelun tunneintensiteetit”, Paasonen lähestyy verkkokeskustelun affektiivista analyysiä soveltamalla siihen Sara Ahmedin affektikäsitystä (Paasonen 2014, 24–25). Paasonen (ibid., 25) kiinnittää huomiota etenkin keskusteluissa esiin nouseviin affektiivisesti tahmeisiin objekteihin, jotka kiertävät ja tulevat tahmeammiksi. Artikkelissa Paasonen keskeinen argumentti liittyy verkottuneen viestinnän affektiiviseen välineluonteeseen (ibid., 37). Hän (ibid, 37–38) toteaa, että analyysit, jotka ovat tarkastelleet anonymitteetin vaikutusta verkkokeskustelun sisältöön, ovat osittain oikeassa, mutta ne ovat jättäneet huomiotta verkottuneen kommunikaation lähtökohtaisen tunneintensiivisyyden. Paasonen artikkeli on omalle tutkimukselleni tärkeä, koska siinä konkreettisesti näytetään, miten verkottunutta kommunikaatiota voidaan analysoida affektiteorian näkökulmasta tavalla, joka keskittyy käyttäjien tuottamaan sisältöön, mutta pitää jatkuvasti verkkokeskustelun välinespesifiyden osana analyysiä. Tarkastellessani sekä Breitbartin kommenttiyhteisössä kiertäviä affektiivisesti tahmeita objekteja että narratiivien osoittamaa kollektiivista identiteettiä, tuon yhteen Vainikan ja Paasonen verkkokeskustelujen affektiivisen analyysin tavat.

Tutkimukseni on myös jatkumoa yhdysvaltalaisen puolueellisten medioiden tutkimukseen. Yochai Benklerin, Robert Farisin ja Robb Weissin kirjoittama teos *Network Propaganda* on olennainen tutkimustani taustoittava teos, joka laaja-alaisesti kartoittaa puolueellisen median historiaa ja erityisesti sitä, miten puolueelliset mediat vaikuttivat Yhdysvalloissa käytävään keskusteluun juuri ennen Trumpin presidenttiyttä ja sen jälkeen. Benklerin, Farisin ja Weissin (2018, 383) tutkimus osoittaa, että yhdysvaltalainen mediakenttä on jakaantunut kahteen mediaekosysteemiin, jossa vasemmistolainen mediakenttä keskittyy journalistisen etiikan sääntelemään ammatilliseen toimittamiseen, kun taas oikeistolainen mediakenttä keskittyy kuuntelijoidensa ennakkoluulojen pönkittämiseen toimimalla verkon kaikukammioiden tapaan. Heidän (ibid., 383) näkemyksensä mukaan oikeistomedia näin toimiessaan radikalisoi

sen piiriin kuuluvia ihmisiä ja horjuttaa heidän kykyään erottaa faktaa fiktiosta. Teos on olennainen jo pelkästään taustoittavan teoksena, mutta erityisesti sen analyysit Breitbartista ovat tutkimukselleni olennaisia. Benklerin, Farisin ja Weissin (2018, 57–60) tutkimus osoittaa sen, miten Breitbart nousi keskeiseksi yhdyspisteeksi äärioikeistolaisten uutissivustojen ja Trumpin kannattajien välille.

Breitbartin sisällön analyysiin ovat keskittyneet esimerkiksi Emily Willis ja viharyhmiä tutkiva Southern Poverty Law Center -tutkimuskeskus. Emily Willis (2021, 32) tarkastelee artikkelissaan ”Twenty-Four Hours in the Alt-Right Media Ecosystem: Analyzing Race, Space, and Labor in Breitbart’s Coverage of the Mollie Tibbets Murder,” Breitbartin journalistista sisältöä liittyen Mollie Tibbetsiin, jonka murhasi meksikolainen maataloustyöläinen. Hän (2021, 41) toteaa, että Breitbartin aiheeseen liittyvässä uutisoinnissa valkoisten omistajuus nousi keskeisesti esille. Tämän taustalla hän uskoo olevan etenkin alt-right -liikkeen parissa ahdinkoa aiheuttavat uskomukset siitä, että valkoiset tullaan syrjäyttämään. Willis argumentoi artikkelissaan vahvasti sen puolesta, että Breitbart on alt-right -uutissivusto, joka ylläpitää rotuun ja tilaan liittyviä arvoja valkoisen ylivallan kannattajien parissa. (Ibid., 41.) Willisin tutkimus tuo esiin Breitbartin uutisorganisaation taustalla olevan ideologisen suuntauksen. Omassa tutkimuksessani Breitbartin sisältöä tarkastellaan kuitenkin käyttäjien tuottaman sisällön kautta.

Southern Poverty Law Center -ihmisoikeusasiajärjestön tutkimus ”Breitbart Under Bannon: Breitbart’s Comment Section Reflects Alt-Right, Anti-Semitic Language” on ainut tutkimus, joka on käsitellyt juuri Breitbartin käyttäjiä. Järjestön tekemän analyysin mukaan Stephen Bannonin toimiessa Breitbartin johtajana Breitbartin kommenttiosioissa käytettiin runsaasti ”valkoista nationalismia kannattavan alt-right -liikkeen puhetapoja”, kuten anti-semitististä kieltä. Southern Poverty Law Center ei kuitenkaan ole akateeminen julkaisija, jota voitaisiin yksinkertaisesti pitää luotettavana lähteenä. Järjestön tekemiä analyyskejä on kuitenkin käytetty hyväksi akateemisessa tutkimuksessa (esim. Chen 2006). Affektiteoreettisena tutkimuksena oma lähestymistapani ei kuitenkaan nojaa Southern Poverty Law Centerin analyysiin. Käytänkin analyysiä lähinnä Breitbartin kontekstoimiseen.

2.5 Aineisto

2.5.1 Yleiskatsaus aineistoon

Tutkimusaineistonani on vuoden 2021 tammikuun 6. päivänä tapahtuneeseen Yhdysvaltain kongressitalon valtauksen liittyvien uutisten kommenttiosiot Breitbart -uutissivustolla. Olen rajannut käsittelyn kohteeksi ainoastaan tammikuun 6. päivän aikana tapahtuneen kommentoinnin, koska haluan päästä kiinni siihen, miten Breitbartin kommenttiyhteisö välittömästi tulkitse tapahtumia. Vaikka analyysini keskittyy ensisijaisesti kommenttiosioihin, myös kommenttiosioita kehystävillä uutisilla on analyysin kannalta keskeinen kontekstoiva merkitys. Breitbart -sivustolla oli tuona päivänä myös päivittyvä seuranta, joka keräsi runsaasti kommentointia. Olen kuitenkin rajannut päivittyvän seurannan tutkimusaineiston ulkopuolelle, koska erillisiin uutisiin keskittyminen mahdollistaa kommenttien tarkastelun erilaisissa temaattisissa viitekehyksissä.

Päivittyvän seurannan lisäksi Breitbart -sivustolla julkaistiin tammikuun 6. päivänä 27 kongressitalon valtausta kommentoivaa uutista. Suurin osa uutisista olivat hyvin lyhyitä tekstejä, joissa ennen kaikkea selostettiin tapahtumien kulkua ja tuotiin esiin ihmisten reaktioita. Monet ihmisten reaktioista on esitetty twiittien muodossa, jolloin myös twiitti on upotettu uutiseen. Koska tutkimuksessani on olennaista se, miten ihmiset tunteiden kautta reagoivat tapahtuneeseen, rajasin aineistoksi kolme kommentoiduinta uutista. Kaikkiaan tammikuun 6. päivä julkaistut kongressitalon valtausta käsittelevät uutiset keräsivät yhteensä 103712 kommenttia eli keskimäärin reilu 3400 kommenttia per uutinen. Kolme kommentoiduimman uutisen merkittävyttä korostaa se, että ne keskenään keräsivät lähes puolet (48,8 prosenttia) kaikista tammikuun 6. päivän uutiskommenteista. Taustaoletukseni on se, että mitä enemmän kommentteja uutisella on, sitä voimakkaammin uutisen sisältö on affektoinut sivuston käyttäjiä.

Taulukko 1 Breitbartin kolme suosituinta uutista ja niiden kommentit 6.1.2021

Tunniste	Uutinen	Kommentit
U1	Rep. Cori Bush: Had Capitol Rioters Been Black They 'Would Have Been Shot' – 'It's White Supremacy' ⁵	18090

⁵ U1: Edustaja Cori Bush: Jos kongressitalon mellakoitsijat olisivat olleet mustia ”heidät olisi ammuttu” – ”Se on valkoista etuoikeutta”

U2	Crenshaw: Trump and Those Objecting to E.C. Should Tell Protesters 'They Misled Them' ⁶	16780
U3	Watch: Protesters Break Into U.S. Capitol Building amid Electoral College Vote ⁷	15786

Olen numeroinut uutiset kommentoiduimmasta vähiten kommentoituun ja lisännyt tarkennukseksi ”U” -kirjaimen osoittamaan, että viittaa juuri uutisartikkeliin.

Komentoiduin uutinen U1 on toimittaja Pam Keyn kirjoittama. Se käsittelee Yhdysvaltain kongressin demokraattiedustajan Cori Bushin reaktiota kongressitalon valtaukseseen. Uutinen on ainoastaan yhdeksän virkkeen mittainen. Uutisessa viitataan edustaja Bushin antamaan haastatteluun MSNBC kanavalle, jossa hän toteaa kongressitalon valtauksen olevan esimerkki valkoisten etuoikeudesta ja valkoisesta ylivallassa. Uutisen mukaan Cori Bush totesi, että jos valtaajat olisivat olleet ”mustia” tai ”ruskeita” he eivät olisi päässeet niin pitkälle vaan heitä kohden olisi ammuttu jo aikaisemmin (Key 2021).

Toiseksi kommentoiduin uutinen U2 on toimittaja Ian Hanchettin kirjoittama. Se käsittelee edustajanhuoneen republikaaniedustaja Dan Crenshaw’n reaktiota kongressitalon valtaukseseen. Uutisessa siteerataan Fox News -uutiskanavan ohjelmaa, jossa Crenshaw’ta oli haastateltu koskien tapahtunutta. Uutisen mukaan Crenshaw oli kritisoinut valtaajia epäisänmaallisesta käyttäytymisestä ja vaatinut presidentti Trumpia ja muita vaaleja vilpillisiksi väittäneitä poliitikkoja kertomaan mielenosoittajille, että heitä on johdettu harhaan (Hanchett 2021). Hän myös painotti, että koventunut kielenkäyttö johtaa kovempiin otteisiin, minkä vuoksi ihmisten, jotka käyttävät vallankumouksellista retoriikkaa, ei tulisi olla ihmeissään siitä, että kansalaiset uskovat siihen.

Kolmanneksi kommentoiduin uutinen U3 on toimittaja John Binderin kirjoittama. Uutinen on pikemminkin kollaasinomainen tilannekatsaus, jossa luodaan katsaus siihen, minkälaisia videoita ihmiset ovat ladanneet Twitter -palveluun liittyen kongressitalon valtaukseseen. Ihmisten twiitteja pohjustetaan lyhyellä tekstillä, jossa kerrotaan tapahtumien olevan jatkumoa ”Save America” -mielenosoitusta, jossa presidentti Trump esiintyi. Uutisen mukaan mielenosoittajat marssivat valkoiselta talolta kongressitalolle ja murtautuivat läpi turva-

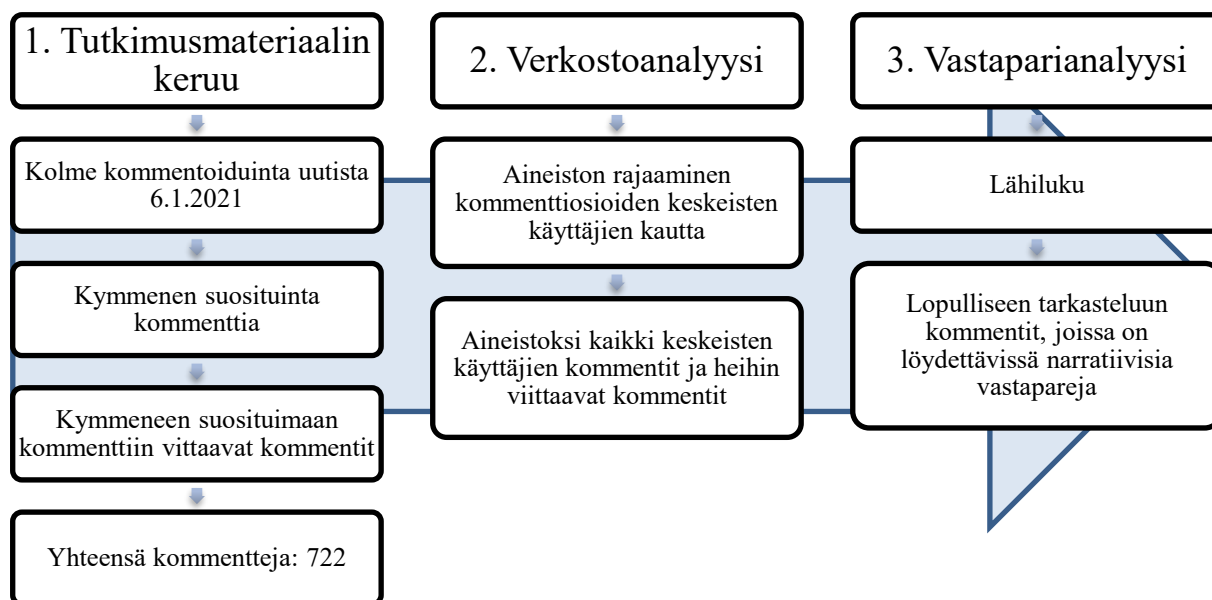
⁶ U2: Crenshaw: Trumpin ja muiden valitsijamieskokousta vastustavien tulisi kertoa mielenosoittajille, että he ”johtivat heitä harhaan”

⁷ U3: Katso: mielenosoittajat murtautuvat Yhdysvaltojen kongressitaloon kesken valitsijamieskokoukseen liittyvän äänestyksen

aitojen (Binder 2021). Uutisessa sanotaan twiittien olevan ”reporttereiden” twiitteja, mutta osa twiiteista on kuitenkin yksityishenkilöiden ja poliitikkojen twiitteja.

Analyysiluvuissa otan huomioon näissä uutisissa esiin nousevat narratiivit, mutta pääasiallinen analyysini keskittyy kuitenkin käyttäjien kommentteihin. Breitbartin kommenttiosiossa on *aloituskommenteja*, jotka viittaavat suoraan uutiseen, sekä *vastauksia*, jotka viittaavat johonkin edeltävään viestiin. Vastauskommenteissa vastaajan nimimerkin eteen tulee sen henkilön nimimerkki, jonka viestiin hän viittaa. Breitbart -sivustolla voi reagoida painamalla nuolen ylös tai painamalla nuolen alas. Näitä kutsun tutkimuksessani *reaktioiksi*. Breitbart -sivusto oletuksellisesti järjestää kommentit suosiojärjestykseen, jolloin eniten reaktioita (sekä ylös että alas osoittavia nuolia) saanut aloituskommentti näkyy sivulla ylimpänä. Tämän jälkeen sivusto näyttää kaikki aloituskommentin saamat vastaukset ja vasta sitten seuraavaksi suosituimman aloituskommentin.

Tutkimukseni kannalta olennaisimpia kommentteja ovat ne kommentit, jotka kerronnallisesti käsittelevät kongressitalon valtausta ja ovat saaneet eniten reaktioita ja/tai vastauksia. Rajaan tutkimusaineistoani kolmivaiheisen prosessin kautta.

Kuva 1 Tutkimusaineiston kolmivaiheinen rajaus

Tutkimuksen alussa ensimmäisessä (1) vaiheessa rajasin kaikista 1.6.2021 Breitbartiin kirjoitetuista kommentteista vain ne, jotka ovat kommentoivat U1, U2 ja U3 uutisia. Lisäksi rajasin kommentit niiden suosion perusteella. Alustava tarkastelu osoitti, että kunkin uutisen kommenttiosion ensimmäiset 10 aloituskommenttia saivat selvästi eniten vastauksia ja reaktioita. 10 suosituimman aloituskommentin jälkeiset aloituskommentit saivat vain hyvin vähän reaktioita eivätkä ne enää aiheuttaneet juurikaan keskustelua. Rajasin tarkasteltavakseni kunkin kolmen suosituimman uutisen kymmenen suosituinta aloituskommenttia ja kaikki niihin viittaavat vastauskommentit. Tätä kautta tutkimukseni alustava tutkimusaineisto koostui 722 kommentista. Rajauksenkin jälkeen tutkimusaineistoni oli liian laaja kaikkien kommenttien seikkaperäiseen analysointiin. Tästä syystä päädyin käyttämään verkostanalyysia tutkimusaineiston jatkorajamiseen.

Toisessa (2) vaiheessa valikoin verkostanalyysin avulla tutkimusaineistosta ne käyttäjät, jotka ovat saaneet eniten reaktioita ja/tai vastauksia muilta käyttäjiltä. Verkostanalyysissa yhteisön parissa runsaasti reaktioita ja vastauksia saaneet henkilöt näyttävät merkittävänä pisteinä, joita kutsun *intensiiviksi pisteiksi*. Rajaan verkostanalyysin kautta tutkimusaineistokseni ne käyttäjät, joka ovat näyttävät verkostanalyysissa erityisen intensiivisinä. Lisäksi sisällytän aineistoon kaikki näihin käyttäjiin viittaavat kommentit. Tätä kautta pääsen käsiksi käyttäjien kannalta merkittävimpään kommentointiin, mutta pystyn silti tarkastelemaan narratiivin rakentumista keskusteluissa. Tarkemmin verkostanalyysia käsitellään luvussa 4. Verkostanalyysin jälkeen rajaan narratiivisen vastaparianalyysin kautta ne kommentit, jotka soveltuvat lopulliseen affektiiviseen narratiivin analyysiin.

Rajauksen viimeisessä vaiheessa (3) analysoin kommenttien narratiivisia vastapareja lähilukemalla kommentteja. Luen kommentteja tarkkaan pyrkien etsimään kertomuksellisia rakenteita, joissa on löydettävissä subjektipositiosta käsin toimivia narratiivisia toimijoita ja toiminnan kohteiksi osoitettuja objekteja. Koska keskusteluissa esiintyvät kertomukselliset struktuurit rakentuvat usein epälineaaraisesti ja sotkuisesti sekä suhteissa aiempiin kommentteihin ja kommenttiosiota kehystävään uutiseen, kommenttien ei aina tarvitse sisältää eksplisiittistä subjektia tai objektia vaan ne voivat tulla esiin myös implisiittisesti. Narratiivisen vastaparianalyysin kautta rajaan ne kommentit, jotka soveltuvat lopulliseen affektiiviseen narratiivin analyysiin. Vastaparianalyysia käsitellään tarkemmin luvussa 5.1.

Tutkimustekstissä käytetyt kommentit ovat esitetty niiden alkuperäisellä kielellä, englannilla. Tämä johtuu siitä, että halusin esittää kommentit juuri niin kuin ne alun perin esitettiin.

Kaikkien tutkimuksessa käytettyjen englanninkielisten osien suomennokset löytyvät alaviitteistä.

2.5.2 Aineiston luonteeseen liittyviä huomioita

Breitbart uutissivustolla toimiva kommenttiosio on Disqus -palveluntarjoajan tuottama. Disqus puoltaa anonyymiä kommentointia ja mahdollistaa käyttäjiensä kommentoida millä tahansa sivustolla, jolle Disqus tuottaa palveluita (Warzel 2018). Disqus vaatii käyttäjiltä rekisteröinnin, johon tarvitsee toimivan sähköpostiosoitteen. Palvelu ei kuitenkaan vaadi muuta informaatiota käyttäjältä. Disqus -palvelun tuottamien kommenttiosioiden kautta ei myöskään pääse käsiksi käyttäjien kirjautumisessa käyttämään sähköpostiosoitteeseen. Siinä missä sosiaalisen median palvelut pääsääntöisesti perustuvat käyttäjien luomille profiileille, jotka usein mukailevat ihmisten omia identiteettejä (Rowe 2015, 125), Disqus -palvelu painottaa anonymiteettiä. Disqus -palvelua on syytetty siitä, että sen Breitbart -sivustolla ja muilla äärioikeistolaisilla sivustoilla ylläpitämissä kommenttiosiossa käytetään avoimen vihamielisiä puhetapoja (Captain 2017). Aiemmin palvelun säännöt eivät suoraan maininneet vihapuhetta, mutta sittemmin sääntöjä on päivitetty. Nykyisin palvelun säännöt kieltävät ”kiusaamisen, ahdistelun ja vihapuheen” alustalla (Disqus 2021a). Vihapuhe on määritelty puheeksi, joka hyökkää ihmistä kohtaan ”suojeltujen piirteiden” (*protected characteristics*) kautta. Näitä ovat: rotu, etnisyys, seksuaalinen suuntautuminen, uskonnolliset yhteydet, biologinen ja sosiaalinen sukupuoli, sukupuoli-identiteetti, vakava invaliditeetti tai sairaus. Palvelu ei kuitenkaan kannan vastuuta (*responsibility*) tai velvollisuutta (*liability*) käyttäjien tuottamasta sisällöstä. (Ibid.) Breitbartin säännöt kieltävät käyttäjien tuottaman sisällön, joka on valheellista, harhaanjohtavaa, herjaavaa, panettelevaa, halventavaa, säädyttöä, loukkaavaa, vihamielistä tai avoimen seksuaalista (Breitbart 2021b). Sisältö ei saa myöskään alentaa ketään sukupuolen, rodun, luokan, etnisyyden, kansallisuuden, uskonnon, seksuaalisen suuntauksen tai identiteetin, invalidiuden tai muun luokittelun perusteella. (Ibid.) Sekä Breitbart että sen kommenttiosion tuottava Disqus näyttävät siis voimakkaasti kieltävän vihapuheen palveluissaan.

Kommenttiosioiden säännöt ja valvonta täytyy ottaa huomioon kommenttiyhteisöjä tutkittaessa, sillä ne saattavat merkittävästi vaikuttaa käyttäjien tuottamaan sisältöön. Ne

saattavat luovat kommenttiyhteisöistä idealistisen kuvan, jossa esimerkiksi usein esiintyvä rasismi on piilotettu nähtäviltä (Hughey & Daniels 2013, 336). Breitbartin kommentteja tarkasteltaessa käy kuitenkin nopeasti ilmi, että palveluiden tuottajien näennäisistä säännöistä huolimatta suuri määrä sääntöjä rikkovia kommentteja jää moderoimatta. Disqus -palvelun johtaja Daniel Ha on myös myöntänyt ongelman toteamalla, että palvelulla on rajallisesti mahdollisuuksia käsitellä käyttäjien tekemiä raportointeja sääntöjen vastaisista kommentteista johtuen informaation suuresta määrästä ja nopeudesta (Warzel 2018).

Keräsin tutkimusaineistoni kommentit yli kuukausi kongressitalon valtauksen jälkeen (9.2.2021) ja sisällöstä oli selkeästi nähtävissä vihapuhetta. Poistettuja kommentteja oli kommenttiosioissa hyvin vähän. Lisäksi kommenttiosioissa näkyvillä olevien poistettujen kommenttien alle tulleista vastauksista voi tulkita, että kommenttiyhteisön käyttäjät eivät raportoineet ylläpitäjille vihapuhetta, vaan ennen kaikkea he raportoivat kommentteja, jotka vastustivat yhteisön kollektiivista tulkintatapaa tai heidän koettiin trollaavaan yhteisöä. Tällöin voidaan olettaa, että sekä Breitbart - että Disqus -palveluiden säännöt ja niiden valvonta eivät ole rajoittaneet käyttäjien kommenttiosioissa käytävää kommentointia merkittävästi. Näin ollen säännöt ja valvonta eivät ole myöskään merkittävästi vaikuttaneet kommenttiyhteisön tulkintoihin ja niin ikään tämän tutkimuksen tuloksiin.

Vaikka sosiaalisella medially on ollut elimellinen merkitys Breitbartin uutisten leviämislle (Benkler, Faris & Weiss 2018, 51–53), Breitbart -uutissivuston sisäisen kommenttiyhteisön analysoiminen sosiaalisen median kommenttien sijaan on perusteltua. Sosiaaliseen mediaan jaettaessa uutiset kohdistuvat yleensä käyttäjien omille seuraajille, jolloin uutiset ja niiden kommentit kiertävät useissa erilaisissa ja toisistaan erillisissä tulkintayhteisöissä. Tästä syystä Breitbartin sisäisen kommentoinnin analysointi soveltuu paremmin jaettujen tunnerakenteiden analysoimiseen, koska klusterimaisen rakenteen sijaan sen käyttäjät muodostavat koherentin ja helposti hahmotettavissa olevan kommenttiyhteisön.

Disqus -palvelun yksityisyyskäytännössä palvelua kuvaillaan julkiseksi alustaksi, jonka käyttäjien tulee ymmärtää, että muut ihmiset pystyvät näkemään heidän tuottaman sisällön ja käyttämään sitä (Disqus 2021b). Joidenkin tutkijoiden mukaan tällaisen julkisen ja kaikille avoimen materiaalin käyttö ei riko käyttäjien yksityisyyttä (Thompson et al., 2021, 679). On kuitenkin myös hyvin mahdollista, että käyttäjä on itse vapaaehtoisesti päättänyt esittää itsensä tietyllä tavalla julkisessa palvelussa, mutta ei ole ymmärtänyt tuottamansa sisällön arkistoitumista verkkoon (ibid., 680). Uskaltaisin myös väittää, että hyvin harva käyttäjistä

lukee palvelun yksityisyyskäytännön läpi ennen käyttöä. Näistä syistä myös tilanteissa, joissa käyttäjät ovat näennäisesti antaneet suostumuksen, tutkijoiden täytyy pyrkiä anonymisoimaan tutkimus (ibid., 680).

Analysoimissani kommentteissa useimmat käyttäjistä ilmaisevat poliittisia kantojaan, joiden voidaan ajatella olevan herkkäluontoista materiaalia. Tällöin tutkimuseettisistä syistä aineiston sisällön takia on oltava erityisen tarkkana yksityisyyden kanssa. Vaikka Disqus -palvelussa palvelun ulkopuolinen henkilö ei pääse käyttäjien henkilötietoihin käsiksi eikä käyttäjät pääsääntöisesti esiinny omilla nimillään, olen silti anonymisoinut kommentoijien nimimerkit. Nimimerkit eivät tässä tutkimuksessa ole olennaisia, koska analysoin kommenttien sisältöjä ja reaktioita. Analyysissäni viittaan kommenttien kirjoittajiin kirjaimella ”K”. Kirjaimen lisäksi olen antanut kullekin käyttäjälle oman numeron, jonka avulla minun on mahdollista viitata tiettyihin käyttäjiin. Koska joidenkin kommentoijien viittaussuhteet toistuvat useampaan kertaan yhden keskustelun aikana, olen myös antanut kommentteille viittauskoodit, jotka erottavat kommentit toisistaan. Viittauskoodin ensimmäinen kirjaimesta ja numerosta muodostuva yhdistelmä osoittaa, mihin uutiseen kommentti viittaa. Sen jälkeinen numero kertoo mihin aloituskomenttiin numero viittaa ja myöhemmät luvut osoittavat, mihin vastauksiin kommentit viittaavat.

3 Yhdysvaltojen kulttuurisodat

Kulttuurisota on metafora, jonka kautta on pyritty yhtäältä ymmärtämään Yhdysvaltojen poliittis-kulttuurisia kiistelynäiteitä, mutta toisaalta myös kehystämään näitä kamppailuja poliittisiin tarkoitukseen. Tutkijat eivät ole yksimielisiä siitä, onko kulttuurisota toimiva metafora kuvailemaan yhdysvaltalaisen erimielisyyksiä kulttuurisista asioista. Jos taas hyväksymme kulttuurisota metaforan päteväksi, niin kuinka laaja-alaisesta sodasta on kyse?

Tässä luvussa argumentoin sen puolesta, että ymmärtääksemme Breitbartin kommenttiyhteisössä esiintyviä narratiiveja, meidän on olennaista nähdä ne osana kulttuurisotien historiaa. Vaikka kulttuurisotametaforaan pitää suhtautua tietyin varauksin, näkemykseni mukaan se on toimiva käsite fundamentaalisista kansakuntien ideoista käytävään julkiseen kamppailuun. Historiallisen jatkumon esittäminen taas on olennaista affektiivisten narratiivien tarkastelussa. Se, miksi jotkin objektit ovat erityisen affektiivisia, on seurausta siitä, minkälaisia tunteita ihmiset ovat tottuneet assosioimaan tiettyihin asioihin historian aikana (Ahmed 2014, 6). Aloitan luvun esittelemällä kulttuurisota-termistä käytävän keskustelun eri näkemyksiä. Sen jälkeen avaan lyhyesti Yhdysvaltojen yhteiskunnan kulttuuri-poliittisella tasolla käytävän kamppailun historiaa ja tuon esiin tämän historian keskeisiä tekijöitä. Lopuksi käsittelen sitä, miten kulttuurisota ilmeni Trumpin aikakaudella.

3.1 Kulttuurisota vai ei?

Yhdysvaltalaisen sosiologi James Davison Hunteria pidetään yhtenä ensimmäisistä kulttuurisota-termiä käyttäneistä tutkijoista. Hän esitti kulttuurisotahypoteesin teoksessaan *Culture Wars: The Struggle to Define America*, joka ilmestyi vuonna 1991. Hunterin (2007, 13) argumentin keskiössä on näkemys siitä, että Yhdysvaltojen julkinen kulttuuri oli läpikäymässä uudelleenjärjestäytymistä, jossa eriävät ja toistensa kanssa kilpailevat moraalikäsitteet taistelevat julkisen kulttuurin tilassa. 1980-luvulla Hunter oli havainnut ilmiön, jossa Yhdysvaltojen kansalaisten mielipiteiden keskeiset jakolinjat olivat muuttuneet. Aiempien uskonnollisten jakolinjojen sijaan yhdysvaltalaisen yhteiskunnallisia, moraalisia ja poliittisiä näkemyksiä määrittikin nyt jakautuminen traditionalisteihin ja uudistusmielisiin (ibid., 12–13). Kulttuurisotahypoteesin keskeinen ajatus oli myös se, että tämä jakautuminen

läpäisi luokkaan, rotuun, uskontoon, etnisyyteen, poliittiseen kantaan ja seksuaalisuuteen liittyvät jakolinjat, ja olikin näitä kaikkia parempi tapa havainnollista yhdysvaltalaisien asenteiden jakautumista (Thomson 2010, 3–4). Traditionalistien ja uudistusmielisten erimielisyydet kulminoituivat laajoihin kamppailuihin yhdysvaltalaisista sosiaalisista instituutioista, kuten koulutuksesta, uskonnosta ja perheestä (Hunter 2007, 13–14). Näissä kamppailuissa oli kuitenkin pohjimmiltaan kyse taistelusta amerikkalaisuuden merkityksestä (ibid., 14).

Yhteiskuntatieteilijöiden ja politiikantutkijoiden parissa ei kuitenkaan ole konsensusta siitä, onko kulttuurisotahypoteesi validi tapa tarkastella Yhdysvaltojen poliittisia jakolinjoja tai laaja-alaisempaa kulttuuripoliitikkaa. Kulttuurisotahypoteesi onkin saanut osakseen kritiikkiä. Kulttuurisotahypoteesin kritiikki voidaan jakaa kahteen ryhmään. Toisen ryhmän kritiikki kohdistuu siihen, miten hypoteesi määrittelee kulttuurin. Toinen ryhmä taas pyrkii kyseenalaistamaan koko ajatuksen voimakkaista kulttuuripoliittisista jakolinjoista perustamalla argumenttinsa Yhdysvaltojen kansalaisten parissa tehdyille haastatteluille ja mielipidemittauksille.

Irene Taviss Thompson (2010) toteaa teoksessaan *Culture Wars and Enduring American Dilemmas*, että tutkijat ovat kritisoineet Hunterin näkemystä kulttuurista vanhanaikaisena ja deterministisenä. Thompsonin (2010, 18) mukaan kulttuuri on Hunterille yhtenäinen syvärakenne, jonka ihmiset sisäistävät kasvaessaan siihen. Vallitsevat näkemykset eivät kuitenkaan koe, että on olemassa yksittäistä koko yhteiskunnan läpäisevää kulttuurista sotaa. Sen sijaan kulttuurisen ilmapiiirin nähdään muodostuvan useista erilaisista kulttuurisen kamppailun alueista, sisäisesti ristiriitaisia näkemyksiä ja jatkuvasti muuttuvasta joukosta toimijoita ja poliittisia kysymyksiä. Heidän näkemyksiensä mukaan ei siis ole olemassa mitään yksittäistä kulttuuria, joista kansalaiset käyvät taistelua, vaan on lukuisia jaettuina kulttuurillisia kiistanaiheita, joista useista eri kulttuurillisista taustoista tulevat ihmiset kiistelevät. (Ibid., 18.)

Ne, jotka kyseenalaistavat kulttuurisodan jakolinjojen olemassa olon, vetoavat siihen, että vaikka Yhdysvaltojen kulttuuri vaikuttaa erittäin jakautuneelta, mielipidekyselyt näyttävät tyystin erilaisen kuvan (Thompson 2010, 1). Vaikka tutkijoiden ja politiikan asiantuntijoiden parissa vallitsee selkeä konsensus siitä, että Yhdysvaltojen poliittinen eliitti on *polarisoitunut*⁸

⁸ James Campbellin (2016) esittämän määritelmän mukaan polarisaatiolla tarkoitetaan poliittista tilannetta, jossa eriävät poliittiset perspektiivit ovat konfliktissa toistensa kanssa jonkin poliittisen jakolinjan myötäisesti. Yleisin

merkittävästi viimeisten vuosikymmenien aikana (esim. Banda & Cluverius 2018; Webster & Abramowitz 2017; Benkler et al., 2018), poliittisen eliitin polarisaatio ei välttämättä tarkoita, että kansalaiset olisivat yleisellä tasolla jakautuneet. Sen sijaan, että kansalaiset jakautuisivat jyrkästi traditionalisteihin ja progressiivisiin, mielipidemittausten valossa yhdysvaltalaisien mieliteet ovat merkittävästi maltillisimpia ja ideologisen asemoitumisen näkökulmasta sisäisesti ristiriitaisempia (Thompson 2010, 1).

Vuonna 2006 toteutetun kyselyn perusteella ainoastaan pieni osa yhdysvaltalaisista vastaa yhteiskunnallisesti merkittäviin asiakysymyksiin johdonmukaisesti asemoituen joko konservatiiveiksi tai liberaaleiksi (Pew Research Center 2006). Kysymyksiin abortista, jälkielektioympäristä, kantasolututkimuksesta sekä seksuaalivähemmistöjen avioliitto- ja adoptointioikeuksista vastaukset vaihtelivat 56 prosentilla vastaajista konservatiivisten ja liberaalien näkökulmien välillä. Tutkimuksessa todetaankin, että kansa on jakautunut yhteiskunnallisissa kysymyksissä, mutta sen perusteella ei voida sanoa, että kulttuurisotaa olisi olemassa. (Ibid.). Jotta poliittiset asenteet olisivat linjassa kulttuurisotahypoteesin kanssa, vastaajien täytyisi sekä pitää tiettyjä kulttuurisia asiakysymyksiä tärkeinä että tiedostaa, miten asiakysymykset sijoittuvat tiettyyn ideologiaan tai arvojärjestelmään (Thomson 2010, 9). Tämän kaltaista yhtenäisyyttä ei ole nähtävissä kansan mielipiteitä tarkasteltaessa yleisellä tasolla. Lisäksi tutkimuksista käy ilmi, että muilla identiteetti- ja sijoitusasemilla, kuten etnisyydellä ja uskonnolla, on edelleen suuri selittävä merkitys yhdysvaltalaisien mielipiteiden jakolinjoille (ibid., 9).

Se, että äänestäjät valitsevat nykyään puolueensa kasvavassa määrin poliittisen ideologiansa mukaan ja poliittisesti aktiivisimpien poliittiset asenteet ovat polarisoituneet (Benkler, Faris & Roberts, 301), ei vielä osoita kansan parissa jaettua laajaa poliittista polarisaatiota. Puoluekannatuksen ja ideologian välinen yhteys on selitettävissä yksinkertaisesti sillä, että republikaani- ja demokraattipuolueen ideologisen jakautumisen myötä äänestäjille on tarjolla ainoastaan ideologisesti vastakkaisia ehdokkaita (Prior 2016, 105). Poliittisesti aktiiviset kansalaiset taas edustavat vain pientä osaa yhdysvaltalaisista. Kulttuurisotahypoteesi ei näytäkään soveltuvan Yhdysvaltojen kansalaisten tarkasteluun yleisellä tasolla (Thomson 2010, 9).

polarisaatiota synnyttävä jakolinja on taustalla vaikuttava ideologia. Voimakkaasti polarisoituneessa konfliktissa vastapuolet eivät ainoastaan kiistele yksittäisistä asiakysymyksistä, vaan konflikti koskee laaja-alaisia kokonaisuuksia, joista vastapuolilla on vahvoja mielipiteitä. Voimakkaasti polarisoituneessa politiikassa eri puolet näkevät toisensa toistensa täydellisinä vastakohtina. (Campbell, 16.)

James Davison Hunter (2007, 90–92) on kuitenkin puolustanut kulttuurisotahypoteesiaan toteamalla, että hypoteesia kritisoivat henkilöt eivät niinkään ole väärässä, vaan he tosiasiaassa analysoivat eri asioita. Hän jakaa kulttuurisota-termistä käytävän kiistan kahteen eri koulukuntaan: niihin, jotka tarkastelevat kulttuurin politiikkaa (*the politics of culture*) ja niihin, jotka tarkastelevat politiikan kulttuuria (*the culture of politics*). Hänen mukaansa ne tutkijat, jotka kritisoivat hänen hypoteesiaan sen perusteella, että eliitin kulttuurisota ei heijastele kansan yleistä arvomaailmaa, käsittelevät ennen kaikkea kulttuurin politiikkaa. Tällöin huomio keskittyy siihen, miten kulttuuriset asiakysymykset toimivat poliittisissa käytänteissä (ibid., 90). Hunter ei suinkaan ole näiden tutkijoiden kanssa eri mieltä siitä, että eliitin ideologinen jakautuminen kulttuurisissa kysymyksissä ei heijastele laajaa kansan jakautumista. Hunter (ibid., 90) sen sijaan pohjaa kulttuurisotahypoteesinsa politiikan kulttuurille, jolla hän tarkoittaa sitä laaja-alaista, syvärakenteista ja usein symbolista yhteiskunnallista ilmapiiriä, jossa poliittinen toiminta tapahtuu. Yhdysvalloissa käytävässä kulttuurisodassa ei siis niinkään ole kyse kansalaisten mielissä piilevistä normeista ja arvoista vaan kamppailusta ”symbolijärjestelmistä ja kulttuurisista artefakteista sekä näitä tuottavista ja ylläpitävistä instituutioista”; ”diskursseista, jotka antavat legitimitetin tietyille intresseille”; sekä ”toistensa kanssa kilpailevista kulttuurin alueista” (Hunter 2007, 20–21). Sen sijaan, että tarkastelisimme Yhdysvaltojen kulttuurisotaa kansalaisten poliittisten mielipiteiden kautta, sitä tuleekin tästä näkökulmasta tarkastella julkisessa kulttuurissa käytävänä taisteluna amerikkalaisuuden ideasta.

3.2 Kulttuurisotien historia Yhdysvalloissa

Kiistely amerikkalaisuuden ideasta läpäisee koko Yhdysvaltojen historian (Hartman 2015, 2). 1960-luku oli kuitenkin poikkeuksellinen aikakausi, jolloin yhteiskunnallinen tilanne loi puitteet amerikkalaisuuden ideasta käytävän kulttuurisen konfliktin voimistumiselle. Kulttuurisotahypoteesin allekirjoittaneiden parissa on vahva konsensus siitä, että kulttuurisota sai syntynsä juuri 1960-luvulla (Thomson 2010, 3). Taistelu kulttuurisista kysymyksistä ei suinkaan ollut uusi ilmiö Yhdysvalloissa, mutta se mikä teki 1960-luvusta erityisen, oli korostunut ja popularisoitunut tietoisuus kulttuurin merkityksestä ja siitä käytävän kiistelyn poliittisista vaikutuksista (ibid., 3).

1960-luku oli monella tapaa vastareaktio toisen maailmansodan jälkeiselle ”normatiiviselle Amerikalle” (Hartman 2015, 5). Normatiivisella Amerikalla tarkoitetaan erityisesti 1950-luvun yhdysvaltalaisista kulttuuria, jossa käyttäytymistä määrittivät joukko valkoisen keskiluokan konservatiivisia normeja. Normatiivinen Amerika käsitteenä sisällytti itseensä ennen kaikkea valkoiset, heteroseksuaaliset ja kristityt henkilöt ja sulki itsensä ulkopuolelle kaiken muun. 1960-luku synnytti uudenlaisen näkemyksen Yhdysvalloista, joka oli avoimempi uusille ideoille, uusille ihmisille ja uudenlaisille normeille. (Hartman 2015, 5.) Kulttuurisodan juurien voidaankin nähdä olevan siinä kuilussa, joka avautui niiden välille, jotka omaksuivat tämän uudenlaisen idean ”Amerikasta” ja niiden, jotka kokivat uuden ”Amerikan” uhkaavan jo olemassa ollutta ideaalia. (Hartman 2015, 2.)

Hunterin (2007, 14) argumentin mukaan tässä konfliktissa oli pohjimmiltaan kyse kilpailevien moraalikäsitteiden taistelusta julkisesta tilasta. Traditionalistit näkevät perinteen muodostavan perustan ja ohjenuoran tämän päivän ongelmille. Uudistusmielisille menneisyys taas toimii toisaalta referenssipisteenä, mutta myös todisteena syrjinnästä. He painottavat kokeellisuutta ja innovaatiota pyrkiessään mukautuvaan uudenlaisiin olosuhteisiin. (Ibid., 14–15.)

1960-luvulla käydyssä keskustelussa niin kutsuttu uusvasemmisto (*New Left*) edusti uudistusmielistä ideologiaa. Uusvasemmisto oli muun muassa sodanvastaisten, mustien oikeuksia ajavien, feminististen ja seksuaalivähemmistöjen etuja ajavien liikkeiden löyhä koalitio (Hartman 2015, 10). Nämä identiteettiin perustuvat liikkeet taistelivat äänekkäästi tullakseen huomioituksi osana yhdysvaltalaisista yhteiskuntaa. Ne tarjosivat lupauksen kulttuurisesta vapautumisesta niille ihmisille, jotka perinteinen käsitys Amerikasta oli sulkenut ulkopuolelle (ibid., 19). Taustalla oli uudenlainen käsitys identiteetistä, missä identiteetti ymmärrettiin poliittisen toimijuuden positioksi. Tämä käsitys identiteetistä oli osa uuden vasemmiston ”vapautumisen epistemologiaa”, jonka tarkoituksena oli kehittää erilaisia tietoisuuden muotoja ja edistää syrjinnän vastustamiseen tähtäävää älyllistä toimijuutta. (ibid., 22.) Yhdessä nämä liikkeet jättivät merkittävän jäljen perinteisiin näkemyksiin amerikkalaisesta kulttuurista ja sen normatiivisesta perustasta (ibid., 12). 1960-luvun myötä demokraattinen puolue siirtyi lähemmäs poliittista vasemmistoa, pyrkimyksenään ajaa kansalaisliikkeen tavoittelemaan lainsäädäntöä (Campbell 2018, 9). Kaikille yhteiskunnan vapautumiskehitys ei tullut kuitenkaan positiivisena ilmiönä, minkä vuoksi vapautumisliike sai nopeasti vastaparikseen uuskonservatistisen liikkeen.

Uuskonservatiivinen liike edusti traditionalistista ideologiaa. Yhdysvaltalaiskontekstissa uuskonservatiiveiksi kutsutaan joukkoa liberaali-intellektuelleja, jotka siirtyivät 1960-luvun aikana kohti poliittista oikeistoa ja asemoituivat vastustamaan uuden vasemmiston politiikkaa (Hartman 2015, 38). Uuskonservatiiveja yhdisti näkemys siitä, että amerikkalainen kulttuuri oli rappeutumassa (ibid., 38). He olivat erityisen huolissaan uuden vasemmiston vahvasta asemasta Yhdysvaltojen yliopistoissa, jotka olivat aiemmin olleet heidän rakastamansa älyllisen kulttuurin kehoja (Hartman 2015, 52–53). Ennen kaikkea uuskonservatismissa oli kyse valkoisen työväenluokkaisen eetoksen älyllistämisestä (Hartman 2015, 53). Tämä tuli esiin uuskonservatiiveille tärkeissä puheenaiheissa kuten yksilöllisen ansioitumisen painottamisessa, koulujen segregaatoin ja yhdysvaltalaisten instituutioiden puolustamisessa, rikollisuuden rodullistamisessa, antifeminismissä ja heteronormatiivisessa sukupuoliallyksissä (Hartman 2015, 53–68). Tämä uusvasemmiston ja uuskonservatiivien välinen kulttuurinen kamppailu loi yhdysvaltalaisten välille keskeisen poliittisen jakolinjan, joka myöhemmin nimettiin kulttuurisodaksi (Hartman 2015, 69). Intellektuellisena liikkeenä uuskonservatiivit toimivat kulttuurisodan oikeistolaisen puolen älyllisenä suunnannäyttäjänä, mutta kristillinen oikeisto oli se liike, jolla oli väestön tasolla suurin vaikutus konservatiivisten kulttuurisodissa (Hartman 2015, 101).

Yhdysvaltojen kristillinen oikeisto perustaa arvomaailmansa sille, että Yhdysvallat on perustettu kristilliseksi valtioksi. He uskovat, että Yhdysvallat on syntynyt jumalallisen luomistyön seurauksena, minkä selittää heidän vankkaa uskoaan amerikkalaiseen erinomaisuuteen (*American exceptionalism*) (Hartman 2017, 98). Erityisesti evankelioimisliikkeellä on suuri merkitys kristilliselle oikeistolle, sillä Yhdysvalloissa asuu maailman eniten juuri evankelioimisliikkeen jäseniä (Hartman 2017, 71). Kristillisen oikeiston juuret menevät pitkälle historiaan, mutta 1970-luvulle tultaessa yhteiskunnan ja erityisesti poliittisen eliitin maallistumiskehitys nosti liikkeen esiin puolustamaan perinteisiä kristillisiä arvoja (Hartman 2017, 70–73). Erityisesti uusvasemmisto ja naisasialiike synnyttivätkin vastareaktion evankelioimisliikkeen politisoitumisen (Benkler et al 2018, 297). Evankelioimisliikkeen näkemyksien mukaan modernit arvot murensivat kristillistä Amerikkaa. Heille kulttuurisodassa oli tätä kautta kyse identiteettikysymysten sijaan ennen kaikkea taistelusta Amerikan sielusta (Hartman, 71).

Erityisen tärkeäksi sateenvarjokäsitteeksi nousi ”perhearvot” (*family values*), jonka alla kristillinen oikeisto ilmaisi huolensa feminismin, aborttien, avioerojen, esiaviollisen seksin ja homoseksuaalien oikeuksien vaikutuksista perinteiselle ydinperheelle (Hartman 2017, 77). He

syöttivät feminismiä kasvavista avioeromääristä ja avioliiton ulkopuolisista raskauksista (Hartman 2017, 87). Evankelioimisliikkeen politisoituminen 1970-luvulla työnsi jo 1960-luvulta lähtien kohti poliittista oikeistoa liikkunutta republikaanipuoluetta yhä konservatiivisempaan suuntaan (Benkler et al. 2018, 297). Vuonna 1979 perustettu Moral Majority (*Moraalinen enemmistö*) -liike pyrki yhdistämään kristilliset konservatiivit yhden liikkeen alle (Hartman 2017, 99). Suurin osa liikkeen jäsenistä oli evankelioimisliikkeen jäseniä, mistä johtuen Moral Majority -liikkeen poliittiset kannat olivat linjassa evankelioimisliikkeen kanssa. Moral Majority vastusti erityisesti aborttia, feminismiä, homoseksuaalien oikeuksia, pornografiaa ja evoluution opettamista kouluissa (ibid., 99–100). Nämä teemat kuplivat pinnan alla 1970- ja 1980-lukujen aikana, mutta 1990-luvulla näistä käytävä kulttuurisota nousi politiikan keskiöön.

Vuosi James Hunterin *Culture Wars* teoksen ilmestymisen jälkeen konservatiivinen vaikuttaja ja presidenttiehdokas Patrick Buchanan popularisoi kulttuurisota-käsitteen käyttämällä sitä vuoden 1992 republikaanipuolueen edustajakokouksessa pitämässään puheessa (Thomson 2010, 4). Hänen mukaansa Yhdysvalloissa oli meneillään kylmään sotaan verrattavissa oleva ”kulttuurisota”, jossa pohjimmiltaan oli kyse ”kamppailusta Amerikan sielusta” (theCarbonFreeze YouTube, Pat Buchanan "Cultural War" speech). Buchananille tässä sodassa oli kyse siitä, keitä amerikkalaiset ovat, mihin amerikkalaiset uskovat ja säilyivätkö juutalais-kristilliset arvot, joiden varaan Yhdysvallat oli rakennettu (Hartman 2015, 1). Puheen jälkeen kulttuurisota-käsitteestä tuli usein käytetty journalistinen trooppi yhdysvaltalaisissa medioissa (Thomson 2010, 4). 1990-luvun kulttuurisodissa oli ennen kaikkea kyse konservatiivien pyrkimyksestä vastustaa vasemmiston 1960-luvulta lähtien onnistuneesti ajamia uudistuksia, jotka liittyivät esimerkiksi aborttioikeuteen, syrjintää kokeneiden ryhmien erityisoikeuksiin (*affirmative action*), sensuuriin, evoluution opetukseen, perhearvoihin, feminismiin ja länsimaiseen kaanoniin (Nagle 2017, 74). Konservatiivit kokivat vasemmistolaisten ottaneen haltuunsa amerikkalaisen kulttuurin ja kulttuurin alueella esitettyjen vulgaarien representaatioiden koettiin turmelevan yhdysvaltalaisen sielun (Hartman 2015, 172). 1990-luvulla myös korkeakoulutus nousi jälleen isoksi kiistelyn aiheeksi (Hartman 2015, 222). Konservatiivit onnistuivat luomaan kansan keskuudessa mielikuvan yliopistoja uhkaavasta tilasta, jossa länsimainen sivistys oli korvattu poliittisesti korrektilla puheella monikulttuurisuudesta (ibid., 222). 1990-luvulla poliittisesta korrektiudesta tuli konservatiivien lyömäase, johon vetoamalla he pyrkivät osoittamaan vasemmistolaisten vihaavan vapautta ja niin ikään Amerikkaa itseään (Scatamburlo-

D'Annibale 2019, 75 & 80). Väitteen takana oli näkemys siitä, että vasemmistolainen intellektuaalinen eliitti oli vaaraksi sananvapaudelle, koska heidän uskottiin pyrkivän valvomaan ajatuksia, joita he pitivät rasistisina, seksistisinä tai muuten takaperoisina (Hartman 2015, 242–243).

1960- ja 1990-luvut edustavat aikakausia, jolloin kulttuurilla oli erityinen merkitys poliittisessa diskurssissa. Vaikka kulttuurisista kysymyksistä käytävä väittely voimistuu ja laantuu ajoittain, kamppailua amerikkalaisuuden ideaalista käydään jatkuvasti Yhdysvaltojen poliittisilla ja kulttuurisilla kentillä. Andrew Hartman (2015, 286) toteaa kuitenkin teoksensa lopussa, että kulttuurisodat ovat metaforana jääneet historiaan, koska suurten muutoksien aiheuttamat kiistat on sittemmin selvitetty ja 2000-luvulle tultaessa suurin osa amerikkalaisista on hyväksynyt ajatuksen uudistuneesta kansakunnasta (Hartman 2015, 286). Viimeaikaisten tapahtumien valossa Hartmanin toteamus vaikuttaa kuitenkin ennenaikaiselta. Taistelu Yhdysvaltalaisesta kulttuurista käy edelleen kuumana. Tästä esimerkkinä toimii viimeaikoina monissa osavaltioissa täytäntöön pantu lainsäädäntö, joka kieltää kriittisen rotuteorian (*critical race theory*) opettamisen kouluissa (Gross 2021). Pelko yliopistojen vasemmistolaisuudesta elää niin ikään edelleen vahvana konservatiivien joukossa (Sharpe 2020) ja anti-feminismi on viime aikoina saanut vahvan jalansijan verkon äärioikeiston joukossa (Lewis 2019). Voimakkaana esimerkkinä toimii myös Teksasissa vuoden 2021 elokuussa säädetty laki, joka rajoittaa merkittävästi naisten mahdollisuuksia tehdä abortti (McCammon 2021). Näitä tapahtumia tarkastellessa on vaikea todeta kulttuurisotametafora vanhentuneeksi. Hartman (2015, 285) myös toteaa, että ne ketkä aiemmin taistelivat normatiivisen Amerikan puolesta ovat sittemmin jo unohtaneet sen ja hyväksyneet uudenlaisen valtion. Hartman ei tiennyt, että vielä hänen teoksensa julkaisun kanssa samana vuonna esiin nousi presidenttiehdokas, joka vetoamalla menetettyyn Amerikkaan ja pyrkimykseen tuoda se takaisin (*Make America Great Again*) tulisi mobilisoimaan riittävän suuren määrän yhdysvaltalaisia tullakseen valituksi 45:ksi presidentiksi.

3.3 Kulttuurisodat Trumpin aikakaudella

Donald Trumpin nousu Yhdysvaltojen 45.:ksi presidentiksi tuli täytenä yllätyksenä suurelle joukolle journalisteja ja politiikan tutkijoita (Abramowitz 2018, 121). Vastoin kaikkia

odotuksia Trump nousi republikaanipuolueen presidenttiehdokkaaksi, vaikka suurin osa republikaanipuolueen johtajista ja edustajista ei alkujaan tukenut häntä (ibid., 121). Trumpin suosiota eivät haitanneet myöskään hänen vaalikampanjaansa ympäröineet jatkuvat kohut. Trumpin poliittinen kokemattomuus, muukalaisvihamielisyys, poliisiväkivaltamyönteisyys ja voimakkaan protektionistinen aatemaailma yhdistettynä mahtailevaan ja aggressiiviseen puhetyyliin jakoivat kansan mielipiteitä voimakkaasti (Campbell 2018, xi). Välittömästi vaalivoiton jälkeen useiden suurkaupunkien kadut täyttyivät protestojista, jotka uhmakkaasti julistivat, että Trump ei ollut heidän presidenttinsä. Erityisen voimakkaasti reagoitiin maan yliopistoissa, joissa opiskelijat järjestivät ulosmarsseja ja polttivat lippuja, ja myös useat henkilökuntaan kuuluvat avoimesti sanoutuivat irti Trumpin presidenttiydestä. (ibid., xi.) Tutkijat ja journalistit ovat sittemmin pyrkineet selittämään, mistä Trumpin suosio johtui. Eräänä selityksenä on esitetty presidentti Trumpin kykyä käyttää hyväkseen Yhdysvalloissa vuosikymmeniä jatkuneita kulttuurisotia asemoimalla itsensä eräänlaiseksi kulttuurisoturiksi, joka poliittista korrektiutta vastustamalla taistelee sananvapauden ja entisen ”mahtavan” Amerikan puolesta (Scatamburlo-D'Annibale 2019, 70, 106).

Trump oli ennen kaikkea populistinen presidenttiehdokas ja myöhemmin presidentti. Populismissa tunteet ovat keskeisin liikkeellepaneva voima ja sen ytimessä on voimakkaasti tunnettu katkeruus eliittiä kohtaan (Rosenthal 2020, 4). Poliitikasta puhumisen sijaan Trump pyrki tunteisiin vetoamalla hän yllyttämään kannattajiaan tunteellisiin reaktioihin (Hochschild 2016, 225). Trump epäilemättä onnistui hyödyntämään perinteiseen konservatiiviseen äärioikeistoon ja erityisesti teekutsuliikkeeseen kuuluneiden henkilöiden kasvavaa katkeruutta valtaapitävää eliittiä kohtaan. Tutkimuksen mukaan republikaanit, jotka suhtautuivat vuosina 2014 ja 2015 positiivisimmin teekutsuliikkeeseen, olivat Trumpin voimakkaimpia kannattajia vuonna 2016 (Pew Research Centre 2019b).

Teoksessa *Strangers in Their Own Land* Arlie Hochschild tarkastelee tätä konservatiivisen äärioikeiston kasvanutta eliittivihamielisyyttä ja niitä syvällä piileviä narratiiveja, jotka ovat negatiivisen suhtautumisen taustalla. Hochschild (2016, 221) summaa teoksessaan, että työväenluokkaiset valkoiset tunsivat suurta katkeruutta siitä, että he eivät enää nähneet ”amerikkalaisen unelman” palvelevan heitä. Taustalla oli myös todellisia rakenteellisia syitä, joiden johdosta valkoisen työväenluokan taloudellisen kehityksen ennusteet olivat kääntyneet laskuun. Sen lisäksi kilpailu valkoisten miesten ja muiden ihmisten välillä oli kasvanut. (Ibid. 140–141.) Amerikkalaisen unelman sijaan valkoinen työväenluokka koki erilaisten vähemmistöjen etuilevan heitä jonossa matkalla kohti tätä unelmaa. Jos taas he eivät

suostuneet antamaan paikkaansa tässä kuvitteellisessa jonossa, heitä solvattiin tietämättömiksi punaniskoiksi ja rasisteiksi. (Hochschild 2016, 222.) Ihmiset poliittisessa laita-oikeistossa kokivat, että se syvätarina, jossa heidän ohitseen kiilaa ansaitsemattaan joukko muita ihmisiä, oli asioiden todellinen laita ja että heidät pyrittiin poliittisen korrektiuden nimissä vaientamaan asiasta (ibid., 227).

Nämä ihmiset siirtyivät Barack Obaman presidenttiyden aikana runsain joukoin teekutsuliikkeen kannattajiksi (Hochschild 2016, 144). Ne, jotka surivat menetettyä elämäntapaansa, löysivät myöhemmin Trumpista toivonsa. Trump oli presidenttiehdokas, jota hänen kannattajansa ylistivät siitä, että hän puhui asioista niiden oikeilla nimillä (”telling it like it is”) (Scatamburlo-D’Annibale 2019, 70). Tässä narratiivissa yhteiskunnan eliitti – erityisesti liberaali ja edistysmielinen eliitti – edusti kiusaajaa ja työväenluokkaiset valkoiset uhria (Campbell 2018, xix). Kannattajiensa tunteita myötäilemällä ja ylistämällä Donald Trump onnistuneesti tarjosi näille ihmisille mahdollisuuden tuntea itsensä arvokkaaksi ja kuulluksi (Hochschild 2016, 225). Vetoamalla kansalliseen ylpeyteen, voimakkuuteen ja yksilön mahdollisuuksiin parantaa tilannettaan hän inspiroi ihmisiä tunteelliseen transformaatioon uhrista osaksi suurempaa liikettä (Hochschild 2016, 225). Trumpin mobilisoima valkoinen työväenluokka näytteleekin yhtä osaa Donald Trumpin aikakauden kulttuurisodassa. Valkoinen työväenluokka ei kuitenkaan edusta Trumpin aikakaudelle erityispiirteellistä ilmiötä, vaan sen mobilisointi on ollut keskeinen pyrkimys yhdysvaltalaisessa politiikassa jo pitkään. Sen sijaan Trumpin aikakaudelle erityistä oli digitaalisen kulttuurin kasvanut merkitys (Boczkowski & Papacharissi 2018, 5) ja muutokset julkisessa viestinnässä (Waisbord, Tucker & Lichtenheld 2018, 27).

Trumpin aikakausi osui yhteiskunnalliseen tilanteeseen, jossa digitaalinen vallankumous oli murentanut perinteisten uutistoimijoiden auktoriteetin informaation portinvartijana (Waisbord, Tucker & Lichtenheld 2018, 26). Tämä perinteisen hierarkkisen portinvartijaroolin murentuminen toi merkittäviä muutoksia demokraattiseen kommunikaatioon. Siinä missä digitaalinen kulttuuri voimaannuttaa kansalaisten ääniä, se myös mahdollistaa faktoista ja totuudesta piittaamattoman materiaalin levittämisen ja laajan saatavuuden. Digitaalinen vallankumous on johtanut myös uutisia seuraavien kansalaisten jakautumisen kaikukammioihin (*echo chamber*), joissa kierrätetään lähes ainoastaan myötäileviä puolueellisia mielipiteitä. Nämä kaikukammiot ovat toimineet kasvualustana salaliittoteorioille, jotka ovatkin nousseet viime aikoina valtavirtaiseen asemaan. (Ibid., 26–27.) Tämä murros oli nähtävissä jo ennen Trumpin aikakautta, mutta Trumpin aikakaudella se

nousi ensimmäistä kertaa kulttuurisotien keskiöön. Trump myös itse edesauttoi perinteisten uutistuottajien portinvartijaroolin murenemisessä nimittämällä valtavirtamediaa ”valeutisiksi” (Schudson 2018, 43) ja suosimalla oikeistopuolueellista mediaa (Rosenthal, 2020, 1). Trumpin kannattajien voitto koettiin myös voittona sodassa valtavirtamediaa vastaan (Nagle 2017, 8) Valtavirtamediaa halveksikin nyt internetin vasemmisto- ja oikeistoalakulttuurien lisäksi myös moni keskivertoäänestäjä (ibid., 8). Tässä mediaympäristössä vaihtoehtomediat (*alternative media*) kasvattivat suosiotaan. Maria Rae (2020, 7) tuo artikkelissaan ”Hyperpartisan News: Rethinking the Media for Populist Politics” esiin usein käytetyn määritelmän mukaan vaihtoehtomediat ovat marginaalisia, yhteiskunnan valtarakenteiden ulkopuolella toimivia ja perinteisiä toimintatapoja kyseenalaistavia mediatoimijoita.

Vaihtoehtomediodien joukkoon lukeutuvat useat puolueelliset (*partisan media*) ja ääripuolueelliset (*hyperpartisan media*) verkkomediat, joilla on viime vuosien aikana ollut merkittävä vaikutus julkiselle keskustelulle sekä ihmisten luottamukselle valtavirran medioiden esittämiin faktoihin. Näille puolueellisille medioille on tyypillistä irrottautuminen perinteisestä objektiivisuuteen pyrkivästä journalismista, jonka sijaan niiden sisällössä korostuu avoin ideologisuus, tietyn puolueen tai henkilön avoin kannattaminen ja vihamielisyys vastapuolta kohtaan (Rae 2020, 2). Puolueellistumiskehitys ei ole ollut symmetristä poliittisella vasemmisto–oikeisto-ulottuvuudella tarkasteltuna, vaan tutkimus on osoittanut, että erityisesti oikeistomediat ovat viime vuosina siirtyneet poliittisesta keskustasta kohti spektrin oikeaa laitaa (Benkler et al. 2017, 60–61). Viimeisen vuosikymmenen aikana nämä sivustot ovat kasvattaneet suosiotaan ja onnistuneet vaikuttamaan julkiseen keskusteluun (Schulze 2020., 6). Breitbartin olennainen vaikutus vuoden 2016 presidentinvaaleihin on oivallinen osoitus tästä (ibid., 6). Vaikka puolueelliset mediat ovat edelleen yleisesti ottaen seuraajissa mitattuna pienempiä kuin valtavirranmediat, on nähtävissä kehitys, jossa puolueelliset mediat ovat kasvattaneet merkittävästi suosiotaan valtavirtamedioiden kustannuksella (Levendusky 2013, 612).

Ääripuolueelliset sivustot ovat taitavasti hyödyntäneet nykyisten verkkoalustojen toimintalogiikkoja ja algoritmeja niiden sisällön levitessä pääasiallisesti tavallisten ihmisten jakamina muilla sivustoilla (Rae 2020, 2). Verkon alustojen toimintalogiikoiden synnyttämien sisältöä räätälöivien suodatinkuplien (*filter bubble*) sekä poliittisia asenteita korostavien ja myötäilevien kaikukammioiden on todettu näyttelevän merkittävää roolia näiden sivustojen uutisoinnin kierrätyksessä ja leviämässä (Benkler et al. 2017, 10). Toisaalta taas

puolueellisilla medioilla on oma osansa kaikukammioiden syntymiselle. Ne uutiset, jotka näyttävät asiat vain oman puolen näkökulmasta, vahvistavat olemassa olevia uskomuksia ja asenteita, kun taas omaa näkökulmaa kritisoivat uutiset tulkitaan helposti asenteellisina (Iyengar & Hahn 2009, 34). Nykyisen mediaympäristön informaatiokylläisyys on taas omiaan sysäämään ihmiset etsimään informaatiota, joka tällä tavoin soveltuu heidän näkemyksiinsä parhaiten. (ibid., 2009, 34.) Puolueellisista mediatoimijoista alt-right -myötämieliset uutissivustot ovat viimeaikoina olleet lukumäärältään ja aktiivisuudeltaan ylitse muiden Yhdysvalloissa (Rae 2020, 5). Alt-right ja alt-left -liikkeiden esiinnousu on kirvoittanut uudenlaisen kulttuurisodan, jonka taustalla on taistelu identiteetistä (Rae 2020, 7).

Vielä vuonna 2008 Barack Obama onnistui internet-kulttuuria hyväksi käyttämällä päihittämään presidenttivaalien vastaehdokkaansa, mitä pidettiin merkinä siitä, että poliittisella vasemmistolla oli lähes monopoli verkossa tapahtuvasta aktivismista (Hawley 2017, 84). Tästä syystä vuoden 2016 presidentinvaalikampanjan aikana alt-right -liikkeen suvereeni kyky käyttää verkkoa tuli monelle yllätyksenä (ibid., 2017). Kuten mainittua alt-right -liike nousi vastustamaan ennen kaikkea monikulttuurisuutta, feminismiä ja poliittista korrektiutta (Nagle 2017, 25). Siinä missä aiemmin väittely poliittisesta korrektiudesta oli käyty lähinnä yhdysvaltalaisissa yliopistoissa, nyt siitä kamppailu tapahtui pääasiassa sosiaalisen median alustoilla (Scatamburlo-D'Annibale 2019, 80). Tämän verkossa käytävän kulttuurisodan vastapoolina toimivat ennen kaikkea uusoikeistolaiset liikkeet ja liberaaleista sekä progressiivisista koostuva vasemmisto (Vainikka 2019, 4). Poliittisen korrektiuden vastustaminen sai Trumpin vaalikampanjan ja presidenttiyden aikana selkeämmin rasistisia ja ksenofobisia piirteitä, mikä mahdollisti valkoista ylivaltaa kannattavien äänenpainojen nousemisen julkiseen keskusteluun (Scatamburlo-D'Annibale 2019, 106). Tämän seurauksena liberaalit arvot kuten avoimuus, syrjinnän vastaisuus ja erilaisuuden arvostaminen joutuivat hyökkäyksen kohteiksi (ibid., 106).

Identiteettipolitiikka on pysynyt yhdysvaltalaisen politiikan keskeisenä terminä vuosikymmenien ajan (Rosenthal 2020, 22). Perinteisesti identiteettipolitiikka yhdistettiin nimenomaan vasemmiston liberaaliin politiikkaan. On kuitenkin huomattava, että Trumpin kannattajat, teekutsuliike ja alt-right ovat kaikki identiteettiin perustuvia liikkeitä (ibid., 24). Rosenthal (2020, 24) toteaa, että vasemmiston ja oikeiston identiteettipolitiikkojen ero on puutteen (*deprivation*) ja menetyksen (*dispossession*) välillä. Siinä missä perinteisesti identiteettipolitiikassa oli kyse syrjittyjen ihmisten pyrkimyksestä päästä istumaan normatiivisen amerikkalaisuuden kanssa samaan pöytään, Trumpin aikakauden oikeistolaista

identiteettipoliittikkaa ajaa näkemys siitä, että ihmiset ovat menettäneet paikkansa tässä pöydässä (ibid., 24). Trumpin kannattajille yhteisön ulkopuolista ”toista” edustivat maahanmuuttajat, teekutsuliikkeelle toiseus ruumiillistui niihin, jotka eivät ansainneet saamaansa osaa, ja Alt-right -liikkeelle toiseus merkitsi ennen kaikkea ei-valkoisia (Rosenthal 2020, 24). Kaikkia yhdisti näkemys siitä, että liberaali monikulttuurisuutta edistävä ja poliittisesti korrekti eliitti tuki nimenomaan toisia (Rosenthal 2020, 24).

Trumpin aikakauden kulttuurisotien taustalla on yhdysvaltalaisien kasvava affektiivinen polarisaatio.⁹ Iyengar, Sood ja Lokes (2012, 427) argumentoivat artikkelissaan ”Affect, Not Ideology: A Social Identity Perspective on Polarization,” että affekti on parempi indikaattori massapolarisaatiolle kuin ideologia. He perustavat teoriansa tutkimukselle, jonka mukaan suurin osa yhdysvaltalaisista ei ajattele puolueita ideologisesta näkökulmasta, vaan heillä on sosiaalisesti syntynyt affektiivinen suhde politiikkaan (ibid., 427). Pew Research Center - tutkimuskeskuksen vuonna 2016 teettämän tutkimuksen mukaan 58 prosentti republikaaneista ja 55 prosenttia demokraateista suhtautui vastakkaiseen puolueeseen erittäin epäsuotuisasti, siinä missä vielä vuonna 1994 republikaanien vastaava prosentti oli 21 ja demokraateilla 17 prosenttia (Pew Research Center 2016).

Kasvava negatiivinen suhtautuminen poliittiseen vastapuoleen ei myöskään rajoitu ainoastaan äänestäjien mielipiteisiin vastakkaisesta puolueesta, vaan negatiivinen suhtautuminen vaikuttaa voimakkaasti myös siinä, miten yhdysvaltalaiset suhtautuvat toisiinsa arkielämässä (Iyengar 2012, 416–418). Vaikka tutkijoiden parissa ei siis ole konsensusta yhdysvaltalaisien jakautumisesta poliittisten asiakysymysten ja ideologioiden perusteella, tutkimukset osoittavat kansalaisten suhtautuvan kasvavan vihamielisesti puolueisiin sosiaalisina ryhminä. Tälle sosiaaliselle polarisaatiolle luonteenomaista on kasvanut puolueellisuus, poliittinen aktiivisuus ja vastapuoleen kohdistunut viha (Mason 2015, 128). Breitbartin kommenttiyhteisön narratiivit omalta osaltaan tuovat esiin vastapuoleen kohdistuvan vihamielisyyden. Breitbartin kommenttiyhteisön analyysin kautta voidaan pyrkiä määrittelemään, miten nykyisen kulttuurisen ilmapiirin taustalla oleva affektiivinen polarisaatio näyttäytyy oikeistopuolueellisilla uutissivustoilla.

⁹ Shanto Iyengar ja Sean J. Westwood (2015, 691) määrittelevät artikkelissa ”Fear and Loathing across Party Lines: New Evidence on Group Polarization” affektiiviseksi polarisaatioksi republikaaneiksi tai demokraateiksi identifioituvien henkilöiden taipumusta suhtautua vastapuolen kannattajiin negatiivisesti ja oman puolueen kannattajiin positiivisesti. Tämä affektiivinen erottelu on seurausta siitä, että henkilöt luokittelevat vastapuolen kuuluvaksi ulkoryhmään, kun taas oman puolen kannattajia pidetään oman sisäryhmän jäsenenä (2015, 691).

4 Aineiston verkostanalyysi

Koska tarkoitukseni on tutkielmassa tarkastella Breitbart News -uutissivuston kommenttiosioissa ilmeneviä affektiivisiä narratiiveja, minun on tarpeen käyttää aineiston rajaukseen menetelmää, joka ottaa mahdollisimman hyvin huomioon aineiston tunneintensiiviset pisteet. Näiksi tunneintensiivisiksi pisteiksi kutsun niitä kommentteja, jotka ovat saaneet runsaasti käyttäjien reaktioita ja/tai herättäneet runsasta keskustelua. Nämä pisteet ilmentävät parhaiten tutkimusmateriaalin affektiivisesti tahmeaa sisältöä (kts. Paasonen 2014, 26). Kokeiltuani useita eri vaihtoehtoja totesin, että parhaiten aineiston kvantitatiiviseen analyysiin ja rajaukseen soveltuu verkostanalyysi.

4.1 Aineiston rajaamien verkostanalyysin avulla

Verkostanalyysi mahdollistaa aineiston rajaamisen tavalla, joka ottaa huomioon sekä käyttäjien reaktiot että keskusteluiden viittaussuhteet ja painotukset. Verkostanalyysin kautta pystyn valitsemaan Breitbartin kommenttiosioista ne kommentit ja keskustelut, jotka ovat affektiivisesti erityisen tahmeita. Lukumäärällisiin rajaustapoihin verrattuna verkostanalyysi on merkittävästi tehokkaampi tapa päästä käsiksi tutkimukselleni olennaiseen tietoon.

Aineiston rajaaminen yksinkertaisen lukumäärän perusteella ei tuottanut yhtä kattavaa kuvaa siitä sisällöstä, joka sai käyttäjät liittymään osaksi kommenttiyhteisön toimintaa. Breitbartin käyttämä Disqus -palvelu järjestää oletuksena kommentit suosiojärjestykseen niin, että ylimpänä näkyy eniten positiivisia reaktioita saanut aloituskommentti. Sen jälkeen palvelu näyttää kaikki sen saaneet vastauskommentit ja vasta niiden jälkeen palvelu näyttää seuraavaksi eniten positiivisia reaktioita saaneen kommentin. Kommenttiosioiden rakentuminen vaihtelee suuresti tapauksesta riippuen. Joissain kommenttiosioissa keskustelu tapahtuu pääasiassa vastauksina suosituimman aloituskommentin alla. Toisissa osioissa taas kommentointi koostuu useista alkuperäiskommenteista, joihin vain harvat ovat vastasivat. Jos siis olisin rajannut tutkimusaineistoksi esimerkiksi 100 kunkin uutisen ensimmäistä kommenttia sivuston oletusjärjestyksen perusteella, toisen uutisen rajaukseen olisi saattanut tulla yksi eniten reaktioita saanut aloituskommentti ja 99 vastausta, kun taas toisen kommenttiosion rajaukseen olisi saattanut sisältyä 10 eniten reaktioita saanutta

aloituskommenttia ja niiden 10 vastausta. Ensimmäisessä tutkimuksen ulkopuolelle olisivat jääneet useat muut runsaasti positiivisia reaktioita saaneet aloituskommentit, jotka ovat affektiteoreettisesta näkökulmasta olennaisia. Toisessa tutkimuksen ulkopuolelle olisi jäänyt laajempi monista vastauksista koostuva keskustelu, mikä on sekä narratiivisen tutkimuksen että affektiteorian näkökulmasta merkittävää. Tutkimusaineistoa ei ole myöskään mahdollista rajata yksinkertaisesti positiivisten reaktioiden perusteella, koska tutkimuksen kannalta olennaisia eivät ole ainoastaan eniten positiivisia reaktioita saaneet kommentit, vaan myös ne kommentit, jotka ovat yhteisön normeja vastustamalla provosoineet vilkasta keskustelua ja/tai negatiivisia reaktioita.

Teen kustakin analyysin kohteena olevasta uutisen kommenttiosioista oman verkostanalyysin. Verkostanalyysiin sisällytän kaikki alkuperäisen aineistorajauksen kommentit. Alun perin aineisto koostui 10 suosituimmasta aloituskommentista ja kaikista niiden alle kirjoitetuista vastauksista. Kaikkiaan alkuperäisessä aineistossa oli 722 kommenttia 293 käyttäjältä. Teen verkostanalyysin Excel -ohjelman NodeXL-liitännäisosalla, jonne kirjaan kustakin aineistoni kommentista kirjoittajan tunnuksen sekä myös sen käyttäjän tunnuksen, jonka kommenttiin kyseinen kirjoittaja viittaa (esim. K3→K8). Sen lisäksi lasken kunkin käyttäjän saamat reaktiot yhteen ja syötän ne ohjelmaan. Lopuksi määritän pisteille värikoodit.

Verkostanalyysissä kommentoijat näkyvät pallon kehällä olevina pisteinä. Kukin käyttäjä näkyy vain yhtenä pisteenä verkostossa. Pisteiden koot ja värit riippuvat siitä, kuinka paljon reaktioita kommentoijat ovat saaneet ja ovatko reaktiot olleet negatiivisia vai positiivisia. Jos kommentoija on kommentoinut useimman kerran, hänen kirjoittamiensa kommenttien saamat reaktiot on verkostanalyysissäni laskettu yhteen. Kommentoijaa edustavan pallon väri on vihreä, jos hän on saanut enemmän positiivisia reaktioita kuin negatiivisia ja punainen, jos hän on saanut enemmän negatiivisia reaktioita. Siniset pallot eivät ole saaneet reaktioita tai niillä on yhtä paljon negatiivisia ja positiivisia reaktioita. Violetteina palloina näyttäytyvät vierailijatunnuksilla (*Guest*) kommentoineet käyttäjät.¹⁰ Pallojen koko ilmaisee sen, kuinka vahvasti positiiviset tai negatiiviset reaktiot painottuvat käyttäjän kommentissa. Se ei siis osoita positiivisten ja negatiivisten reaktioiden yhteenlaskettua määrää vaan sen, kuinka

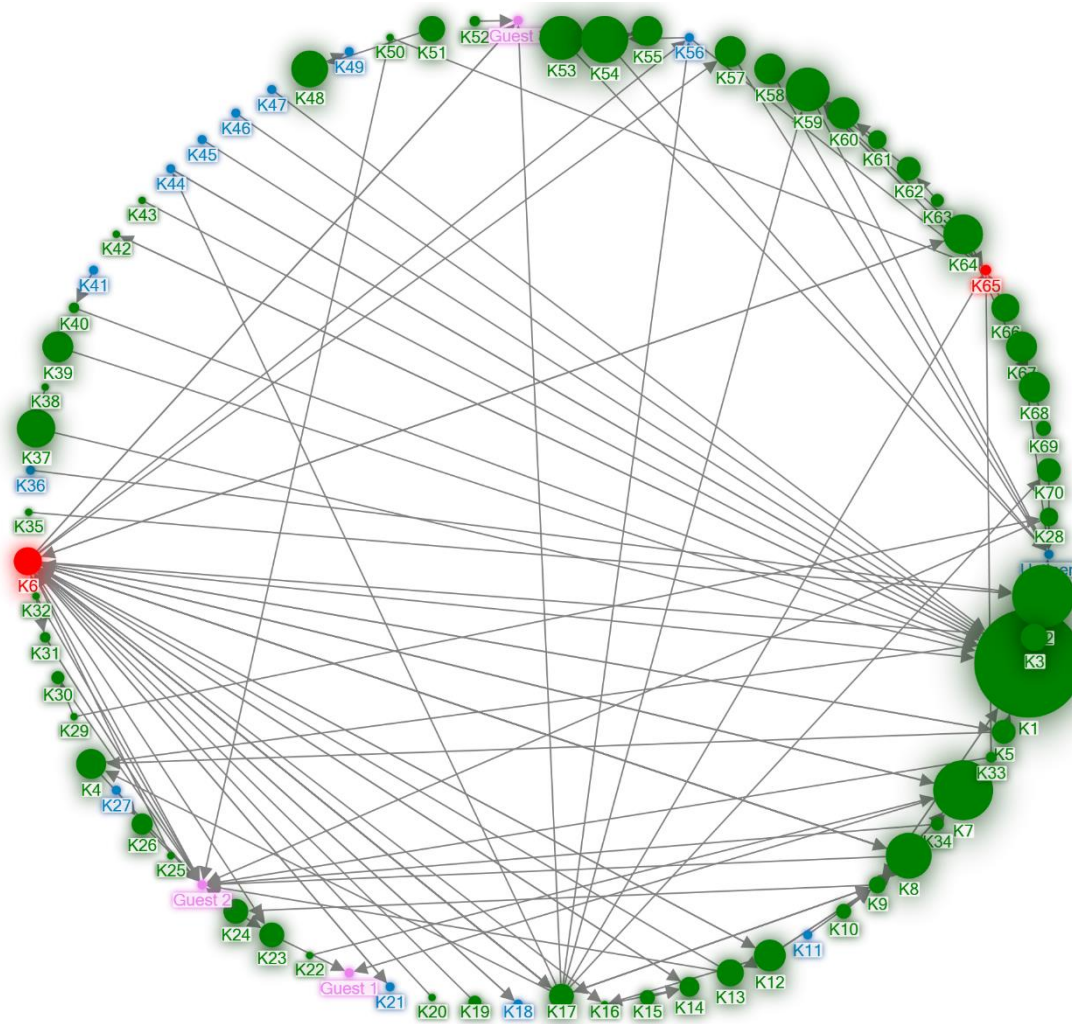
¹⁰ Vierailijatunnuksilla kommentoineista käyttäjistä ei ollut varmuutta, ketkä vierailijoista olivat samoja henkilöitä ja ketkä eri henkilöitä. Tästä johtuen kirjasin jokaisen vierailijatunnuksella kirjoittaneen erikseen verkostanalyysiin, jotta verkostanalyysissä ei näkyisi valheellisia intensiivisiä pisteitä. Vierailijatunnuksilla kirjoittaneet olivat kaikki ”Guest” nimisiä. Numerointi oli verkostanalyysin vuoksi välttämätöntä. Koska vierailijatunnuksilla kirjoittaneet olivat jo valmiiksi anonyymeja en sensuroinut heidän vierailijanimimerkkiään.

paljon enemmän negatiivisia tai positiivisia kommentteja käyttäjä on saanut positiivista.¹¹ Pallon kehällä olevien pisteiden väliset viivat ilmentävät käyttäjien välisiä viittaussuhteita. Tästä lähin kutsun näitä viivoja *viittausviivoiksi*.

Rajaan aineiston valitsemalla ne pisteet, jotka nousevat esiin verkostanalyysistä kaikkein keskeisimpinä. Tämän jälkeen valitsen alkuperäisestä aineistostani ne kommentit, jotka ovat yhteydessä näihin pisteisiin. Verkostanalyysi mahdollistaa tutkimusmateriaalin rajaamisen ja analysoinnin juuri niiltä osin, jotka ovat merkityksellisimpiä narratiiveihin keskittyvälle affektiteoreettiselle lähestymistavalle. Se myös mahdollistaa aineiston rajaamisen organisaation todellista rakentumista kunnioittaen. Tutkimuskirjallisuuteen perehtyessäni en törmännyt aiempaan tutkimukseen, jossa olisi käytetty verkostanalyysia verkon affektiivisen kommunikaation analyysimenetelmänä. Uskon kuitenkin, että analyysimetodin käyttö avaa useita innovatiivisia mahdollisuuksia verkon kommunikaation tutkimukselle affektiteoreettisesta näkökulmasta. Seuraavaksi esittelen kunkin kolmen uutisen kommentiosion verkostanalyysin ja osoitan, ketkä käyttäjät valikoituivat aineiston tunneintensiivisiksi pisteiksi.

¹¹ Esimerkiksi käyttäjä, joka on saanut 5 positiivista reaktiota ja 10 negatiivista reaktiota ei näy 15 suuruusena punaisena pallona vaan 5 suuruusena punaisena pallona.

4.2 Kommenttiösioiden verkostoanalyysi

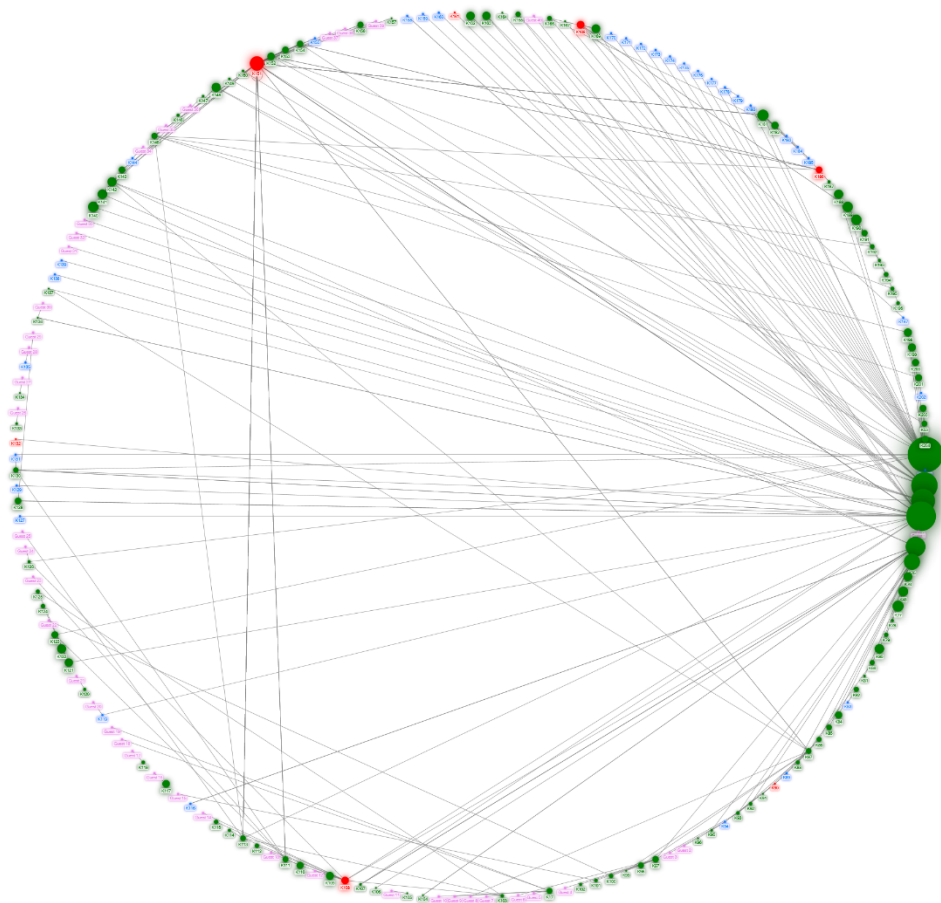

Kuva 2 U1 kommenttien verkostoanalyysi

U1-uutisen kommenttien verkostoanalyysi osoittaa kommentoinnin ja reagoinnin kohdistuvan ennen kaikkea kahteen pisteeseen. Toisen pisteen muodostaa käyttäjä K1, jonka aloituskommentti on myös saanut uutisen kommentteista eniten positiivisia reaktioita. Viittausviivat myös osoittavat K1:n olevan olennainen viittauskohde muille kommentoijille. Toisen olennaisen pisteen muodostaa käyttäjä K6. Hän on saanut muilta käyttäjiltä enemmän negatiivisia reaktioita kuin positiivisia. Viittausviivat osoittavat, että käyttäjän K6 kommentteihin on viitattu merkittävän paljon.

Valitsenkin analysoivaksi U1-uutisen kommentteista kaikki käyttäjien K1 ja K6 kommentit ja niihin viittaavat kommentit. K6 on tutkimuksen kannalta erityisen mielenkiintoinen, koska se osoittaa sen, että yhteisön kollektiivisen identiteetin muotoutumisen näkökulmasta myös

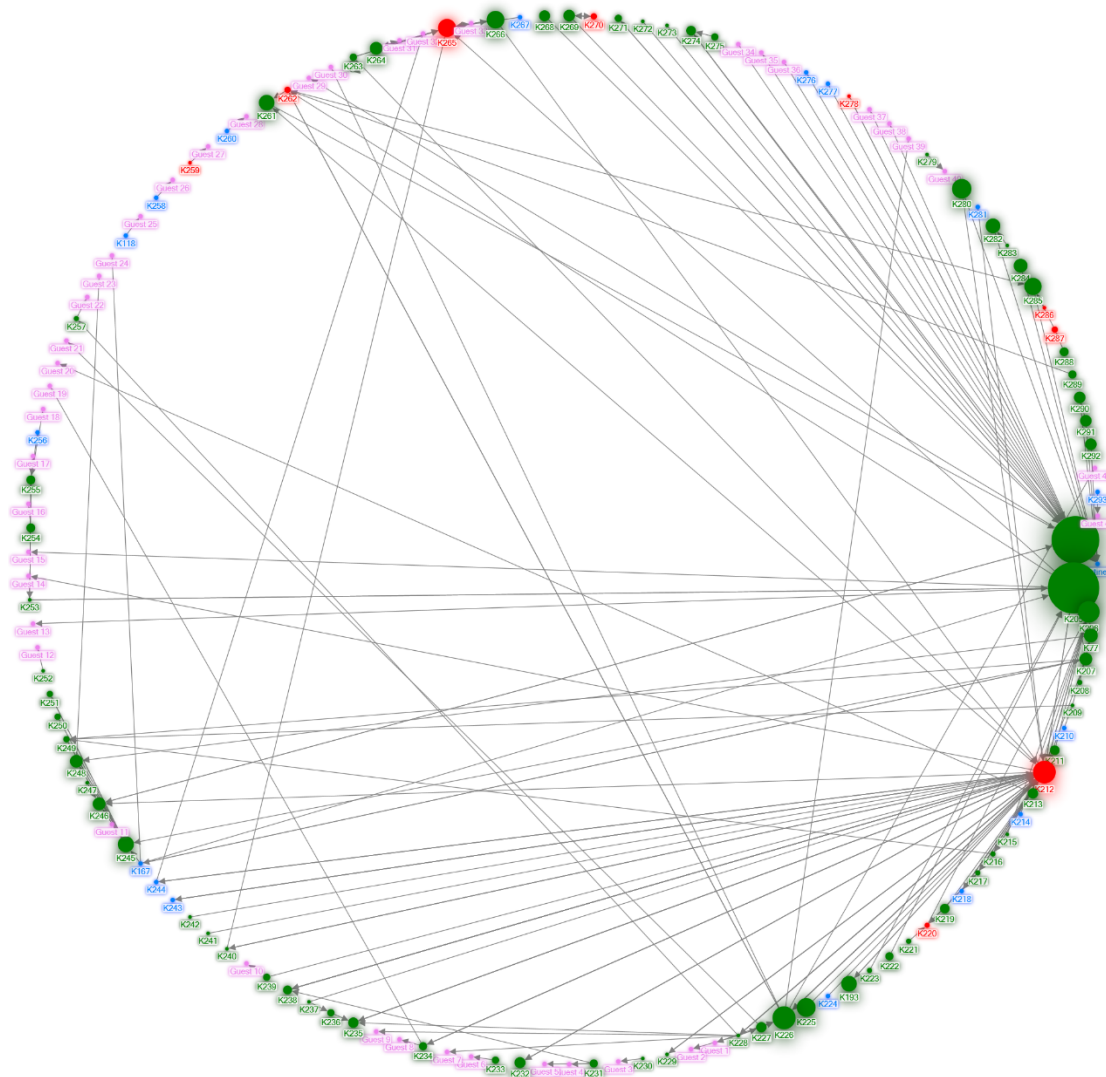
negatiiviset kommentit ovat olennaisia, sillä ne provosoivat käyttäjiä aktiivisempaan keskusteluun. Samankaltainen tendenssi on nähtävissä myös muiden uutisten kommenttien verkostoaalyseissa.

Kuva 3 U2 kommenttien verkostoaalyysi

Samoin kuin U1-uutisessa, myös U2-uutisen kommentteissa verkostoaalyysi osoittaa keskustelun keskittyvän tiettyihin pisteisiin. U2 kommenttiosiossa negatiiviset reaktiot keskittyvät korostetusti K151 käyttäjälle. Positiiviset reaktiot sen sijaan jakautuvat useammalle käyttäjälle. Nämä käyttäjät ovat samalla keskustelun keskipisteitä, minkä osoittaa lukuisat heihin kohdistuvat viittausviivat.

Verkostoaalyysin perusteella valitsen alyysin kohteeksi negatiivisia reaktioita saaneen käyttäjän K151 kaikki kommentit ja käyttäjään viittanneet kommentit. Runsaasti positiivisia reaktioita ja muiden käyttäjien viittauksia saaneista käyttäjistä valitsen kaksi keskeisintä. Nämä ovat K58 ja K71. Myös molemmilta näiltä käyttäjiltä aineistoon otetaan mukaan kaikki kommentit sekä heihin viittaavat kommentit.

Kuva 4 U3 kommenttien verkostoanalyysi

U3-uutisen kommenttiosion verkostoanalyysissä selvästi eniten negatiivisia reaktioita ja kommentteja sai käyttäjä K212. Positiiviset reaktiot sen sijaan jakautuvat melko tasaisesti käyttäjän K181 ja K205 välillä. Käyttäjä K181 on kuitenkin saanut merkittävästi enemmän häneen viittaavia vastauksia kuin K205.

Valitsen U3-uutisen kommenttiyhteisöstä analyysin kohteeksi negatiivisesti intensiivisenä pisteenä näyttäneen K212 käyttäjän kommentit ja kaikki häneen viittaavat vastaukset. Päädyn kuitenkin valitsemaan vain K181 käyttäjän toiseksi analyysin intensiiviseksi pisteeksi. Tämä johtuu siitä, että verkostoanalyysi osoitti K205 käyttäjän saaneen vain vähän häneen viittaavia kommentteja. Suurin osa K205 käyttäjän saamista positiivisista reaktioista on tullut hänen K181 käyttäjälle kirjoittamaan kommenttiin. Valitsemalla K181 käyttäjän kommentit ja

kaikki häneen viittaavat kommentit saankin rajattua myös K205 käyttäjän merkittävimmän kommentin osaksi analyysiä.

Kaikkien verkostanalyysien jälkeen tutkimusaineistoksi rajautuu U1-uutisesta käyttäjät K1 ja K6, U2-uutisesta käyttäjät K151, K58 ja K71, sekä U3-uutisesta käyttäjät K212 ja K18.

Kaikilta käyttäjiltä aineistoon otetaan mukaan kaikki heidän kommenttinsa ja kaikki heihin viittaavat kommentit, mitkä ovat saman kommenttiosion sisällä. Verkostanalyysin jälkeen tutkimusaineistoon kuuluu 312 kommenttia. Seuraavassa luvussa näitä kommentteja lähestytään narratiivin analyysin keinoin.

5 Aineiston affektiivinen narratiivin analyysi

Tässä analyysiluvussa käytän narratiivin analyysiä metodina, jonka kautta keskitän huomioni kommenttien kerronnallisiin rakenteisiin. Havaittuani kerronnallisia rakenteita tulkitseen niitä affektiteorian näkökulmasta. Analyysissäni narratiivin analyysi toimiikin metodina eikä teoreettisena viitekehyksenä. Aloitan tarkastelun analysoimalla ensin laadullisesti ja määrällisesti kommentteissa esiintyviä subjekteja ja objekteja. Narratiivin analyysin kautta pystyn keskittämään huomioni siihen, kuka toimii, kuka on toiminnan kohde ja mitä tapahtuu (kts. Kleres 2011, 189.). Tämän jälkeen tulkitseen kommentteja sekä Ahmedin että Wetherellin affektiteoreettisista näkökulmista. Sovellan narratiivisessa analyysissä Martha S. Feldmanin ja Julka Almquistin teoksen *Varieties of Narrative Analysis* luvussa ”Analyzing the Implicit in Stories” esittelemää retoriikan analyysin asteittaista lähestymistapaa (Feldman & Almquist 2012, 211). Siinä narratiivien analyysiä lähestytään neljän eri tason kautta:

1. Tunnista kertomuksia
2. Kuvaile tarinoiden juonia
3. Tunnista vastapareja
4. Rakenna syllogismeja ja tunnista, missä syllogismeissa on implisiittisiä väittämiä (ibid.)

Feldmanin ja Almquistin jaottelu soveltuu hyvin oman tutkielmani aineiston lähestymiseen, vaikka narratiivien retoriikan sijaan tutkimuksessani keskitytäänkin narratiiviin affekteihin. Feldmanin ja Almquistin muotoilemasta järjestyksestä poiketen aloitan Breitbartin kommenttiyhteisön kertomusten analyysin tarkastelemalla lähiluvun kautta aineistosta havaitsemiani vastapareja. Tämä tapahtuu sekä laadullisesti määrittelemällä, minkälaisia ”meihin” ja ”toisiin” viittaavia jaotteluita aineistosta löytyy, että määrällisesti kartoittamalla, miten erilaiset ”meihin” ja ”toisiin” liittyvät positiot jakautuvat aineistossa. Aineiston vastaparien hahmottamisen kautta on mahdollista jo tehdä alustavia tulkintoja kommenttiyhteisön kollektiivisista tulkintatavoista.

Vastaparien tarkastelun jälkeen, lähiluen verkostanalyysin ja vastaparianalyysin kautta rajatun aineiston useaan otteeseen pyrkien etsimään keskusteluissa toistuvia kertomuksia ja yksittäisiä kertomuksellisia kommentteja, jotka ovat saaneet runsaasti reaktioita. Tämän jälkeen lähestyn kutakin aineistolle keskeistä kertomusta vuorotellen. Analysoin kunkin kertomuksen juonta, keskittymällä siihen, miten narratiivien esiintuomat affektit tarrautuvat

tietynlaisiin yhteisön ulkopuolisiin objekteihin ja samalla muovaavat yhteisön käsityksiä omasta kollektiivisesta subjektistaan. Siinä missä Feldman ja Almquist keskittyvät retorisiin syllogismeihin ja niiden implisiittisiin väittämiin (Feldman & Almquist 2012, 211), oma analyysini keskittyy kertomusten implisiittisiin tunteisiin. Viimeisessä alaluvussa tuon yhteen edeltävissä luvuissa käsitellyjä teemoja ja analysoin, minkälaisen sosiaalisten, diskursiivisten, kulttuuristen ja ideologisten taustaehtoien muovaamia Breitbartin kommenttiyhteisön affektiiviset käytännöt ovat. Näiden kautta määritän, minkälainen tunneyhteisö Breitbartin kommenttiyhteisö on.

5.1 Kommenttien narratiiviset vastaparit

Narratiivisen analyysin aluksi tarkastelen lähiluvun kautta kommentteissa esiintyviä kerronnallisia vastapareja. Käytännössä tämä tarkoittaa verkostanalyysin kautta rajatun aineiston tarkkaa lukemista keskittyen löytämään erilaisia toimijuutta osoittavia subjektipositioita ja objekteja, joihin toiminta kohdistuu. Analyysissä tarkastelen keskusteluiden narratiivisia vastapareja sekä kvalitatiivisesti että kvantitatiivisesti.

Kuten aiemmin mainitsin, toimija erottaa narratiivin muista diskurssilajeista ja sitä analysoimalla voi päästä käsiksi siihen tulkintaprosessiin, jonka kautta kertoja organisoii informaatiota (Patterson & Monroe 1998, 316). Yleisesti narratiivin vähimmäisedellytyksenä on pidetty sitä, että siinä on vähintään yksi henkilöhahmo, joka kokee tapahtuman (de Graaf, Sanders & Hoeken 2016, 90). Tutkiaksemme kerronnallistettuja tunteita, meidän täytyy kysyä, kuka toimii, ketä kohtaan ja mitä tapahtuu (Kleres 2011, 189). Breitbartin narratiivisten toimijoiden tarkastelussa keskityn ennen kaikkea siihen, suhtaudutaanko toimijoihin ja toiminnan kohteisiin kuulumisen vai toiseuden kautta. Kollektiivinen identiteetti on relationaalinen, sillä siinä on kyse yhtä paljon siitä, mitä me emme ole kuin siitä mitä me olemme (Van De Mieroop 2015, 414). Ihmiset antavat merkityksiä omalle ryhmälleen vertaamalla sitä johonkin toiseen ulkoryhmään (*outgroup*) (ibid., 409). Yleisesti tässä vertailussa nostetaan esiin sisäryhmän (*ingroup*) ominaisuuksia parempina kuin ulkoryhmän ominaisuuksia, mistä seuraa positiivinen sosiaalinen identiteetti (ibid., 409). Verkon yhteisöjen kommunikointia tarkastelemalla voidaan saada käsitys yhteisön jakamasta kollektiivisesta identiteetistä (kts. Vainikka 2019, 21). Vaikka minulla ei ole tutkimusaineistoni luonteesta johtuen tietoa kommentoijien taustoista, kuulumisen ja

toiseuden analyysin kautta on mahdollista luoda ymmärrys yhteisön kollektiivisesta identiteetistä sen käyttäjien tuottaman sisällön kautta.

Narratiivisten vastaparien analyysi on olennainen verkon kommenttiyhteisöjen affektiivisten käytäntöjen tarkastelussa. Vaikka affektit ovat kehollisesti koettuja ne ovat myös sosiaalisesti paikannettuja (Wetherell 2012, 2). Kertoessaan oman versionsa tapahtumista ihmiset positioivat itsensä yhteisön normatiivisten odotusten mukaisesti, jolloin he myös samalla implisiittisesti tai eksplisiittisesti osoittavat ymmärryksensä kyseisen sosiaalisen kontekstin säännöistä. Tutkimalla keskusteluun osallistuvien henkilöiden vuorovaikutuksessa jäsenyviä tulkintoja on mahdollista saada käsitys kulttuurisesta kontekstista, jonka kautta yhteisön affektiivisia käytäntöjä tulee tarkastella. (Ibid., 10–12.) Yhteisön antamat positiiviset tai negatiiviset reaktiot ovat omiaan osoittamaan, mikä on yhteisön jakama normatiivinen subjektipositio suhteessa tiettyyn tilanteeseen tai objektiin. Oletusarvoisesti ajattelen, että jos ihminen ei samaistu kommentissa esitettyyn määritelmään ”meistä” ja ”toisista”, hän ei myöskään todennäköisesti reagoi kommenttiin positiivisesti, kun taas jos ihminen samaistuu kommentissa esitettyyn jakoon, hän todennäköisemmin reagoi kommenttiin positiivisesti.

Useamman lähilukukerran jälkeen päädyin jakamaan verkostanalyysin kautta rajatut kommentit kahteen kategoriaan sen perusteella, miten ne suhtautuivat kongressitalon valtaukseen. Jaoin kommentit *tapahtumia myötäileviin tai tukeviin* kommentteihin sekä *tapahtumia kritisoiviin* kommentteihin. Kategorioihin jakamisen jälkeen, minun oli mahdollista analysoida, miten kerronnalliset toimijat jakautuivat kategorioiden välillä ja miten kommenttiyhteisö reagoi reagointiominaisuuden kautta näihin toimijoihin.

5.1.1 Tapahtumia myötäilevät tai tukevat kommentit

Yleisin tapahtumia myötäilevien tai tukevien kommentoijien itseensä tai ryhmäänsä viittaava toiminnallinen subjektipositio on ”kansa” (taulukko 2). Siihen viitataan aineistossa 17 kommentissa ja nämä kommentit saavat yhteensä 475 positiivista reaktiota. Breitbartin ja Trumpin välisen yhteyden jatkumisesta antaa viitteitä 10 kommenttia, joissa kommentoijat esittävät itsensä ”Trumpin kannattajina”. Kommenteissa luodaan myös kahdeksan kertaa selkeä yhteys itsen ja kongressitalon valtaajien välille. Olennainen subjektipositio on myös

”patriootti,” jota käytetään aineistossa vain kuusi kertaa, mutta nämä kommentit saivat runsaasti (283) positiivista reagoitua muilta käyttäjiltä

Taulukko 2 Tapahtumia myötäilevien tai tukevien kommenttien "me"

Me	Määrä	Pos. Reaktiot	Neg. Reaktiot
Kansa	17	475	14
Trumpin kannattaja	10	51	1
Kongressitalon valtaajat	8	45	1
Patriootit	6	283	2
Muut	2	2	

Tapahtumia myötäilevissä kommentteissa viitataan huomattavasti enemmän oman ryhmän ulkopuolella oleviin ”toiseutettuihin” toimijoihin (taulukko 3). Eniten viittauksia saavat poliittiseen vasemmistoon liittyvät toimijat. Tähän kategoriaan lasken viittaukset demokraattipuolueeseen, liberaaleihin, vasemmistoon sekä ihmisiin, jotka henkilöivät näitä kolmea yhteisön kommentteissa. Liberaalien mellakat ovat toiseksi yleisin vastapari aineistossani. Tähän kategoriaan lasken viittaukset esimerkiksi Black Lives Matter -liikkeeseen, Antifaan ja Occupy Wall Street -liikkeeseen. Näiden kehystäminen mellakoina mukailee yhteisön puhetapoja, eikä viittaa omaan näkemykseeni näistä liikkeistä. Kommentteja, joissa puhutaan poliittisesta eliitistä yhteisön ulkopuolisena ”toisena”, on kolmanneksi eniten. Tähän kategoriaan lasken kommentit, joissa ei viitata spesifisti kumpaankaan puolueeseen vaan niissä poliittisesta eliitistä puhutaan yleisellä tasolla. Kun poliittinen eliitti esitetään negatiivisena ryhmän ulkopuolisena toisena, kommentit myös saavat runsaasti positiivisia reaktioita. Republikaanipuolue (GOP) saa aineistossa myös paljon viittauksia. Tähän lasken kaikki kommentit, jotka viittaavat republikaanipuolueeseen tai sitä edustaviin poliitikkoihin.

Taulukko 3 Tapahtumia myötäilevien tai tukevien kommenttien "toinen"

Toiseus	Määrä	Pos. Reaktiot	Neg. Reaktiot
Vasemmisto	33	405	7
Liberaalien mellakat	32	285	3
Poliittinen eliitti	31	480	15
GOP	21	1247	32

Ei-valkoinen	17	345	7
Media	6	15	
Muut	5	1	

Analyysin kannalta merkittävää on se, että tapahtumia myötäilevät kommentit saavat erittäin suuren määrän positiivisia reaktioita käyttäjiltä. Tämän voi tulkita tarkoittavan sitä, että myös niiden luomat vastaparit saavat laajan hyväksynnän yhteisön keskuudessa. Erityisesti republikaanipuolue on käyttäjien reaktioiden perusteella keskeisin oppositiopari yhteisölle. Kommentit, jotka puhuivat republikaanipuolueesta yhteisön ulkopuolisena ”toisena” saivat yli kaksi kertaa niin paljon positiivisia reaktioita kuin toiseksi eniten positiivisia reaktioita saanut ”poliittinen eliitti”-kategoria. Olennaiseksi ”toiseksi” nousee myös ei-valkaisuus. Tähän kategoriaan lasken kommentit, jotka puhuvat ”toisesta” toimijasta rodullistavaan sävyyn. Suurin osa kommenteista viittasi afroamerikkalaisiin.

5.1.2 Tapahtumia kritisoivat kommentit

Tapahtumia kritisoivissa kommenteissa viittauksia kollektiiviseen ”me”-toimijaan on huomattavan vähän (taulukko 4). Tulkitsemme tämän niin, että ne ketkä pyrkivät kritisoimaan kongressitalon valtausta tekevät sen tiedostaen, että heidän kommenttinsa ovat yhteisön jakamaa kollektiivista identiteettiä vastaan. Myös kritisoivissa kommenteissa suurimmaksi ”me”-subjektiksi nousee kansa. Merkittävää on kuitenkin se, että kun kansaa käytetään kritisoivissa kommenteissa sisäryhmän subjektiksi, kommentit saavat lähinnä negatiivisia reaktioita.

Taulukko 4 Tapahtumia kritisoivien kommenttien ”me”

Me	Määrä	Pos. Reaktiot	Neg. Reaktiot
Kansa	4	4	19
Musta	1	1	1

Tapahtumia kritisoivissa kommenteissa keskeisiksi sisäryhmän vastapareiksi nousevat mellakoitsijat, Trumpin kannattajat ja Trump itse (taulukko 5). Analyysin kannalta erittäin olennaista on se, että kaikki tapahtumia kritisoivien kommenttien sisäryhmään ja

ulkoryhmään viittaavat kommentit saavat yhteisöltä huomattavasti enemmän negatiivisia reaktioita kuin positiivisia. Tämä tarkoittaa sitä, että ne kommentoijat, jotka kritisoivat kongressitalon valtausta ja joiden kommentteissa ”meidän” ulkopuoliseksi ”toiseksi” nimetään mellakoitsijat, Trumpin kannattajat tai Trump itse, eivät saa yhteisön hyväksyntää. Heidän kommenttiansa merkitys yhteisön kollektiivisen identiteetin kannalta onkin käänteinen. Ne asiat, jotka tapahtumia kritisoivien henkilöiden kommentteissa määritetään ”toiseksi”, tulevat yhteisön negatiivisten reaktioiden kautta osaksi Breitbartin kommenttiyhteisön ”meitä”. Tällä tavoin voidaan tulkita, että Breitbartin kommenttiyhteisön kollektiiviselle identiteetille on olennaista myötämielisyys mellakoitsijoita, Trumpin kannattajia ja Trumpia kohtaan.

Taulukko 5 Tapahtumia kritisoivien kommenttien "toinen"

Toiset	Määrä	Pos. Reaktiot	Neg. Reaktiot
Mellakoitsijat	25	17	65
Trumpin kannattajat	25	4	33
Trump	21	16	36
Muut	6	8	22

5.1.3 Toimijoiden merkitys yhteisön kollektiiviselle identiteetille ja tunneyhteisölle

Kaikkiaan narratiivisia vastapareja löytyi 222 kommentista. Tapahtumia myötäileviä kommentteja oli yhteensä 145. Nämä kommentit olivat 90 eri käyttäjän kirjoittamia.

Tapahtumia kritisoivia kommentteja sen sijaan oli yhteensä 77. Nämä kommentit olivat 15 eri käyttäjän kirjoittamia. Tapahtumia myötäilevien tai tukevien kommenttien ja tapahtumia kritisoivien kommenttien analyysi osoittaa, että Breitbartin kommenttiyhteisön normatiivinen positio on kongressitalon valtausta myötäilevä ja tukeva. Myötäilevät ja tukevia kommentteja on merkittävästi enemmän ja niiden kirjoittajien lukumäärä on kuusinkertainen verrattuna kriittisesti suhtautuvien kirjoittajien lukumäärään. Tapahtumia myötäilevien ja tukevien kommenttien esittämät kollektiiviselle identiteetille olennaiset vastaparit saivat runsaasti positiivisia reaktioita käyttäjiltä, siinä missä kritisoivien kommenttien vastaparit saivat lähinnä negatiivisia reaktioita. Kommenttien normatiivinen positio antaa kommenttiyhteisön kollektiivisesta identiteetistä kuvan eliitinvastaisena, valkoisena, isänmaallisena, trumpilaisena, valtavirtamediavastaisena ja erityisen republikaanipuoluevastaisena. Vastaparianalyysin perusteella voidaankin todeta, että Breitbartin kollektiivinen identiteetti myötäilee edelleen merkittäväällä tavalla alt-right -liikkeen puheenaiheita. Yhteisön

normatiivisella positiolla on myös olennainen merkitys sille, minkälaisen tunneyhteisön Breitbartin kommenttiyhteisö muodostaa.

Wetherell (2012, 92) toteaa, että positionaalisuudella on olennainen merkitys affektiivisille käytännöille. Kiinnittämällä huomion siihen, minkälaisia positioita aineistossa tuodaan esiin, pystymme analysoimaan sitä, miten affekti, diskurssi ja sosiaalinen elämä yhdessä luovat normatiiviset toimintatavat, joihin affektit liittyvät (ibid., 92–93) Yhteisön esittämät reaktiot eivät ole kommentoijien subjektiivisia tuntemuksia, vaan ne ovat paikallisesti performoituja. Ihmiset yleensä ottaen tiedostavat sen, miten heidän tulkintansa tulee ymmärretyksi tiettyssä yhteisössä, ja he pyrkivätkin valitsemaan identiteetti-position yhteisön normatiivisen positiiviseksi koetun position mukaan (Wetherell 2012, 92). Olennainen osa yhteisön affektiivisia käytänteitä onkin sen oppiminen, miten affekteja performoidaan yhteisössä tavanomaisesti ja sosiaalisesti tunnistettavalla tavalla (ibid., 92–93). Normatiivisten positioiden sekä tavanomaisten ja sosiaalisesti määrittyneiden affektiivisten performanssien analyysin kautta on mahdollista tulkita, minkälaisen tunneyhteisön tietty yhteisö muodostaa. Seuraavaksi siirryn analysoimaan aineistosta esiinnoitettuja affektiivisiä narratiiveja, jotka ilmentävät yhteisön kollektiivisesti jaettuja tapoja esittää tunteita. Affektiiviseen narratiivin analyysiin otan mukaan kaikki 222 kommenttia, joiden tulkitsen esittävän narratiivisia vastapareja.

5.2 Affektiivinen narratiivin analyysi

Tässä alaluvussa syvennyn affektiivisen narratiivin analyysin kautta niihin kongressitalon valtauksen viittaaviin kertomuksiin, jotka olivat Breitbartin kommenttiyhteisölle keskeisiä. Lähiluvun kautta havaitsin, että Breitbartin kommenttiyhteisön reaktioissa toistui kolme kertomusta, joiden kautta yhteisö tulkitsi tammikuun 6. päivän tapahtumia. Kertomusten merkittävyys yhteisölle tuli esiin siinä, miten kertomuksia toistettiin useiden käyttäjien puolesta ja myös siinä, miten voimakkaasti yhteisön jäsenet reagoivat näiden kertomusten ajatusmaailmaa myötäileviin kommentteihin. Nämä kolme kertomusta olivat:

1. Kongressitalon valtaus oli välttämätön seuraus eliitin korruptiosta
2. Kongressitalon valtaajat eivät ole etuoikeutettuja valkoisia, vaan todellisuudessa mustat ovat ansaitsemattaan etuoikeutettuja
3. Kongressitalon valtaajat ovat patriootteja, jotka taistelevat pahoja liberaaleja protestiliikkeitä vastaan

Kertomusten ja niissä ilmenevien vastaparien kautta analysoin sitä, minkälaisia tunteita kommenttiyhteisön tulkinnoissa assosioidaan näihin vastapareihin, mitkä objektit näyttäytyvät tulkinnoissa erityisen affektiivisina ja minkälaisia orientaatioita nämä tunteet saavat aikaan. Analyysi nojaa erityisesti Sara Ahmedin näkemykseen emootioiden ”meidät” ja ”toiset” konstruoivaan luonteeseen (Ahmed 2014, 10) sekä näkemykseen emootioiden intentionaalisuudesta ja relationaalisuudesta (ibid., 7). Kun assosioimme tietyn emotion objektiin, otamme myös samaa aikaa tietyn orientaation suhteessa siihen. Johonkin kohteeseen assosioimamme emootiot saavat meidät joko vetämään objektia kohti itseämme (*towardness*) tai työntämään sen ulommas itsestämme (*awayness*) (ibid., 8).

Vaikka käsittelenkin näiden narratiivien rakentumista erilaisia äänenpainoja ja toisistaan vastakkaisia argumentteja silmällä pitäen, tutkimukseni pääfokus on yhteisön normatiivisissa tavoissa assosioida tiettyjä emootioita tiettyihin objekteihin. Vastustavilla kommentteilla on normatiivisten tulkintojen muodostumisessa myös erityinen tehtävä, koska ne provosoivan yhteisön jäseniä puolustautumaan ja hyökkäämään. Myös näiden kommenttien analyysi on olennaista yhteisön jaettujen tulkintatapojen analyysissa. Analyysissä keskeisessä asemassa ovat kuitenkin ne kommentit, jotka saavat eniten reaktioita käyttäjiltä ja joihin keskustelijat erityisesti tarttuvat.

5.2.1 Kansa vastaan poliittinen eliitti – katkeruus ja halveksunta

Breitbartin kommenttiyhteisössä yleisin tapa tulkita kongressitalon valtausta on vääjäämättömänä seurauksena vaalivilpistä ja sen taustalla olevasta laajemmasta poliittisen eliitin korruptiosta. Näissä tulkinnoissa keskeisiksi narratiivisiksi vastapareiksi esitetään poliittinen eliitti sekä kansa. Tarkastellessani kommenttiyhteisössä esiin nousevia emootioita käytän Lawrence Rosenthalin teoksessa *Empire of Resentment* tekemää jaottelua, jossa hän määrittelee katkeruuden vihaksi, joka suuntautuu niitä kohtaan, jotka ovat kokijan mielestä häntä ylempää luokkaa (Rosenthal 2020, 8). Halveksunta puolestaan (*contempt*) määritellään vihaksi, joka suuntautuu niitä kohtaan, jotka ovat kokijan mielestä alemmaa luokkaa (ibid., 8). Molemmissa on kyse vihasta, mutta niillä on erilaiset orientaatiot objektiaan kohtaan.

Tulkinnat poliittisen eliitin korruptiosta ovat korostetusti läsnä U2-utisessa, jossa kerrotaan republikaanipuolueeseen kuuluvan Teksasin osavaltion edustajan Dan Crenshaw’n haastattelussaan kritisoineen kongressitalon valtaajia ja heitä harhaanjohtaneita ihmisiä.

U2.1. K71	400 $\triangle \nabla$ 10
<i>You might as well put a patch over the other eye too, as you seem to be completely blind anyway.</i> ¹²	
U2.1.1. K72 > K71	224 $\triangle \nabla$ 9
<i>Crenshaw is a traitor.</i> ¹³	
U2.1.1.1.1. K73 > K59	165 $\triangle \nabla$ 5
<i>he is wrong wrong wrong on this. People were frustrated because he and the other swampers took away our voice.</i> ¹⁴	
U2.1.1.1.102. K121 > K73	22 $\triangle \nabla$
<i>To think I supported that SOB!</i> ¹⁵	

U2-uutisen suosituimmassa aloituskommentissa ”U2.1. K71” kommentoija K71 kritisoi Dan Crenshaw’ia tavalla, jolla osoitetaan Crenshaw’n olevan ”sokea” (*blind*) ympärillensä olevalle todellisuudelle. Kommentilla viitataan edustaja Crenshaw’n toispuoliseen sokeuteen.

Kommentin premissi on se, että Crenshaw ei pysty näkemään jotain, mikä on muille itsestään selvästi nähtävissä. Yksinkertaisuudestaan ja lyhyestä pituudestaan huolimatta K71-käyttäjän kommentti alustaa tulevan keskustelun luomalla yksinkertaisen narratiivisen rakenteen, jossa narratiivin objekti Crenshaw ei näe sitä, mitä *me* näemme. Breitbartin kommenttiyhteisön runsas positiivinen reagointi tähän aloituskommenttiin ja sitä seuraavaan myötäilevään vastauskommentti osoittaa, että kommenttiyhteisö laaja-alaisesti samaistuu kommentin väittämään.

Kommentin merkittävyyttä korostaa myös se, että positiivisissa reaktioissa mitattuna K71 aloituskommentti on aineiston talteenoton ajankohtana koko Breitbartin suosituin kommentti tammikuun 6. päivänä. Runsaasti vastauksia ja eniten reaktioita saanut kommentti on affektiivisesti merkittävä, sillä vastaukset ja reaktiot osoittavat kommentin kyvyn motivoida käyttäjiä liittymään kanssakäyntiin kommenttiyhteisössä. Kommentin sisältö kykenee

¹² U2.1. K71: Voisit yhtä hyvin laittaa lapun myös toisen silmän päälle, koska vaikutat olevan täysin sokea joka tapauksessa.

¹³ U2.1.1. K72 > K71: Crenshaw on petturi.

¹⁴ U2.1.1.1.1. K73 > K59: Hän on todella todella todella väärässä tässä asiassa. Ihmiset olivat turhautuneita, koska hän ja muut swamperit (halveksuva termi poliittiselle eliitille, jolla viitataan politiikan olevan ”suo”) veivät meidän äänemme.

¹⁵ U2.1.1.1.102. K121 > K73: En voi uskoa, että kannatin tuota äpärää.

vangitsemaan käyttäjien huomion ja liikuttaa käyttäjiä aktiiviseen osallistumiseen.

Crenshaw'n hahmo näyttäytyykin erityisen affektiivisesti tahmeana objektina Breitbartin käyttäjille. Paasonen (2014, 25) kutsuu tahmeaksi sisällöksi sellaista sisältöä, joka vangitsee käyttäjien huomion ja houkuttelee pysymään yhteydessä sivustoon mahdollisimman pitkään ja usein. Affektiteoreettisesta näkökulmasta tahmeus näyttäytyy affektiivisena arvona, joka määrittelee sen, mitä pidetään merkittävänä ja mitä ei (Paasonen 2014, 25). Vaikka kommentissa ei eksplisiittisesti nimetä tunnetta, jonka Crenshaw'n antama kritiikki saa aikaan käyttäjässä, voidaan silti todeta, että U2.1. K71-komentissa ja sitä seuraavissa vastauksissa päällimmäinen tunne on katkeruus. Katkeruus tulee esiin vihamielisenä suhtautumisena objektiin, jonka koetaan pettäneen yhteisön luottamuksen.

Breitbartissa eliittiä kohtaan tunnettu vihan emootio muodostuu katkeruudeksi kommentteissa, joissa viitataan petokseen. Käyttäjät kokevat Crenshaw'n petturina kommentteissa, joissa Crenshaw'in hahmo liitetään konservatiivisuuteen tai republikaanipuolueeseen. Kommenteissa "U2.1.1. K72 > K71" ja "U2.1.1.1.102. K121 > K73" petetyksi tulemisen emootio on keskeisesti läsnä. Crenshaw esitetään petturina (*traitor*) ja käyttäjät ilmaisevat olevansa vihaisia siitä, että he kannattivat häntä (...*I supported that SOB*). Petetyksi tulemisen tunne liittyykin Breitbartin narratiiveissa ennen kaikkea kokemukseen siitä, että henkilö, jota aiemmin pidettiin osana "meitä" onkin osoittautunut "toiseksi". Viha tekee subjektin ja objektin välisen jaetun kollektiivisen identiteetin mahdottomaksi. Se konkreettisesti määrittää yhteisön rajat uudelleen työntäen vihan aiheuttajaksi assosioidun Crenshaw'n yhteisön ulkopuolelle. Yhteisö, jonka aiemmin yhteisön osaksi assosioitu Crenshaw petti, myös suojelee poliittiseen eliittiin ja republikaanipuolueeseen liittyvien affektiivisten tulkintatapojensa kautta omaa kollektiivista identiteettiään. Crenshaw ei tästä näkökulmasta katsottuna toiminut yhteisöä vastaan, koska yhteisö edusti jotain negatiivista. Sen sijaan hänen koetaan pettäneen yhteisön, koska hän liittyi osaksi vihan kollektiivia eli tässä tapauksessa osaksi korruptoituneiden republikaanipoliitikkojen joukkoa ja poliittista eliittiä. Tällä tavoin yhteisö työntää Crenshaw'n hahmon sisäryhmänsä ulkopuolelle ja liittää hänet osaksi poliittisen eliitin ulkoryhmää. Kun yhteisö liittää narratiiveissaan Crenshaw'n hahmon osaksi poliittisen eliitin ulkoryhmää, jota he pitävät lähtökohtaisesti vihamielisenä, myös heidän oma katkeruutensa saa yhteisön sisällä oikeutuksen.

Crenshaw'n hahmossa olennaista on se, että kommenttiyhteisön Crenshaw'ia kohtaan assosioima katkeruus ei rajoitu ainoastaan hänen henkilöönsä tai siihen, mitä hän uutisen mukaan sanoi. Sen sijaan Crenshaw saa häntä käsittelevissä affektiivisissä narratiiveissa

uudenlaisia affektiivisiä merkityksiä riippuen siitä, minkälaisen yhteisön sisällä jaettujen yhteisöllisten ja kulttuurillisten tulkintapojen kautta kukin käyttäjä merkityksellistää kokemustaan (kts. Wetherell 2012, 94). Se, miten tietty tunne tulee assosioiduksi jonkin objektin ominaisuudeksi, on seurausta siitä, miten useat assosiaatiohistoriat kulmineituvat tähän objektiin nykyhetkessä Ahmed 2014, 66). Wetherell (2012, 94) toteaaakin, että affektiiviset narratiivit ovat usein paikannettuja, koska ne paljastavat tällaisia yhteisölle ominaisia tulkintatapoja. Dan Crenshaw on yhteisölle affektiivinen objekti, johon kulmineituu sekä yhteisön negatiivinen suhtautumien republikaaniseen puolueeseen että yleisempi eliitinvastaisuus. Breitbartin kommenttiyhteisönkin affektiiviset narratiivit ovatkin jatkumoa sille, miten sen yhteisö ja kulttuuri, johon yhteisö identifioituu, on tottunut tulkitsemaan samanlaisia kokemuksia

U2.1. K71-kommentin vastauksissa nouseekin esiin vastakkainasettelu Dan Crenshaw'n hahmoon ruumiillistuvan eliitin (*swampers, they...in Washinton, they...DC*) ja kommenttiyhteisön edustaman ”kansan” (*people, normal people, our own communities*) välillä. Määrittäessään sen, ketkä koetaan Breitbartin yhteisön näkökulmasta kuuluvaksi meihin ja ketkä toisiin, kommentit osallistuvat kollektiivisen identiteetin määrittelyyn. Kiinnittämällä huomion siihen, minkälaisia positioita aineistossa tuodaan esiin, pystymme analysoimaan sitä, miten affekti, diskurssi ja sosiaalinen elämä yhdessä luovat normatiiviset toimintatavat, joihin affektit liittyvät (ibid., 92–93) Yhteisön esittämät emotiot eivät ole kommentoijien subjektiivisia tuntemuksia, vaan ne ovat paikallisesti performoituja. Ihmiset yleensä ottaen tiedostavat sen, miten heidän tulkintansa tulee ymmärretyksi tietyissä yhteisössä, ja he pyrkivätkin valitsemaan identiteettiposition yhteisön normatiivisen positiiviseksi koetun position mukaan (Wetherell 2012, 92). Olennainen osa yhteisön affektiivisiä käytänteitä onkin sen oppiminen, miten affekteja performoidaan yhteisössä tavanomaisesti ja sosiaalisesti tunnistettavalla tavalla (ibid., 92–93). Se, miten Dan Crenshaw tulee yhteisön tulkinnoissa ruumiillistamaan poliittista eliittiä ja assosioitumaan katkeruuden emotioon on seurausta yhteisön jakamasta affektiivisestä käytänteestä, jossa yhteisö positioi itsensä normatiiviseksi kansaksi ja jossa jaetut tulkintatavat assosioivat katkeruuden tiettyä poliitikkoa kohtaan osaksi yleistä katkeruutta poliittista eliittiä kohtaan.

Normatiivisten käsitteiden, kuten ”kansan”, ”ihmiset” ja ”amerikkalaiset” termien, laaja käyttö osoittaa, että Breitbartin kommenttiyhteisön taustalla on jaettu ajatus siitä, että sen käyttäjät puhuvat ”normaalin kansan äänellä”. Simon Strick (2020, 210) toteaa artikkelissaan ”The Alternative Right, Masculinities, and Ordinary Affect”, että erityisesti modernille alt-right

liikkeelle on tyypillistä retoriikka, jossa liikettä kannattavat henkilöt katsovat edustavansa kansan todellista tahtoa ja vastustavansa teennäisenä kokemaansa eliittiä. Vallalla olevan järjestelmän esittäminen ihmisiä syrjivänä mahdollistaa uudenlaisen tulokulman, jossa vihamielisen järjestelmään suhtautumisen sijaan keskustelu kehystetäänkin itsesuojelun ja ”tavallisten ihmisten” voimaannuttamisen kautta (ibid., 210–211). Simon Strick (ibid., 211) kutsuu tällaista erityisesti äärioikeiston parissa laajalti koettua siron ilmapiiriä piirityksen affektiksi (*affect of besiegement*). Myös Arlie Hochschild (2016, 221–222) toteaa saman piirityksen mentaliteetin teoksessaan *Strangers in Their Own Land*, jossa hän tarkastelee yhdysvaltalaisen oikeiston syvätarinoita. Useat konservatiiviseen äärioikeistoon kuuluvista yhdistävät Yhdysvaltojen hallituksen ennen kaikkea varallisuuden uudelleen jakamiseen, jonka nähdään syrjivän heitä ja auttavan muita ihmisryhmiä heidän ohitse. Nämä kaikki kokemukset saavat heidät tuntemaan itsensä piiritetyksi vähemmistöksi. (Hochschild 2016, 221–222.)

U2.1.1.6.15. K163 > K71

22 △ ▽

*That's the problem. Say one thing to get the job and power, and then show up in Washington and do the opposite. It's not JUST the results, and I'm afraid they still don't understand normal people in Washington. Apparently the election issue was just the last straw that broke the camel's back. Business will be back to normal in Washington soon.*¹⁶

”U2.1.1.6.15. K163 > K71” -kommentissa piirityksen affekti tulee selkeästi esille.

Kommentissa vaalivilppi tulkitaan vain osaksi yleistä Washingtonin eliitin korruptiota (*It's not JUST the results*). ”Viimeinen korsi, joka katkaisi kamelin selän” -sanonnan taustalla on ajatus työeläimestä, jonka päälle kasataan koko ajan enemmän taakkaa, kunnes lopulta pieni korsi katkaisee kamelin selän. Ongelma ei ole siis pelkästään korsi, vaan kertynyt taakka, jota kameli joutui kannattelemaan. Piiritystila onkin tämän kaltainen emotionaalinen kokemus, jossa subjektia kohtaan ei suoraan hyökätä, vaan jossa subjekti kokee ympäröivän todellisuuden uhkaavana voimana, joka jatkuvasti lisää vihamielistä painetta subjektia kohtaan. Kokiessaan ympäröivän todellisuuden uhkaavana subjekti kääntyy kohti omaa

¹⁶ U2.1.1.6.15. K163 > K71: Juuri se on ongelmana. Sanot yhtä saadaksesi paikan ja valtaa, ja sitten ilmesty Washingtoniin ja toimi täysin päinvastoin. Kyse ei ole VAIN vaalituloksesta, ja pelkäänpä, että he eivät vielääkään ymmärrä normaaleja ihmisiä Washingtonissa. Ilmeisesti vaaliasia oli vain viimeinen korsi, joka katkaisi kamelin selän. Pian toiminta tulee palaamaan takaisin normaaliseksi Washingtonissa.

kollektiiviaan, joka kommentin tulkinnan mukaan tarkoittaa kääntymistä kohti normaaleja ihmisiä.

Kommentin ”U2.1.1.6.15. K163 > K71” narratiivin mukaan poliittiseen eliittiin ei voi luottaa, eikä Washingtonissa vielääkään ymmärretä normaaleja ihmisiä (*normal people*). Breitbartin kommenttiyhteisöissä oma kollektiivinen identiteetti nähdään normatiivisena kansana, jota uhkaa epänormaali, petollinen ja vihamielinen poliittinen eliitti. Strick (2020, 215) puhuukin tästä näkemyksestä normaaliuden kriisinä. Yhdysvaltalaisen äärioikeiston parissa usein esiin tuleva piirittynä olemisen tunne kääntää nurinpäin koloniaalisen asetelman, jossa historiallisesti valkoisten yhdysvaltalaisien on nähty sortavan vähemmistöjä (Strick 2020, 8). Arlie Hochschild (2016, 221) kirjoittaa teoksessaan *Strangers in Their Own Land* siitä, miten tämänkaltaisen piirityksen alaisena olemisen tunteen taustalla on yhdysvaltalaisien valkoisten laajasti jakama kokemus kulttuurisesti marginalisoiduksi tulemisesta. Varsinkin yhdysvaltalaisen äärioikeiston parissa kokemus siitä, että erinäiset kulttuuriset ja poliittiset toimijat ovat asettuneet vastustamaan heidän arvojaan, luo heille tunteen vihamielisestä ilmapiiristä ja mahdollistaa tätä kautta tunteen omasta kolonisoidun asemasta. Tästä näkökulmasta todellisuuden nähdään rakentuvan tiukoista binäärioppositiopareista, joista ”me” edustaa normaalia, jota kohtaan totalitaariset voimat hyökkäävät. Tämänkaltaisen ajattelumalli on elimellinen osa affektiivisten yhteisöjen toimintaa. (Strick 2020, 215.) Yhteisön tulkinnoissa vihamielisyyden ja petollisuuden kokemukset liikuttavat yhteisöä pois päin poliittisesta eliitistä ja kohti omaa yhteisöä.

U2.1.3.1. K73 > K163

3 △ ▽

*once they get to DC it is all about self-promotion and self-enrichment. We need a reboot in America.*¹⁷

U2.1.3.1.1. K164 > K73

1 △ ▽

*Or maybe we just need to break away and get off the grid and build our own communities away from their system.*¹⁸

¹⁷ U2.1.3.1. K73 > K163: kun he pääsevät DC:hen he ovat vain kiinnostuneet itsensä promotoimisesta ja rikastuttamisesta. Meidän täytyy käynnistää uudelleen Amerikka.

¹⁸ U2.1.3.1.1. K164 > K73: Tai ehkä meidän lähteä ja irrottautua heidän rakenteistaan ja perustaa meidän omat yhteisömme heidän järjestelmänsä ulkopuolelle.

Emootiot muodostavat rajat, joiden kautta luomme käsityksen siitä, mitä koemme kuuluvaksi yhteisöömme ja mitä suljemme sen ulkopuolelle (Ahmed 2014, 10). Katkeruuden ohella petetyksi tulemisen tunne nousee esiin kongressitalon valtauksen tulkinnoissa emootiona, joka määrittelee sen, ketkä kuuluvat yhteisön sisäpiiriin ja ketkä suljetaan yhteisön ulkopuolelle. Petetyksi tuleminen on voimakkaan affektiivinen kokemus, joka yleisesti rinnastetaan ruumiilliseen kipuun ja loukkaantumiseen (esimerkiksi sanonnassa ”puukottaa jotakuta selkään”). Samalla tavalla kuin kipu saa meidät kääntymään pois päin kivun aiheuttajana kokemastamme objektista ja kohti omaa ruumistamme (Ahmed 2014, 26), myös petetyksi tulemisen kokemus saa meidät työntämään sen aiheuttajana kokemamme objektin metaforisesti kauemmas ja kääntymään kohti omaa turvallisenä pitämäämme yhteisöä. Yhteisön kokemuksissa petollisesta yhteiskunnan eliitistä yhdistyykin sekä ulospäin suuntautunut viha että sisäänpäin suuntautunut kipu. Tunteet ovat intentionaalisia, sillä ne orientoivat meitä suhteessa objekteihin (Ahmed 2014, 7).

Tunteiden intentionaalisuus on esillä ”U2.1.3.1. K73 > K163” -kommentissa. Siinä K164 vastaa K73 viestiin, jossa kommentoija vetoaa Amerikan uudelleen käynnistämisen (*reboot*) puolesta. K73-kommentin implisiittinen eliittiä kohtaan tunnettu katkeruus liikuttaa kommentoijaa osaksi ”meitä”. Käyttäjän K73 kommentissa narratiivin ”me” on kuitenkin edelleen osa Yhdysvaltojen kansaa ja hänelle ”Amerikka” vaatii vain eheyttämistä. Siinä missä ”U2.1.3.1. K73 > K163” -kommentissa käyttäjä K73 kokee itsensä edelleen osaksi ”Amerikkaa”, ”U2.1.3.1.1. K164 > K73” -kommentissa käyttäjä K164 puhuu Amerikasta ja eliitistä toistensa synonyymeinä. Sen sijaan, että Amerikka uudelleen käynnistettäisiin ihmisten tulisikin irrottautua (*break away*) ”heidän järjestelmästänsä” (*their system*). Narratiivin taustalla oleva petetyksi tulemisen emootio liikuttaa narratiivin ”meitä” pois päin ”Amerikasta” ja kohti omaa kollektiivia (*our own communities*). Narratiivi kuvastaa toisaalta hyvin tunteiden intentionaalisuutta, sillä siinä konkreettisesti nimetään se liike (irrottautuminen), jonka petetyksi tulemisen tunne saa aikaan suhteessa yhteisön ulkopuoliseen toiseuteen. Toisaalta narratiivi kuvaa myös piirityksen affektia, jossa yhteisölle uhkan tunnetta aiheuttava asia ja sen kanssa kontaktiin ajautumisen odotus ei koskaan mene täysin ohitse.

Vaikka yhteisöä uhkaava ”Amerikan” nykyinen tilanne ruumiillistuu yhteisön tulkinnoissa tiettyihin objekteihin, nykyisen ”Amerikan” uhkaavuus ei rajaudu ainoastaan näihin objekteihin. Sen sijaan uhkaava moderni Amerikka jää hahmottomaksi kaikkialla läsnäolevaksi objektiksi, joka ympäröi kauttaaltaan yhteisön. ”Amerikka” on myös heidän

kollektiivinsa, joka on vallattu sisältäpäin (*we have been invaded from within*). Yhteisö ei voi olla olemassa olematta kontaktissa sitä uhkaavaan moderniin ”Amerikkaan”. Samalla uhan emotion objekiksi voi päätyä kuka tahansa, jonka yhteisö kokee ruumiillistavan modernia ”Amerikkaa”. Tämä dynamiikka aiheuttaa Breitbartin kommenttiyhteisön narratiivien taustalla jatkuvasti huokuvan uhan ilmapiiriin, jossa uhka ei ole ainoastaan jotain ulkopuolista, vaan myös jotain, mikä uhkaa yhteisön ”meitä” sisältä käsin:

U2.1.15. K174 > K71

△ ▽

[..]

*Jan, 6, 2021 marked the end of the Republic of the United States of America. Patriots have ever right to storm the capital and take to the streets. We have been invaded from within.*¹⁹

Yhteisön kommentteissa siis kierrätetään affektiivista narratiivia, jossa poliittinen eliitti ja republikaaninen puolue, joiden piti olla kansan puolella, ovatkin viemässä Yhdysvallat kohti turmiota. Siinä missä poliittista eliittiä sekä republikaanipuoluetta käsittelevissä narratiiveissa keskeiset emotionot ovat katkeruus ja petetyksi tulemisen tunne, poliittista vasemmistoa, liberaaleja ja demokraattista puoluetta käsittelevissä kommentteissa esiin nousee ennen kaikkea halveksunta. Narratiiveissa heidät esitetään aktiivisesti amerikkalaista ideaalia vastaan taistelevina antagonisteina. Poliittiseen vasemmistoon kohdistuma halveksunta kulminoituu erityisesti edustajainhuoneen puheenjohtajaan Nancy Pelosiin, joka kuuluu demokraattiseen puolueeseen.

U1.1.1.1. K3 > K2

13 △ ▽

*Nancy probably hid in her \$30,000 giant double-door freezer behind all those tubs of ice cream...*²⁰

U1.1.1.1.4. K6 > K3

2 △ ▽ 8

Do you expect an 80 year old woman to fight an angry mob?²¹

U1.1.1.1.5. K7 > K6

30 △ ▽

¹⁹ U2.1.15. K174 > K71: Tammikuun 6. 2021 merkitsi Yhdysvaltojen tasavallan loppua. Patriooteilla oli täysi oikeus rynnätä kongressitaloon ja ottaa kadut haltuunsa. Meidät on vallattu sisältäpäin.

²⁰ U1.1.1.1. K3 > K2: Nancy luultavasti piilotti hänen 30 000 dollarin kaksiovisen pakastimen kaikkien niiden jäätelölaatikoiden taakse...

²¹ U1.1.1.1.4. K6 > K3: Odotatko, että 80 -vuotias vanha nainen taistelisi vihaista ihmisjoukkoa vastaan?

*she fights 75 million Americans every day with the power given to her by brain dead liberals*²²

U1.1.1.1.17. K14 > K6

7 △ ▽

*She has decreed not to use the term "woman".*²³

U1.1.1.1.18. K15 > K14

4 △ ▽

*in her case I can understand why*²⁴

U1.1.1.1.22. K6 > K14

△ ▽ 6

*Do you expect an 80 year old person to fight an angry mob? Your hate runs deep huh?*²⁵

U1.1.1.1.23..K17 > K6

5 △ ▽

*I will gladly admit that I do hate Swamp Hag. You got me on this one, Scooter.*²⁶

Nancy Pelosin hahmo nousee yhteisön narratiiveissa erittäin affektiivisesti tahmeaksi objektiksi. Hänen objektinsa kautta yhteisö pyrkii määrittelemään yhteisön ja poliittiseen vasemmistoon lukeutuvien ihmisten välisen vastakkainasettelun. Pelosi esitetään narratiiveissa irrationaalisenä, aggressiivisenä ja vallanhimoisena. Pelosin hahmoon ei assosioitu petetyksi tulemisen tunne, koska poliittisen vasemmiston liberaalit nähdään yhteisön silmissä lähes karikatyyrimaisina sydämettöminä vihollisina. Siinä missä republikaanit edustavat yhteisölle petettyä lupausta, demokraatit eivät koskaan edustaneet yhteisölle lupausta paremmasta. Rosenthal (2020, 8–9) toteaaakin, että oikeistomedioiden sivustoilla, näkemys liberaaleista epäviisaina, vähämielisinä, naiiveina, aivopestyinä ja kauttaaltaan naurettavina, on sekä oletusarvo että usein kierrätetty trooppi. Tämä viha ei ole katkeruutta vaan tässä erityisesti populistiselle politiikalle tyypillisessä väheksyvässä ja vihamielisessä suhtautumisessa liberaaleihin on kyse ennen kaikkea halveksumisesta. Halveksunta on nähtävissä esimerkiksi kommentteissa ”U1.1.1.1. K3 > K2”, ”U1.1.1.1.5. K7 > K6” ja ”U1.1.1.1.18. K15 > K14”, joissa pilkataan liberaalien lapsellisena pidettyjä

²² U1.1.1.1.5.: K6 Hän taistelee 75 miljoonaa amerikkalaista vastaan joka päivä aivokuolleiden liberaalien hänelle antaman vallan kautta.

²³ U1.1.1.1.17. K14 > K6: Hän on kieltäytynyt käyttämästä itsestään termiä ”nainen”.

²⁴ U1.1.1.1.18. K15 > K14: hänen tapauksessaan ymmärrän miksi

²⁵ U1.1.1.1.22. K6 > K14: Odotatko, että 80-vuotias vanha nainen taistelisi vihaista ihmisjoukkoa vastaan? Sinun vihasi juuret ovat syvällä, hä?

²⁶ U1.1.1.1.23..K17 > K6: Minä ilomielin myönnän vihaavani Suo-Akkaa (suo = viittaus Washingtoniin). Sait minut kiinni tällä kertaa Scooter.

mieltymyksiä (*ice cream*), älykkyyttä (*brain dead liberals*) ja sukupuoli-identiteettiä. Halveksuminen mahdollistaa vihan emootion muuttamisen katkeruudesta halveksunnaksi. Katkeruuden muuttaminen halveksunnaksi on erittäin voimauttavaa erityisesti niille, jotka ovat kokeneet liberaalin eliitin halveksuvan heitä. Halveksunnan emootion kautta ne, jotka ovat tunteneet tulleensa halveksutuiksi pääsevätkin vuorostaan halveksumaan. (Rosenthal 2020, 11.)

Hochschildin (2016, 14–141) mukaan erityisesti valkoisen työväenluokan parissa vellova viha hallintoa kohtaan kumpuaa valkoisten työkäisten miesten heikentyneistä tulevaisuuden näkymistä ja siitä, miten he kokivat muiden ihmisten suhtautuvan heihin. Sekä Trumpin kannattajien että teekutsuliikkeen parissa jaetaan kokemus siitä, että liberaalien ympärillä pyörivä maailma pitää heitä takapajuisena osana yhdysvaltalaista yhteiskuntaa (Rosenthal 2020., 4). Myös valtavirtaisen median konservatiivisia arvoja kritisoiva sisältö saa heidät tuntemaan itsensä kulttuurisesti marginalisoiduiksi (Hochschild 2016, 221). Yhdysvaltalainen oikeistopopulismi pyrkiikin liberaaleihin kohdistetun halveksunnan kautta luomaan peilikuvan sille halveksunnalle, jota he ovat kokeneet liberaalien tunteneen heitä kohtaan (Rosenthal 2020, 11). Breitbartin kommenttiyhteisön halveksunta assosioituukin juuri liberaaleihin ja heidän arvoihinsa.

Analyysini osoittaa, että Breitbartin kommenttiyhteisöllä on kaksi erilaista tapaa suhtautua poliitikkoihin. Kun poliitikot yhdistetään poliittiseen oikeistoon ja konservatiiviseen aatemaailmaan, poliitikkojen yhteisöä vastustavat näkemykset koetaan katkeruutena. Katkeruus kumpuaa tilanteesta, jossa jokin, jota on pidetty osana ”meitä” osoittautuukin ”meitä” vastustavaksi. Tällaisessa kokemuksessa katkeruus ja petetyksi tulemisen tunne sekoittuvat ja lomittuvat. Katkeruus ja petetyksi tulemisen tunne saavat aikaan erilaiset orientaatiot. Katkeruus saa yhteisön työntämään vihan objektiksi assosioidun objektin sisäryhmän ulkopuolelle ja vahvistamaan omia rajojaan. Sen sijaan petetyksi tulemisen tunne saa yhteisön kääntymään kohti itseään. Siinä missä Breitbartin kommenttiyhteisö kokee katkeruutta oikeistolaisia poliitikkoja kohtaan, liberaaleihin poliitikkoihin suhtaudutaan halveksuvasti. Halveksunnassa ei ole kyse petetyksi tulemisesta, koska halveksunnan objekti on absoluuttisesti sisäryhmän ulkopuolella. Liberaaleihin kohdistuvan halveksunnan tunteen kautta Breitbartin kommentointiyhteisö määrittelee ne piirteet, joita se pitää omaan kollektiiviseen identiteettiinsä kuulumattomina. Halveksinta mahdollistaa myös asetelmien kääntämisen tavalla, jossa halveksuntaa kokenut yhteisö pääsee halveksumaan halveksijaansa.

Samanlainen asetelmien kääntäminen on keskeistä myös muille Breitbartin kommenttiyhteisön narratiivisille tulkinnoille.

5.2.2 Marginalisoidut valkoiset vastaan etuoikeutetut mustat – valkoinen uhrius ja rasismi

Breitbartin kommenttiyhteisössä toisena keskeisenä tulkintana toistuu narratiivi, jonka mukaan kongressitalon valtaus ei voi olla esimerkki valkoisesta etuoikeudesta, koska Yhdysvaltojen todellisia etuoikeutettuja ovat afroamerikkalaiset. Tässä narratiivissa olennainen vastapari on valkoinen ja musta.²⁷ Tulkinnan kautta kommentoijat pyrkivät argumentoimaan sen puolesta, että valkoisia kohdeltaisiin huonommin kuin afroamerikkalaisia. Keskusteluissa toistuukin usein asetelma, jossa todetaan ”mustien” nauttivan etuoikeuksista, vaikka he yhteisön silmissä eivät todellisuudessa ansaitsisi etuoikeuksiaan. Tulkinnassa sekä narratiivin subjekti että objekti tulevat määritellyksi voimakkaan rodullistavassa viitekehyksessä. Subjektina toimiva ”me” tai ”kansaa” tulee yhteisön tulkinnan kehittyessä tarkoittamaan nimenomaan valkoista kollektiivia. Tämä tapahtuu suurelta osin käänteisesti narratiivien kautta, joissa ”me” subjektin vastapariksi asetetaan musta (*black*).

Valkoisesta etuoikeudesta irtisanoutuva narratiivi on reaktiivinen vastaus kongressitalon valtaukselta esitetyle kritiikille. Kongressitalon valtauksen jälkimainingeissa useat uutistoimijat ja mielipidevaikuttajat totesivat valtauksen olevan malliesimerkki valkoisesta ylivallassa ja etuoikeudesta (esim. Black 2021; Aratani 2021 & Bieler, Boren, Wallance & Golliver 2021). Myös Breitbart -sivustolla julkaistiin tammikuun 6. päivän aikana kaksi uutista, joissa kyseinen tulkinta tuotiin esiin. Uutisessa U1 osoitetaan kansanedustaja Cori Bushin sanoneen, että jos hyökkääjät olisivat olleet mustia heidät olisi ammuttu. Toisessa uutisessa kerrotaan journalisti Jemele Hillin sanoneen, että kongressitaloa suojelevat poliisit olisivat reagoineet nopeammin, jos hyökkääjät olisivat olleet mustia (Dylan 2021). Kummassakin uutisessa on lähtökohtaisesti kyse reaktioiden uutisoinnista, eikä uutissivuston omasta kannanotosta valtaukseseen. Erityisesti Cori Bushin reaktiosta kertova uutinen (U1) on

²⁷ Puhun tässä tutkimuksessa afroamerikkalaisista ”mustina” silloin kuin viitataan siihen, miten afroamerikkalaisiin viitataan keskusteluissa. Keskusteluissa heihin viitattiin aina sanalla ”black” (musta).

Breitbartin yhteisön kannalta merkittävä, koska se oli tammikuun 6. päivän kommentoiduin uutinen. Suosion voidaan tulkita olevan osoitus siitä, että uutinen sai aikaan lukijoissaan voimakkaita tunneintensiteettejä.

Käyttäjien runsas kommentointi ja reagointi osoittaa uutisen U1 olevan sisällöltään affektiivisesti tahmea. Se saa ihmiset keskustelemaan aiheesta ja seuraamaan keskustelun kehittymistä. Valkoinen ylivalta ja etuoikeus näyttävätkin olevan teemoja, jotka ovat Breitbartin käyttäjien parissa erityisen tunneintensiivisiä. Kongressitalon valtauksen valkoista ylivaltaa ja etuoikeutta käsittelevän U1-uutisen kommenttiosiossa on selkeästi nähtävissä yhteisön jakama normatiivinen tulkintatapa. Henkilöt, jotka narratiiveissaan kritisoivat näkemystä valkoisten etuoikeuksista saavat merkittävän määrän positiivisia reaktioita, kun taas näkemystä myötäilevät kommentit ovat jääneet pitkälti huomiotta.

U1.1. K1 171 Δ ∇ 2

*They were white, and two people were shot, one killed. Pay attention, tramp. Doesn't take long for the race baiters to come out.*²⁸

U1.1.7. K6 > K1 1 Δ ∇ 1

*She meant we would have been killed in mass. You know for a fact that this is true.*²⁹

Cori Bushin reaktiota käsittelevän U1-uutisen suosituimmassa kommentissa ”U1.1. K1” käyttäjä K1 ilmaisee vastustuksensa Cori Bushin reaktiolle. Hän painottaa, että kahta valkoista ihmistä ammuttiin ja yksi kuoli. Kommentti sisältääkin argumentin, jonka mukaan kongressin valtaus ei voinut olla esimerkki valkoisesta ylivallasta, koska valkoisia ihmisiä ammuttiin. Kommentti ei ainoastaan hylkää ajatusta valkoisten etuoikeuksista, vaan myös kääntää asetelman valkoiseen uhriuteen.

Uhriksi asemoituminen antaa yhteisölle mahdollisuuden assosoida itseensä positiivisia emootioita. Kongressitalon valtauksen myötäilemiseen sidoksissa oleva väkivallan hyväksyntä ja siihen liitettävät negatiiviset tunteet saadaan yhteisössä käännettyä positiivisiksi. Tällä tavoin väkivalta muutetaan itsesuojeluksi. Uhriposition kautta yhteisön ulkopuolinen tulee assosioiduksi loukatuksi tulemisen mahdollisuuteen ja vihamielisyyteen.

²⁸ U1.1. K1.: He olivat valkoisia, ja kahta ihmistä ammuttiin, yksi kuoli. Keskity, lutka. Ei kestä kauaa, kun rotukalastelijat tulevat esiin.

²⁹ U1.1.7. K6 > K1: Hän tarkoitti, että meitä (afroamerikkalaisia) olisi tapettu massoittain. Sinä tiedät varmasti, että tämä on totta.

Näin kongressitalon valtausta myötäilevä kommenttiyhteisö tulkitsee tapahtumat välttämättömäksi seuraukseksi heihin kohdistuneesta vihamielisyydestä. Aiemmassa tutkimuksessa uhriksi asemoitumisen on todettu toimivan strategiana, jonka kautta henkilöiden ja ryhmien on mahdollista vältellä vastuuta omista teoistaan (Berbier, 2000, 178). Uhriksi asemoitumisen kautta vastuu yksilön tai yhteisön ongelmista on mahdollista säilyttää sille, joka asemoidaan sortajaksi (ibid., 178). Väkivaltaa voidaan tämän asetelman kautta rationalisoida lukuisilla tavoilla, kuten esimerkiksi vetoamalla väkivallan välttämättömyyteen (ibid., 187).

U1.1.1.2.22. K25 > K6

1 △ ▽

[...]

*Why is it ok for security to shoot someone there, but when police vacate their main streets by the mayors orders the Store owners cannot shoot looters and rioters destroying their store fronts.?? Folks.... that is why you have people storming the people's house... Nothing makes sense*³⁰

Robert B. Horwitz (2018, 552) toteaa artikkelissaan ”Politics as Victimhood, Victimhood as Politics,” että uhrin identiteetistä (*victimhood*) on tullut olennaisin identiteettipositio yhdysvaltalaisessa politiikassa. Uhriksi asemoituinen antaa subjektille mahdollisuuden julistaa tulleeensa vahingoitetuksi. Samalla se oikeuttaa vaatimukset korvauksista ja aseman tunnustamisesta. (Horwitz 2018, 552.) Kokemukset uhrin asemasta ovat affektin näkökulmasta merkittäviä. Uhriksi asemoituminen pitää sisällään käsityksen siitä, että yksilö tai yhteisö on tullut loukatuksi. Loukatuksi tulemisen tunne taas muuttuu vihaksi, kun se assosioidaan yhteisön ulkopuoliseen ”toiseen”, joka tulkitaan vihan aiheuttajaksi (Ahmed 2014, 15). Uhriksi asemoituminen onkin olennainen osa aiemmin käsiteltyä katkeruuden emootiota. Nykyisessä yhdysvaltalaisessa poliittisessa kulttuurissa katkeruus pitää sisällään loukatuksi tulemisen emotion, jonka taustalla on näkemys omasta yhteisöstä syrjittynä, marginalisoituna ja leimattuna, kun taas yhteisön ulkopuolisia ”toisia” suositaan, vaikka he eivät ansaitsisi sitä (Horwitz 2018, 555). Horwitzin (ibid.,555) sanoin: ”katkeruus on tunne, uhrius on status.”

³⁰ U1.1.1.2.22. K25 > K6: Miksi vartijat saavat ampua jonkun tuolla, mutta kun poliisit luovuttavat kaupunkien pääkadut pormestarien käskyistä, kauppojen omistajat eivät saa ampua heidän kauppojen näyteikkunoita tuhoavia ryöstäjiä ja mellakoitsijoita. ?? Kuulkaa ihmiset... Sen takia ihmiset nyt ryntäävät ihmisten taloon... Missään ei ole mitään järkeä

Kommenteissa uhrin positio rakentuu monien eri vastaparien varaan. Yhtäältä yhteisön uhripositio esitetään seuraukseksi kommunismista, vaalivilpistä, poliittisesta korruptiosta ja esimerkiksi valtavirtamedian vale uutisista. Uutisen U1 kommenteissa keskeistä on kuitenkin se, että yhteisön uhriasema tulee kommenteissa tulkituksi erityisesti valkoisten ja ”ei-valkoisten” vastaparin kautta.

Kommentissa ”U1.1. K1” valkoinen uhrius saa vastaparikseen ”rotukalastelijat” (*race baiters*). ”Rotukalastelija” on negatiivisia konnotaatioita herättävä kuvainnollinen termi niille henkilöille, joiden koetaan tulkitsevan tapahtumia aina rodullistetusta näkökulmasta. Valkoiset syyttävätkin usein ”ei-valkoisia” rodun tuomisesta tilanteisiin, joissa kyse ei heidän mielestään ole rodusta (Pinder 2015, 60). He kokevat, että tällä tavoin laaja keskustelu supistetaan koskemaan vain rotua (ibid., 60). Usein ”rotukalastelija” -termin käyttöön liittyy myös näkemys, että rodullistaviin merkityksiin keskittymällä henkilö pyrkii ajamaan omaa poliittista tai kulttuurillista agendaansa. ”Rotukalastelija” -termi on olennaisesti yhteydessä näkemykseen ”rotukortin” pelaamisesta. ”Rotukortin” koetaan olevan valttikortti, jonka voi lyödä mihin tahansa keskusteluun ja voittoa. Tällä viitataan ajatukseen siitä, että ”rotukalastelijat” tai ”rotupelaajat” (*race hustlers*) voivat selittää minkä tahansa yhteiskunnallisen ilmiön esimerkkinä rodullistetusta syrjinnästä ja näin pelaamalla ”rotukortin” poistaa kaikki muut selitykset ilmiöille. ”Rotukalastelija” ja ”rotukortti” nousevatkin ”U1 K1” kommentin vastauksissa keskeisesti esille.

U1.1.6. K43 > K1

1 Δ ∇

And she was a true American Patriot !!! Serving 14 yrs in the Air Force, having done 4 tours of duty.... Much more than you will ever accomplish in your pathetic race hustler life time.....³¹

U1.1.10. K45 > K1

Δ ∇

No one with a brain pays attention to the race baiters anyway no more.³²

U1.1.11. K46 > K1

Δ ∇

Or prove their stupidity.³³

³¹ U1.1.6. K43 > K1: Hän oli todellinen amerikkalainen patriootti!!! Palveli 14 vuotta ilmavoimissa, oli tehnyt 4 komennusmatkaa....Paljon enemmän kuin sinä tulet ikinä saavuttamaan säälistävän rotupelurin elämäsi aikana.

³² U1.1.10. K45 > K1: Kukaan jolla on vähänkin järkeä ei enää kiinnitä huomiota rotukalastelijoihin.

³³ U1.1.11. K46 > K1: Tai todistaa typeryytensä.

U1.5. K57

17 △ ▽

*Blacks never let the race card go to waste!*³⁴

Kaikki nämä kommentit viittaavat ajatukseen siitä, että kommentoijien näkemyksen mukaan Cori Bush oli vilpillisesti pyrkinyt tulkitsemaan tapahtumia osoituksena Yhdysvaltojen rodullisesta syrjinnästä. Katarina Bloch, Tiffany Taylor ja Karen Martinez (2019, 2) kirjoittavat artikkelissaan ”Playing the Race Card: White Injury, White Victimhood and the Paradox of Colour-Blind Ideology in Anti-Immigrant Discourse” siitä, miten syyttäessään toisia ”rotukortin” käytöstä ihmiset pyrkivät viemään oikeutuksen toisten syrjinnän ja epäoikeudenmukaisuuden väitteiltä. ”Rotukortti” symbolin käytön taustalla on ajatus siitä, että yhteiskunta on siirtynyt rodun jälkeiseen tilaan, jossa mikään ihmisryhmä ei enää kärsi rodullistetusta asemastaan (Bloch et al 2019, 2). Tulkinnat, joissa esitetään afroamerikkalaisten pelanneen rotukortin, perustuvatkin ajatukseen siitä, että ainoastaan afroamerikkalaisten pyrkimys tuoda rasismia esiin ylläpitää rasismia ja tällä tavoin afroamerikkalaiset ovat syyppäitä omaan rasismiinsa (Pinder 2015, 60). Tällainen afroamerikkalaisten uhriaseman kritisoiminen ja kieltäminen perustuu historialliseen amnesiaan (Howitz 2018, 564). Tässä rasisisessa muistinmenetyksessä yhteisöt pyrkivät häivyttämään afroamerikkalaisten kokeman rasismin historian, jolloin afroamerikkalaisten nykyiset uhrinposition kautta esitetyt vaatimukset tulevat tulkituksi epäreiluina hyökkäyksinä valkoisuutta kohtaan. Tämän kaltaista historiallisista faktoista piittaamatonta näkemystä puoltavat – usein yhdysvaltalaista yhteiskunnallista normia edustavat ja konservatiiviset – henkilöt esittävät itsensä uhriuden uhreina (ibid., 564). Näin sorretun ja sortajan välinen asetelma käännetään narratiivissa nurinpäin ja valkoisista tulee se ryhmä, joka kärsii epäoikeudenmukaisesta kohtelusta (esim. Bloch et al 2019, 15) Paradoksaalisesti juuri usko valkoisten syrjittyyn asemaan on keskeinen osa rodunjälkeisen yhteiskunnan ideologiaan nojaavaa diskurssia (ibid., 2). Rodullistetulla asemalla ei siis tästä näkökulmasta katsottuna ole väliä, mutta jos on, niin valkoiset ovat rodullistamisen aidot häviäjät. Juuri tämä uhrin asemaan asettautuminen on Breitbartin kommenttiyhteisössä kierrätetyn ”rotukortti” -narratiivin olennainen affektiivinen piirre.

³⁴ U1.5. K57: Mustat eivät koskaan anna rotukortin mennä hukkaan!

”Rotukortin” käyttöön vetoaminen on myös yksi tapa, jolla Breitbartin kommenttiyhteisö pyrkii kääntämään aselman vastakkaiseksi. Se mahdollistaa vihamielisyyden assosioinnin objektin ominaisuudeksi, jolloin myös oman yhteisön viha saa oikeutuksen puolustuskeinona toisten vihaa vastaan. Afroamerikkalaisten uhripositio koetaankin Breitbartissa uhkana. Uhan objektiin yhdistettävä pelko tuo tietynlaiset ruumiit osaksi yhteisöä ja luo toisista ruumiista yhteisön vastustuksen kohteita (Ahmed 2014, 72). Kokemukset ”ei-valkoisten” perusteettoman vihan objektiksi joutumisesta ovatkin olennainen osa sitä, miten yhteisö tulee määrittäneeksi oman subjektikäsitteensä valkoisten uhrien yhteisönä. Kun yhteisö on affektiivisten narratiivien kautta määritellyt itsensä valkoisten itesuojelelun yhteisöksi, se myös luo oikeutuksen ”ei-valkoisia” kohtaan tunnetulle vihalle. U1-uutista seurasikin keskustelu, jossa etenkin afroamerikkalaisista puhuttiin voimakkaan essentialisoivasti, toiseuttavasti ja ennen kaikkea rasistisesti. Alaluvussa 5.1 mainituista kongressitalon valtausta myötäilevistä ja ei-valkoisia toiseuttavista kommentteista suurin osa (15/17) olikin juuri U1 uutisen alla.

U1.1.7.1. K8 > K6

3 Δ ∇ 1

[...]

That despicable, useless gas-bag Cori Bush just can't seem to accept the fact that the greatest danger to black folks in this nation is OTHER black folks...Not the police, not the GOP, and not the mythical bogeyman "right wing extremists"....

That indolent, vapid (rhymes with witch) is once again blithely playing the race card to aggrandize herself by getting national press recognition and mostly because she likes to hear her own voice.

If you want to find "institutionalized racism" in this nation, look to the left, friend. It was the Democrats that invented and passed segregation, Jim Crow, and "Black Codes", as well as the soul crushing welfare state....³⁵

³⁵ U1.1.7.1. K8 > K6: Halveksittävä, hyödytön Cori Bush ei näköjään pysty hyväksymään sitä faktaa, että tässä kansakunnassa suurin vaara mustille ihmisille on TOISET mustat ihmiset...Ei poliisi, ei GOP, eikä myyttinen mörkö ”oikeistolaiset ääriryhmät”...

Tuo saamaton, mitänsanomaton (viitataan sanaan narttu [bitch]) on jälleen kerran huolimattomasti pelaamassa rotukorttia kasvattaakseen omaa valtaansa kansallisen median kautta ja ennen kaikkea kuullakseen omaa ääntänsä.

Jos haluat löytää ”rakenteellista rasismia” tästä kansakunnasta, katso vasemmalle, ystävä hyvä. Ne olivat demokraatit, jotka keksivät ja laillistivat segregaaation, Jim Crow:n ja ”mustien koodistot”, niin kuin myös sieluja murskaavan hyvinvointi yhteiskunnan...

U1 1.7.1.1. K6 > K8

△ ▽

*lost cause*³⁶

U1.1.7.1.2. K8 > K6

△ ▽

*No friend, the "lost causes" are the mindless, pitiful souls that believe the lies of the left. BLM is based on lies- ANTIFA are nothing but a bunch of indoctrinated, whining twits, that actually think the gov't and the world "owe them" a comfortable living so they can continue to be little more than chronologically advanced children, and the welfare class are little more than parasites that don't realize that when their current host does, so will they.....*³⁷

U1.7. K59

37 △ ▽ 3

*Blacks were the ones who rigged this election. It was black poll workers in black communities that were bringing in truckloads of ballots and running them through the voting machines multiple times. Black people have no respect for our country or for the integrity of our elections, they are willing to cheat in order get what they want. This is why there has never been a black majority country with a functioning democracy and it is why black portions of our nation have devolved into banana republics.*³⁸

U1.7.3. K64 > K59

14 △ ▽ 1

*Many blacks don't even have respect for themselves, much less anything else in society.*³⁹

U1.7.3.1. K6 > K64

1 △ ▽ 1

*But all whites do right?*⁴⁰

³⁶ U1 1.7.1.1. K6 > K8: menetetty tapaus.

³⁷ U1.1.7.1.2. K8 > K6: Ei, ystävänä, "menetettyjä tapauksia" ovat ne järjettömät, sääliävät sielut jotka uskovat vasemmiston valheita. BLM perustuu valheisiin – ANTIFA ei ole muuta kuin joukko indoktrinoituja vinkuvia ääliöitä, jotka oikeasti ajattelevat että hallitus on "velkaa heille" mukavan elämän niin että he voivat jatkaa elämäänsä lähes kroonisesti rajoitteisina lapsina, ja hyvinvointivaltion avustukselle elävään luokkaan kuuluvat eivät ole juuri muuta kuin loisia jotka eivät ymmärrä että kun heidän tämänhetkinen isäntänsä *kuolee [kirjoitettu *does*, mutta sisältö viittaa selvästi *dies* sanaan] niin kuolevat hekin...

³⁸ U1.7. K59: Mustat ovat tämänkertaisen vaalivilpin takana. Mustien yhteisöjen mustat vaalivirkailijat toivat kuorma-autollisia äänestyslipukkeita ja käyttivät ne äänestyskoneiden läpi moneen kertaan. Mustilla ihmisillä ei ole minkäälaista kunnioitusta tätä kansakuntaa tai sen äänestysjärjestelmää kohtaan, he ovat valmiita huijaamaan saadakseen sen, mitä he haluavat. Tästä syystä tämän valtion mustat osat ovat kehittyneet banaanivaltioiksi.

³⁹ U1.7.3. K64 > K59: Useat mustat eivät edes kunnioita itseään, saatika sitten mitään muuta asiaa yhteiskunnassa.

⁴⁰ U1.7.3.1. K6 > K64: Mutta kaikki valkoiset kunnioittavat, vai?

U1.7.3.1.1. K64 > K6

1 △ ▽

[...]

Blacks are the worst of all demographics in America. No other ethnic or racial group is shooting and killing itself on a daily basis in America like they are. Actually, they are pretty much the ONLY ones doing it. ⁴¹

Nämä avoimen rasistiset kommentit representoivat afroamerikkalaiset väkivaltaisina (K8 > K6 ja K64 > K6), hyvinvointiyhteiskunnan varassa elävinä loisina (K8 > K6), petollisina ja epäkunnioittavina (K59) sekä kauttaaltaan kykenemättöminä ylläpitämään toimivaa demokratiaa (K59). Näiden rasististen kommenttien taustalla on ennen kaikkea rodullistettu viha. Yhteisön narratiiveissa ”mustat” esitetään objekteina, jotka näyttäytyvät itsessään vihattavina. Tämä yhteisön kokemuksissa itsestäänselvyytenä esiin nouseva emotionaalinen assosiaatio peittää taakseen Yhdysvaltojen rasistisen historian ja sen, miten ”musta” on tullut yhdysvaltalaisille valkoisille merkitsemään vihattavaa objektia. Ahmed (2004, 13) toteaaakin, että se, miten jokin tietty emotio kiinnittyy tiettyyn hahmoon, on seurausta assosiaatiohistoriasta, joka usein toimii tekemällä itsensä näkymättömäksi. Rasismi on kouraisevimpia esimerkkejä siitä, miten tämänkaltainen affektiivinen dynamiikka toimii.

U1.2.2. K17 > Guest

△ ▽

Black Privilege.

MSM did enjoy praising them throughout the Summer of Riots. ⁴²

Kommentoijien mielestä tapahtumassa ei ollut kyse valkoisesta ylivoimasta, vaan siitä, miten valkoisia on kohdeltu väärin. Horwitz (2018, 559) toteaa, että tällaisissa narratiivissa valkoiset nähdään moraalisisina, ahkerina, jaloina ja viattomina veronmaksajina, jotka vähemmistöoikeudet, poliittinen korrektius, vähemmistöjen erityiskohtelu ja vihapuhetta koskevat koodistot ovat sysänneet jonon hännille. He eivät pelkästään ole uhreja siinä missä muutkin, vaan he kokevat olevansa ainoita todellisia uhreja (ibid., 559, 564.) Breitbartin kommenttiyhteisössä afroamerikkalaiset näyttäytyvät etuoikeutettuna ryhmänä, joka ei

⁴¹ U1.7.3.1.1. K64 > K6: Mustat on surkein kaikista amerikkalaista ihmisryhmistä. Yksikään muu etninen tai rodullinen ryhmä ei ammu ja tapa toisiaan päivittäin Amerikassa niin kuin he tekevät. Itseasiassa he ovat aika pitkälti ainoita jotka tekevät niin.

⁴² U1.2.2. K17 > Guest: Etuoikeutetut mustat. Valtavirtamedia [MSM=Main Stream Media] nautti heidän ylistämisestään läpi mellakoiden kesän.

yhteisön silmissä ansaitse etuoikeuksiaan. ”Rotukortti” -narratiivin kautta afroamerikkalaisista luodaan vihamielisyyden objekti, jonka nähdään uhkaavan yhteisöä. Tällä tavoin yhteisön tuntema rasistinen viha afroamerikkalaisia kohtaan tulkitaan kumpuavan afroamerikkalaisten luontaisesta vihattavuudesta eikä yhteisöstä itsestään. Yhteisön marginaalisuuden kokemukset ja afroamerikkalaisiin kohdistunut rasistinen viha ovat myös olennainen osa viimeistä tulkintaa, jonka keskiössä on liberaalit ja vasemmistolaiset liikkeet.

5.2.3 Patriotit vastaan liberaalit mielenosoittajat – rakkaus ja viha

Kolmantena Breitbartin kommenttiyhteisön jakamana keskeisenä narratiivisena tulkintana toistuu näkemys siitä, että kongressitalon valtaajat ovat isänmaataan rakastavia patriotteja, jotka taistelevat liberaaleja liikkeitä vastaan. Yhteisön kokemuksissa kongressin valtaajiin suhtaudutaan epäoikeudenmukaisesti verrattuna vuoden 2020 protestiliikkeisiin ja niiden synnyttämiin mellakoihin. 2020 vuoden protestiliikkeet saivat alkunsa maaliskuussa poliisin tapettua afroamerikkalaisen George Floydin. Rasisminvastaiset protestiliikkeet levisivät kaikkiin osavaltioihin ja joillain alueilla protestit yltyivät väkivaltaisiksi mellakoiksi (Craig 2020). Näihin ajoittain väkivaltaisiksi yltyneisiin mellakoihin vetoamalla Breitbartin kommenttiyhteisö pyrkii osoittamaan, että kongressitalon valtaus ei ollut vakavuudeltaan lähelläkään vuoden 2020 protestiliikkeitä. Kommenttiyhteisön keskusteluissa kongressitalon valtaajia ja kommenttiyhteisöä yhdistää rakkaus ”Amerikkaa” kohtaan. Yhteisön tulkinnoissa liberaalit liikkeet sen sijaan pyrkivät vahingoittamaan heidän ”Amerikkaansa”. ”Amerikka” on ennen kaikkea yhteisölle idealisoitu rakkauden objekti, joka edustaa valkoisten yhdysvaltalaisien normatiivista käsitystä Yhdysvalloista ja sen kulttuurista.

U2.1.15. K174 > K71

△ ▽

*It is at times like these that we find out who the real patriots are and who the traitors are.*⁴³

[...]

Väkivaltaisina esitetyt liberaalit liikkeet ja patriootit muodostavat tämän narratiivin vastaparin. Patriotit yhdistetään osaksi yhteisön sisäryhmää, kun taas liberaalit liikkeet suljetaan yhteisön ulkopuolelle. Vastaparin molempiin osapuoliin kiinnittyvät tietynlaiset

⁴³ U2.1.15. K174 > K71: Tällaisina hetkinä meille selviää ketkä ovat todellisia patriotteja ja ketkä ovat pettureita.

tunneassosiaatiot sekä niiden aikaan saamat orientaatiot. Patriootit ruumiillistavat yhteisön tulkinnoissa rakkauden emootiota, joka saa aikaan orientaation kohti omaa yhteisöä. Samalla yhteisö myös määrittelee itsensä patrioottien yhteisönä. Yhteisön keskusteluissa liberaalit liikkeet ruumiillistavat vihamielisyyttä. Tämä koettu vihamielisyys synnyttää yhteisön ja liberaalien liikkeiden välille luotaan työntävän affektiivisen orientaation.

U1.1.1. K2 > K1 69 △ ▽

We know they were not POC, since no buildings or cars burned. The protests all year were okay, but then they showed up at the Capitol Building.⁴⁴ [...]

U1.1.2. K37 > K1 26 △ ▽

How many black rioters, looters and arsonist where shot all summer in Minneapolis, Seattle and Portland? They weren't even stopped, and the few arrested where let go without penalty.⁴⁵ [...]

U1.1.1.1.10. K10 > K9 2 △ ▽

Right. Like they were when they burned, looted, murdered, terrorized, raped and pillaged half the cities in America since last March.⁴⁶

U3.1.3.1. K181 > Guest 7 △ ▽

Not violent like the Democrat shock troop thugs. They'll show up around dark.⁴⁷

U3.1.8. K273 > K181 1 △ ▽

[...] These bum politicians allowed main st America to burn, riots. They are getting a taste of it on their turf!!!!⁴⁸

U3.1.11. Guest > K181 △ ▽

Now the left talking Trump needs arresting. He is responsible. No he isn't. He didn't tell them to do this. But he did say go to the Capital and support the good men and women protesting this. Nobody on the Left has EVER to this day and

⁴⁴ U1.1.1. K2 > K1: Me tiedämme, että he eivät olleet ”värillisiä” [POC=People of Color], koska yhtään rakennusta tai autoa ei polteltu. Koko vuoden kestäneet protestit hyväksyttiin, mutta sitten he ilmestyivät kongressitalolle.

⁴⁵ U1.1.2. K37 > K1: Kuinka monta mustaa mellakoitsijaa, ryöstelijää ja tuhopolttajaa ammuttiin Minneapolisissa, Seattlessa ja Portlandissa koko kesän aikana? Heitä ei edes pysäytetty, ja ne harvat jotka tulivat pidätetyksi päästettiin menemään ilman rangaistusta.

⁴⁶ U1.1.1.1.10. K10 > K9: Aivan. Niin kuin he olivat kun he polttivat, ryöstelivät, murhasivat, terrorisoivat, raiskasivat ja ryöväisivät puolia Amerikan kaupungeista viime maaliskuussa.

⁴⁷ U3.1.3.1. K181 > Guest: ”Eivät sentään väkivaltaisia niin kuin Demokraattien iskujoukkojen roistot. He saapuvat pimeään myötä.”

⁴⁸ U3.1.8. K273 > K181: Nämä pummipoliitikot antoivat perinteisen valtavirtaisen Amerikan palaa, mellakat. He saavat maistaa omaa lääketään.

*during all the cop killing under Obama by BLM , EVER told them to stop. What kind of fools they take us for ya know? Through and in my town any demon is going to be made very uncomfortable we don't want them here. This is nothing like BLM and Antifa and they can't make it out like it is.*⁴⁹

U3.1.15.1.2. K181 > Guest

△ ▽

*If they were more like Democrat shock troops there would be mass violence. Those are well-trained "professional" thugs.*⁵⁰

Yllä olevissa kommentteissa demokraattipuolueeseen ja liberaaleihin yhdistettäviä protestiliikkeitä kuvaillaan muun muassa tuhopoltoja tekeviksi ("U1.1.1." ja "U1.1.2."), väkivaltaisiksi ("U3.1.3.1." ja "U3.1.15.1.2."), poliiseja murhaaviksi ("U3.1.11.") ja roistoiksi ("U3.1.15.1.2."). Yhteisö assosioi vihan emotion liberaaleihin protestiliikkeisiin tavalla, joka saa liikkeet näyttämään yksioikoisen vihamielisiltä ja uhkaavilta ("U3.1.3.1.": "[h]e saapuvat pimeän myötä"). Siinä missä aiemmin osoitin kommenttiyhteisön tulkitsevan kongressitalon valtaajat tavallisena kansana, joka nousee korruptoitunutta eliittiä vastaan, liberaaleista mielenosoittajista puhuessaan kommenttiyhteisö kokee mielenosoittajien ruumiillistavan vihaa ja heidän vihan kohteensa olevan normatiivisen "perinteisen Amerikan" ("U3.1.8.": *main st America*). Tässä tulkintakehyksessä kongressitalon valtaajista tulee Breitbartin kommenttiyhteisön jakaman emotionaalisen tulkintalogiikan, emotionologian (Wetherell 2012, 95)⁵¹, kautta sankarillisia normaaliuden puolustajia. Kongressitalon valtauksen vihamielisyys ja väkivaltaisuus tuleekin tätä kautta käännettyä positiiviseksi emotioksi ja liberaalien protestiliikkeiden pyrkimys oikeudenmukaisuuteen negatiiviseksi emotioksi. Tulkinnoissa kongressitalon valtaajat ovat Yhdysvaltojen kansakuntaa rakastavia patriotteja, jotka pyrkivät pelastamaan "Amerikan".

⁴⁹ U3.1.11. Guest > K181: Nyt vasemmisto puhuu, että Trump tarvitsee vangita. Hän on vastuussa. Eikä ole. Hän ei käskenyt heitä tekemään tätä. Mutta hän sanoi, että menkää kongressitalolle ja tukekaa protestoivia hyviä miehiä ja naisia. Kukaan vasemmistossa ei ole koskaan tähän päivään mennessä, eikä Obaman aikana tapahtuneiden BLM:n tekemien poliisitappojen aikana, käskenyt heidän lopettaa. Minkälaisina typeryksinä he pitävät meitä, vai mitä? Läpi koko kotipaikkakuntani kaikki demonit (*halventava termi demokraatille*) tulevat tuntemaan olonsa todella epämiellyttäväksi me emme halua heitä tänne. Tämä ei ole mitään verrattuna BLM:ään tai Antifaan eivätkä he pysty esittämään sitä niin kuin se olisi.

⁵⁰ U3.1.15.1.2. K181 > Guest: Jos he olisivat yhtään niin kuin Demokraattien iskujoukot, näkisimme massoitain väkivaltaa. Ne ovat hyvin koulutettuja "ammattilaistason" roistoja.

⁵¹ Emotionologialla Wetherell viittaa yhteisön jakamaan emotionaaliseen tulkintakehykseen, jonka kautta he jakavat tietynlaisen tulokulman emotionaalisten tilanteiden kertomiseen (Wetherell 2012, 95)

U3.1. K181

158 △ ▽ 5

*Shock & Awe. Everyone was just supposed to turn the other cheek as America goes communist from flagrant seizure of power using rampant voting fraud. One institution after another at both state and federal level failing law-abiding citizens.*⁵²

U3.1.1. K205 > K181

136 △ ▽ 2

*Looks like a mostly peaceful protest..... by concerned American Patriots.*⁵³

U3.2. K280

28 △ ▽

*It's OUR building. They're not burning it down, they're occupying. Patriots. Thank you!*⁵⁴

Patriotismiin ja patriootteihin viittaaminen herättää Breitbartin yhteisöissä voimakkaasti reaktioita. Patriotismiin viittaamisen kautta Breitbartin kommenttiyhteisö pyrkii muuttamaan sekä kommenttiyhteisön että kongressitalon valtaajien osoittaman vihamielisyyden kääntämään sen rakkauden osoitukseksi Yhdysvaltoja kohtaan. Olennainen osa tämänkaltaista uudelleen nimeämisen prosessia on vihan identifiointi yhteisön ulkopuolelta tulevaksi ja yhteisöä kohtaan suunnatuksi (Ahmed 2014, 122). Tätä ulkopuolista vihaa vasten yhteisö luo itselleen kollektiivisen identiteetin kansallisen rakkauden yhteisönä, joka taistelee niitä vastaan, joiden koetaan uhkaavan kansallista ideaalia. Patriotismin kautta yhteisön narratiivit myös esittävät erityisesti poliittista eliittiä ja mustia kohtaan tunnetun vihan – oli se sitten katkeruutta tai halveksuntaa – positiivisena suhteena rakkauden idealisoituun objektiin, Amerikkaan (kts. Ahmed 2014, 42). Vihan muuttaminen rakkaudeksi mahdollistaa sen, että yhteisö tulee assosioiduksi negatiivisen vihan sijaan positiivisiin tunteisiin ja positiivisiin arvoihin (ibid., 123). Ahmed (ibid., 123) toteaa, että tätä kautta ryhmät esittävät itsensä toisten hyvinvoinnista välittävinä yhteisöinä, ja näin heidän taistelunsa tulee kehystetyksi toisten puolesta taistelemisena. Tässä narratiivissa puolesta taistelemisen antaa oikeutuksen jonkin vastustamiselle (ibid., 123).

⁵² U3.1. K181: Yllätys, yllätys. Kaikkien olisi pitänyt vain kääntää toinen poski Amerikan siirtyessä kommunismiin äänestysvilpin kautta tapahtuneen räikeän vallankaappauksen takia. Instituutio toisensa jälkeen on pettänyt lainkuuliaisit kansalaiset sekä osavaltioillisella että kansallisella tasolla.

⁵³ U3.1.1. K205 > K181: Näyttää suurimmaksi osaksi rauhalliselta protestilta.... huolestuneiden amerikkalaisten patrioottien toimesta.

⁵⁴ U3.2. K280: Se on MEIDÄN rakennuksemme. He eivät polta sitä, he vain valtaavat sen. Patriootit. Kiitos teille!

Yhteisön tulkinnoissa kongressitalon valtaajat taistelevat rakastamansa kansakunnan puolesta. Kokiessaan kongressitalon valtaajat patriootteina yhteisö myös määrittelee itsensä patrioottien yhteisönä ja liittää kongressitalon valtaajat osaksi yhteisöä. Patrioottiseen tulkintakehykseen sitoutuessaan yhteisö ei kykene ymmärtämään, miksi kongressitalon valtaajiin suhtaudutaan negatiivisesti, mutta liberaaleihin liikkeisiin suhtaudutaan negatiivisesti. Heille liberaalit liikkeet pyrkivät yhteisön rakkauden kohteena olevan kansakunnan muuttamiseen, mikä heidän tulkintakehyksestään näyttäytyy vihamielisyytenä kansakuntaa ja heidän patrioottista yhteisöään kohtaan. Olennaista onkin se, että yhteisön subjektipositio patriotismi ei tarkoita ainoastaan rakkauden emotionin assosioimista yhteisöön vaan myös käänteisesti rakkaudettomuuden assosioimista sen vastapariin. Ahmed (2004, 124) painottaakin, että rakkaus on olennainen osa kollektiivien toimintaa, koska identifioitumalla yhteisön ideaaliin yksilöt tulevat osaksi yhteisöä. ”Amerikka” on juuri tällainen idealisoitu rakkauden objekti, jota kohtaan assosioitu rakkauden emotioni on keskeinen osa Breitbartin kommenttiyhteisön itsemäärittelyä. Tämä jaetun ideaalin kautta tapahtuva itsemäärittely on riippuvainen myös niistä, jotka laiminlyövät tätä ideaalia (ibid., 124). Liberaaleja protestiliikkeitä kohtaan assosioitu viha onkin olennaista sille, miten Breitbartin käyttäjät tulevat osaksi Breitbartin patrioottista, Amerikan ideaalia rakastavaa yhteisöä. Patriotismi muodostaa Breitbartin kommenttiyhteisölle jaetun emotionaalisen tulkintatavan, emotionologian, jonka kautta kommentteissa kongressitalon valtaus tulee tulkituksi sankarillisena tekona.

5.3 Breitbartin tunneyhteisön sosiaalinen ja materiaallinen konteksti

Tässä luvussa tarkastelen sitä, mitä ovat ne sosiaaliset ja materiaaliset tekijät, jotka vaikuttavat siihen, miten tunteita performoidaan Breitbartin kommenttiyhteisössä. Tähän mennessä olen analysoinut sitä, miten tunteet ja affektit ilmenevät Breitbartin kommenttiyhteisön keskeisissä narratiiveissa ja minkälaisia subjekti- ja objektipositioita ne muodostavat. Olen keskittynyt siihen, miten emotionoiden objekteja kierrättämällä yhteisö luo rajapintoja, joiden kautta yhteisö määrittelee itsensä sekä sen, mitä se pitää yhteisön ulkopuolisena (kts. Ahmed 2014, 10). Tässä prosessissa muotoutunut kollektiivinen identiteetti on olennainen sitä taustaa, joka määrittää sen, miten tunteita performoidaan yhteisössä. Tässä luvussa irtaannun kuitenkin Ahmedin emotionoiden välitilallisuutta painottavasta lähestymistavasta ja keskityn analysoimaan sitä, minkälainen konteksti yhteisön

taustalla vaikuttaa. Erityisesti keskityn siihen, minkälaisia tunteiden performansseja kyseinen konteksti sallii ja kannustaa, mutta toisaalta myös minkälaisia tunteiden performansseja se kieltää ja tukahduttaa. Tälle tarkastelulle keskeistä on ennen kaikkea Wetherellin näkemys siitä, että affektit ovat myös paikannettuja.

Vaikka affektit subjektin ja objektin välissä olevina osallistuvat sekä subjektin että objektin konstituomiseen, ne myös ruumiillistuvat sosiaalsiin toimijoihin, joita määrittävät affektiivisten käytäntöjen historialliset jatkumot (Wetherell 2012, 159). Siihen, miten affekti tulee performoiduksi jossain tietyssä paikassa, vaikuttaa performanssin kontekstiin liittyvät taustaehdot, jotka ovat sosiaalisia, materiaalisia, tilallisia, psykologisia ja fenomenologisia (ibid., 79). Kiinnittämällä huomioni erityisesti Breitbartin sosiaaliseen ja materiaaliseen kontekstiin pyrin määrittelemään Breitbartin kommenttiyhteisön jakamia ja yhteisölle normatiivisia affektiivisiä käytänteitä. Vastaparianalyysi ja narratiivinen analyysi ovat jo aiemmin osoittaneet, että Breitbartin kommenttiosiot eivät koostu ainoastaan monista tasavertaisista toistensa kanssa kiistelevistä diskursseista, vaan yhteisöllä on havaittavissa selkeä sosiaalinen identiteetti, joka vaikuttaa siihen, miten affekteja performoidaan. Jaettu sosiaalinen identiteetti tekee yhteisön toiminnasta ja affekteista ymmärrettäviä muodostamalla perustan sille, mitä yhteisön sisällä pidetään hyväksyttävänä ja mitä ei hyväksyttävänä (Wetherell 2012, 148).

5.3.1 Viitteet sosiaalisesta kontekstista

Huolimatta Breitbart -uutissivuston pyrkimyksistä valtavirtaistaa asemansa ja erottautua alt-right -liikkeestä, sen kommenttiyhteisön narratiivit paljastavat yhteisön affektiivisten käytäntöjen selkeät yhteneväisyydet alt-right -liikkeeseen, Trumpin kannattajiin sekä ylipäättänsä yhdysvaltalaiseen äärioikeistolaiseen populismiin. Tämä piirre toistuu sekä aineistosta tekemässäni vastaparianalyysissä että affektiivisessä narratiivin analyysissä. Nämä yhteneväisyydet eivät syntyneet niinkään keskustelujen edetessä, vaan ne osoitettiin jo aloituskommenteissa ja niitä pönkitettiin myöhemmissä vastauksissa. Käyn seuraavaksi läpi yhteisön keskusteluissa usein toistuvia yhteisölle normatiivisia affektiivisiä käytäntöjä ja luon yhteyksiä niihin sosiaalisesti määrittäytyneisiin diskursseihin, jotka vaikuttavat näiden käytäntöjen taustalla.

Kuten 5.2. luvussa totesin, narratiiveissa, joissa kongressitalon valtaus koetaan välttämättömänä seurauksena eliitin korruptiosta, toistuu etenkin katkeruuden ja halveksunnan emootiot. Yhteisö assosioi eliittiä kohtaan katkeruuden emotion, kun yhteisö viittaa republikaanipuolueeseen tai poliittiseen eliittiin yleisellä tasolla. Halveksunnan emootio taas yhdistyy narratiiveissa poliittiseen eliittiin ja liberaaleihin. Laajimpana näiden affektiivisten käytänteiden kontekstina toimivana sosiaalisena tekijänä voi nähdä sen, miten sekä katkeruuden että halveksunnan taustalla vaikuttava vihan emootio on tullut Yhdysvaltojen historian aikana yhdistetyksi poliittiseen eliittiin.

Poliittiseen eliittiin kohdistuva epäluottamus läpäisee monella tapaa koko Yhdysvaltojen historian. Poliittiseen eliittiin kohdistuva epäluottamus ei myöskään ole ainoastaan poliittiseen oikeistoon liittyvä ilmiö, vaan ilmiö esiintyy laaja-alaisesti kansan parissa (Pew Research Center, *Looking to the Future, Public Sees an America in Decline on Many Fronts*).

Breitbartin kommenttiyhteisössä ei kuitenkaan esiinny ainoastaan tavanomaista epäluottamusta poliittiseen eliittiin, vaan myös voimakkaan vihamielistä suhtautumista siihen.

Poliittista eliittiä kohtaan suuntautuva viha luo Breitbartin yhteisölle paikallisen säännösten (*local order*), johon käyttäjät suhteuttavat oman käyttäytymisensä (kts. Wetherell 2012, 90).

Poliittista eliittiä kohtaan tunnettava viha tarjoaa eräänlaisen tulkintasapluunan, jonka sisällä tehtävät tulkinnat kongressitalon valtaukselta tulevat kommenttiyhteisön hyväksymiksi.

Yhteisössä esiin nouseva anti-elitismi antaa viitteitä yhteisön ja alt-right -liikkeen sidonnaisuuden jatkuvuudesta. Lisäksi anti-elitismi ideologiana viittaa voimakkaasti yhdysvaltalaiseen populismiin.

Populismilla on ollut merkittävä vaikutus sille, miten kansalaiset ovat tulleet assosioineeksi poliittisen eliitin ja katkeruuden tunteen. Selkeän ideologian sijaan populismi on ennen kaikkea tunne, ja tämä tunne on oikeamielisyydestä kumpuavaa raivoa siitä, että hallitus on pettänyt ”heidät” (Kimmel 2017, xi). Viime vuosikymmenien aikana tähän oikeamieliseen raivoon vetoamalla yhdysvaltalainen populismi on pystynyt mobilisoimaan etenkin alempaan keskiluokkaan kuuluvia valkoisia kansalaisia. Rosenthal (2020, 4) toteaa, että yhdysvaltalainen oikeistopopulismi on juuri katkeruuden (*resentment*) tunteeseen vetoamalla pyrkinyt liikuttamaan kannattajiaan. Voidaan siis sanoa, että eliittiä kohtaan assosioitu katkeruuden tunne tuo esiin jälkiä yhdysvaltalaisen oikeistopopulismien ja Breitbartin kommenttiyhteisöä yhteen kietoutumisesta. Samaan sosiaaliseen kontekstiin viittaavat myös kokemukset valkoisten uhriudesta ja ”ei-valkoisten” vähemmistöjen ansaitsemattaan saamista etuoikeuksista.

Kokemus siitä, että rodullistetut vähemmistöt saavat ansaitsemattaan etuuksia muihin kansalaisiin nähden, on etenkin teekutsuliikkeen parissa yleisesti jaettu (Rosenthal 2020, 24). Tämän narratiivin taustalla oleva ajatus on se, että hallitus syrjii kovan työmoraalin omaavia kunnollisia valkoisia ja auttaa muita, vaikka he eivät edes ansaitsisi tulla autetuksi (Hochschild 2016, 222). Varsinkin valkoisten keskiluokkaisten miesten viha muodostuu tätä kautta kahdesta tunteesta; sekä kokemuksesta omasta hyveellisyydestään että kokemuksesta uhriksi joutumisesta (Granberg 2020). Juuri tämänkaltaisesta hyvin spesifistä kaksoisasetelmasta on kyse myös Breitbartin kommenttiyhteisön kongressitalon valtauksen yhteydessä kierrättämässä affektiivisissä käytänteissä. Kommenttiyhteisö asemoituu muita ihmisiä ja yhteisöjä hyveellisemmäksi assosioimalla mellakoitsijoiden kautta itseensä isänmaallisuuteen ja sankariuuteen liittyviä positiivisia emootioita. Yhteisön ulkopuoliset toiset – ovat ne sitten poliittista vasemmistoa, afroamerikkalaisia tai liberaaleja protestiliikkeitä – koetaan negatiivisten emootioiden kautta assosioimalle ne luonnostaan vihamielisyyttä sisällään pitäviksi objekteiksi. Poliittista eliittiä kritisoidaan liberaalien mellakoiden vähättelystä ja rotukortin pelaamisesta. Samalla kun yhteisö kritisoi muita uhrin aseman käyttämisestä hyödykseen, yhteisö pyrkii itse representoimaan itsensä heihin kohdistuvan vihamielisyyden uhreina. Ironista kyllä myös poliittiseen oikeistoon kuuluvat käyttävät tällä tavoin ”uhrikorttia,” vaikka he samalla kritisoivat sen käyttöä (Horwitz 2018, 558). Tämänkaltaisen yhdysvaltalaisen oikeistopopulistisen kaksinaismoralismin hyväksyminen on olennainen osa sitä logiikkaa, joka on Breitbartin kommenttiyhteisön affektiivisten käytäntöjen taustalla. Tämän affektiivisen assosiaation logiikan omaksuminen on keskeistä yhteisön jäseneksi tulemiselle ja yhteisön affektiivisten performanssien normatiivisten rakenteiden muodostumiselle.

5.3.2 Materiaalinen konteksti

Breitbartin kommenttiyhteisö on ennen kaikkea verkkoyhteisö, jota tätä kautta määrittävät verkkokommunikaatiolle tyypillinen rakenne ja estetiikka sekä itse alustan informaatioarkkitehtuuri. Nämä ovat ensisijaiset asiat, jotka luovat yhteisön affektiivisille käytänteille materiaalsen perustan. Nykyisten verkkoalustojen informaatioarkkitehtuurit ovat suunniteltu houkuttelemaan käyttäjiä affektiiviseen osallistumiseen ja itseilmaisuuksiin (Papacharissi 201, 308). Verkottunut kommunikaatio on myös itsessään tyypillisesti erittäin

tunneintensiivistä (Paasonen 2014, 24). Verkkokommunikaatiossa affektit saavat keskustelut kiihtymään yllättäen niiden takertuessa tiettyihin kommentteihin ja objekteihin (ibid., 29). Breitbartin tunneyhteisölle tällaisia objekteja olivat etenkin poliittinen eliitti, vasemmisto, mustat ja etuoikeutetut valkoiset. Kongressitalon valtaus näyttäytyy tunneintensiivisenä tapahtumana Breitbartin käyttäjille. Rungas kommentointi ja reagointi osoittavat alustan houkutelleen käyttäjät osallistumaan sen kommenttiosioissa käytävään keskusteluun. Näissä keskusteluissa yhteisö tunteiden kautta tuotti kollektiivista identiteettiään suhteessa ”toisiin”.

Breitbartin kommenttiyhteisöllä ei ole yhteisön jakamaa kirjoitettua säännöstöä, joka määritteli sen, mitkä ovat yhteisön arvot ja mitä pidetään yhteisön arvojen mukaisena sisältönä ja mitä ei. Ainoat ylhäältä päin annetut säännöt, joka edes teoreettisesti rajaavat puhetta, ovat palveluntarjoajien palveluiden käyttöön liittyvät säännöt (tosin ainakin Breitbartin tapauksessa nämäkin yleisohjeet vaikuttivat vain marginaalisesti sisältöön). Käyttäjillä ei myöskään ole pääsyä toisten käyttäjien henkilötietoihin. Tämänkaltaiset verkkoyhteisöt ovat nimenomaan kuviteltuja yhteisöjä, jotka voivat todellisuudessa koostua yllättävänkin heterogeenisestä joukosta toimijoita (Vainikka 2019, 13). Tällaisissa yhteisöissä tunteilla on keskeinen merkitys, koska ryhmän käsitys kollektiivinen identiteetti – se, mikä kuuluu yhteisön sisäryhmään ja mikä ulkoryhmään – tulee käsitetyksi yhteisön sisällä juuri sen mukaan, mikä koetaan kollektiivisesti positiivisena ja mikä negatiivisena. Verkon yleisöjä yhdistävät ja ylläpitävät yhteishengen sekä kuuluvuuden tunteet (Papacharissi 2015, 310). Alaluvussa ”5.1 Kommenttien narratiiviset vastaparit” olen tuonut jo esille sen, miten yhteisö reaktioiden ja toiston kautta määrittelee, mitkä objektit nähtiin osana yhteisön ”meitä” ja mitkä objektit osana ”toisia”. Verkkokommunikaatiolle tyypillistä on se, että käyttäjät pääsevät selaamaan kommentteja ja näkemään, miten keskustelu on edennyt. Tällöin käyttäjä myös pääsee näkemään, miten keskusteluissa on aiemmin arvoitettu käyttäjien kommentteja. Käyttäjien tuottama aiempi sisältö toimiikin olennaisena ohjenuorana siihen, minkälaiselle arvomaailmalle yhteisö perustuu.

Verkottuneen kommunikaation jo valmiiksi tunneintensiivistä luonnetta korostaa myös sille tyypillinen trollaaminen (Paasonen 2014, 30). Tällä termillä viitataan käyttäjiin, jotka usein poikkeavat voimakkaasti yhteisön muiden käyttäjien mielipiteistä (ibid., 30). Trolleilla on affektiivisen kommunikaation näkökulmasta olennainen asema, koska ne provosoivat tunneintensiivistä keskustelua. Breitbartin kommenttiyhteisölle olennaista on se, että ne ketkä yhteisö leimaa trolleiksi, ovat juuri niitä, jotka kritisoivat kongressitalon valtausta ja Donald Trumpia:

U1.1.1.6.14. K151 > K113

△ ▽

*Trump is a lunatic dictator wanna be. He is dangerous. He is a threat to our democracy. His aim is to destroy this country. [...]*⁵⁵

U1.1.1.6.16. K151 > K113

△ ▽

*I am tired of all this whining.*⁵⁶

1.1.6.17. K113 > K151

△ ▽

*Then convert to conservatism. Studies show we're a much happier bunch...*⁵⁷

U2.1.1.6.18. K87 > K151

△ ▽

*Already destroyed, Boss troll*⁵⁸

Koska Breitbartin kommenttiyhteisö ei missään erikseen linjaa ideologista positiotaan, trolliksi kutsumisen kautta verkkoyhteisö määrittelee negaation kautta oman paikallisen säännöstönsä. Tätä paikallista säännöstöä aistimalla käyttäjän on mahdollista asemoida kommenttinsa subjekti niin, että se on linjassa yhteisön normatiivisen positiivisesti koetun subjektiposition kanssa (Wetherell 2012, 90–91). Normatiivista positiota rikkovat käyttäjät koetaan yhteisössä epätoivottuina ja heidät pyritäänkin erinäisin keinoin erottamaan yhteisön sisäryhmästä (kts. Vainikka 2019, 14) Kongressitalon valtauksen kritisoiminen toistuu yhteisön keskusteluissa tällaisena erottavana tekijänä (kts. Vainikka 2019, 14). Breitbartissa yhteisön rajojen vartiointi tapahtuu ennen kaikkea vihamielisten kommenttien kautta, trolliksi nimeämällä sekä negatiivisten reaktioiden kautta. Selkeiden valvojajäsenien ja hierarkian puuttuessa, Breitbartin rajojen vartiointi on korostetun affektiivista.

Breitbartin kommenttiyhteisöllä on oletettavasti vaikutuksia myös siihen, miten käyttäjät lukevat Breitbart -sivustolla ilmestyviä uutisia. Kun käyttäjät lukevat uutisia yleisesti kiistanalaisina pidetyistä aiheista, he kääntyvät kommenttiyhteisön puoleen selvittääkseen, mitä tunteita uutiset herättävät muissa lukijoissa. Kommenttiyhteisön kautta käyttäjille muodostuu tietynlainen ennakkokäsitys siitä, mistä tapahtumassa on kyse. Papacharissi (2015, 309) kutsuu tällaista yhteisön tiettyyn tapahtumaan liittämää valmista tulkintakehystä

⁵⁵ U1.1.1.6.14. K151 > K113: Trump on diktaattoriksi pyrkivä hullu. Hän on vaarallinen. Hän on vaaraksi meidän demokratiallemme. Hänen tavoitteensa on tuhota tämä valtio.

⁵⁶ U1.1.1.6.16. K151 > K113: Olen kyllästynyt kaikkeen tähän inttämiseen.

⁵⁷ U1.1.1.6.16. K151 > K113: Siinä tapauksessa käänny konservatismiin. Tutkimukset osoittavat että olemme paljon onnellisempi porukka...

⁵⁸ U2.1.1.6.18. K87 > K151: Sinut murskattiin heti, Päälikkö trolli

esimediaatioksi (*premediation*). Esimediaatio on voimakkaan affektiivista (ibid., 309). Kongressitalon valtauksen tapauksessa Breitbartin yhteisö tulkitsee uutisia, jolloin yhteisön sisällä kehittyä esimedioitu tunnelogiikka, joka määrittää sitä, miten yhteisö reagoi samaan tapahtumaan liittyviin uutisiin jatkossa.

Breitbartin materiaalisen kontekstin muodostavat nykyinen internetkulttuuri ja sen affektiiviseen osallistumiseen kannustavat verkkoalustat. Verkkoalustoilla on suuri merkitys yhteisöjen muodostumiselle, mutta samaa aikaa myös yhteisöt vaikuttavat siihen, miten verkkoalustoja käytetään. Verkon yleisöt muodostuvat affektiivisten mielipiteiden ympärille (Papacharissi 2015, 316). Verkkoalustat taas pyrkivät edesauttamaan ja voimistamaan affektiivisiä ilmaisuja.

6 Yhteenveto

Tässä pro gradu -tutkielmassa olen kvantitatiivisia ja kvalitatiivisia metodeja yhdistelemällä laatinut kattavan kuvan Breitbartin kommenttiyhteisöstä tunneyhteisönä. Olen tarkastellut sitä, minkälaisia tunteita Breitbartin kommenttiyhteisön kongressitalon valtauksen liittyvät narratiiviset tulkinnat toivat esiin ja miten nämä tunteet loivat yhteisön käsityksen yhteisön sisäpiiriin kuuluvista ”meistä” ja ulkopuolelle kuuluvista ”toisista”. Tutkin myös sitä, miten yhteisön taustalla olevat kulttuuriset ja sosiaaliset rakenteet vaikuttavat siihen, miten tunteita performoidaan yhteisössä. Kongressitalon valtaus aiheutti Breitbartissa suuren määrän keskustelua, jossa tunteet ryöpsähtelivät ja saivat aikaan erilaisia tulkintoja teemasta riippuen. Affektiivisen narratiivin analyysin kautta Breitbartin kommenttiyhteisöstä on kuitenkin mahdollista hahmottaa kollektiivisesti jaettuja ja yhteisön sisällä normatiivisia tapoja assosoida tiettyjä tunteita tietynlaisiin objekteihin.

Lähiluvun kautta havaitsemani Breitbartin kommenttiyhteisön kolme keskeisintä kongressitalon valtausta käsittelevää tulkintatapaa havainnollistavat niitä kollektiivisesti jaettuja kerronnallisia ja affektiivisia prosesseja, joiden kautta yhteisö jäsentää todellisuuttaan. Nämä tulkinnat tuovat esiin tietynlaisen affektiivisen syvärakenteen, joka vaikuttaa siihen, minkälaisia tunteita yhteisö assosioi itseensä ja minkälaisia tunteita se assosioi yhteisön ulkopuolisiin ”toisiin”. Kommentteja analysoidessani olen keskittynyt sekä implisiittisesti että eksplisiittisesti esiintyviin tunteisiin. Tunteet ovat olennainen osa sitä, miten yhteisö tulee määrittäneeksi yhteisön sisäryhmän sekä yhteisön ulkopuolisen ulkoryhmän. Tätä havainnollistaakseni olen tutkielmassa lähestynyt affektiivista narratiivin analyysiä vastaparien kautta.

Narratiivit, jotka tulkitsevat kongressitalon valtausta vääjäämättömänä seurauksena poliittisesta korruptiosta, ilmentävät yhteisön tuntemaa vihamielisyyttä poliittista eliittiä kohtaan. Tähän narratiiviseen kehikkoon sijoittuvissa kommentteissa yhteisö identifioituu ”kansana” ja poliittinen eliitti osoitetaan sen vastapariksi. Suunnatessaan vihan emotion kohti republikaanipuoluetta tai yleisellä tasolla kohti poliittista eliittiä, yhteisön viha muotoutuu katkeruudeksi. Viha ilmenee katkeruutena etenkin kommentteissa, joissa käsitellään niitä poliitikkoja tai poliittisia organisaatioita, joiden on aiemmin koettu olevan osa yhteisön kollektiivista identiteettiä, mutta ovat sittemmin pettäneen lupauksensa yhteisölle. Assosioimalla jokin poliitikko tai poliittinen organisaatio katkeruuden objektiksi

yhteisö työntää objektin sisäryhmänsä ulkopuolelle, mutta samalla se myös suojelee itseään negatiivisilta emootioilta. Poliittiseen vasemmistoon ja liberaaleihin suuntautuessaan yhteisön vihan emootio ilmenee ennen kaikkea halveksuntana. Tällöin vihan objekti näyttäytyy luonnollisen vihamielisenä ja karikatyyrimaisena vihollisena. Yhteisössä vihan emotion performansseille yhteistä oli kokemus itsestään normatiivisena ”kansana,” jota vastaan poliittinen eliitti tekojensa kautta toimii. Yhteisössä jaettu kokemus onkin normatiivisuuden kriisi, jossa vihamielisen poliittisen eliitin koettiin tunkeutuvan kansalaisten elämiin ja pyrkivän rapauttamaan sen, minkä he kokevat normatiivisena ”Amerikkana”.

Yhteisön keskusteluissa toistuva normatiivisen kansan subjektipositio saa rodullistavia merkityksiä narratiiveissa, jotka pyrkivät osoittamaan sen, että kongressitalon valtaus ei ole esimerkki valkoisten etuoikeutetusta asemasta Yhdysvalloissa. Sitä vastoin yhteisön narratiiveissa valkoiset esitetään Yhdysvaltojen ainoaksi todelliseksi syrjityksi ryhmäksi. Kongressitalon valtaajienkin koetaan kärsineen epäoikeudenmukaisesta väkivallasta. Valkoinen uhrius tulee myös implisiittisesti esiin sen vastaparina esitettyjen etuoikeutettujen ”mustien” kautta. Breitbartin kommenttiyhteisö tuo keskusteluissaan esiin jaetun kokemuksensa siitä, miten afroamerikkalaiset eivät todellisuudessa ole syrjittyjä, vaan ”mustat” ainoastaan käyttävät ”rotukorttia” syrjiäkseen valkoisia. Uhrin asemaan asemoituminen on affektiivisesti merkittävää. Uhrin subjektiposition kautta yhteisö saavuttaa emotionaalisen transformaation, jonka kautta ulkopuolisille rasistisena ja vihamielisenä näyttäytyvä kommentointiyhteisö pääsee kokemaan itsensä valkoisten oikeuksien suojeluryhmäksi. Käyttäjien jakamat kommentit tuovat esiin yhteisön kollektiivisen piiritystilaa muistuttavan kokemusmaailman, jossa ympäröivä yhteiskunta ja erityisesti vähemmistöjen oikeudet pyrkivät sysäämään yhteisön marginaaliseen asemaan. Samanlainen valkoisten hyveellisyyttä ja ”toisten” paheellisuutta korostava rodullistava vastakkainasettelu on nähtävissä myös kolmannessa analysoimassani yhteisön jakamassa tulkintatavassa.

Yhteisön pyrkimys määritellä itsensä rakkauden emotion kautta on voimakkaasti läsnä kolmannessa keskeisessä tulkinnassa, jonka mukaan kongressitalon valtaajat ovat patriootteja, jotka pyrkivät pelastamaan heidän idealisoimansa ”Amerikan”. Tätä ”Amerikkaa” uhkaavat liberaalit liikkeet, jotka yhteisön tulkintojen mukaan haluavat polttaa ja tuhota sen. Yhteisön kommentteissa toistuvissa narratiiveissa vastaparin muodostavat kongressitalon vallanneet patriootit sekä normatiivista ”Amerikkaa” vastaan hyökänneet vasemmistolaiset ja liberaalit liikkeet. Kommenteissa yhteisön ulkopuolisia liberaaleja liikkeitä kuvaillaan vihamieliseksi ja väkivaltaiseksi. Lisäksi vihamielisyys assosioidaan voimakkaan rodullistavasti, sillä juuri

Black Lives Matter oli se liike, johon usein viitattiin yhteisön kollektiivista ”me” subjektia uhkaavana ”toisena”. Liberaaleja liikkeitä käsittelevien kommenttien kautta keskustelu siirtyy nopeasti ”mustien” ihmisten määrittelyyn. Esittäessään käsityksiään ”mustista” kommenttiyhteisön jäsenet kierrättävät essentialisoivia ja avoimen rasisia määritelmiä afroamerikkalaisista. Näiden määritelmien kautta afroamerikkalaiset yhdistetään aggressiivisuuteen, irrationaalisuuteen ja rikollisuuteen. Yhteisön kokee afroamerikkalaiset luontaisen vihamielisenä ja tämän vihamielisyyden he uskovat suuntautuvan ennen kaikkea heidän idealisoimaansa normatiivista Amerikkaa kohtaan. Keskusteluissa tosinnetut patriotismin representaatiot antavat yhteisölle mahdollisuuden assosoida itseensä merkityksiä rakkauden emotion kautta. Yhteisön kommentteissa ilmenevä vihamielisyys liberaaleja liikkeitä ja erityisesti afroamerikkalaisia kohtaan tuleekin tällä tavoin perustelluksi ainoastaan patriottiseksi rakkauden osoitukseksi yhteisön idealisoimaa Amerikkaa kohtaan.

Yhteisön kommenttien narratiivisten toimijoiden osoittamat subjekti- ja objektipositiot sekä niihin narratiiveissa assosioidut emotionit luovat myös kuvan yhteisön affektiivisten käytäntöjen sosiaalisesta ja materiaalisesta kontekstista. Näiden kontekstien tarkastelun kautta olen tuonut esiin sen, miten affektit eivät ainoastaan luo käsityksiä yhteisöjen ja yksilöiden rajapinnoista vaan niitä myös performoidaan tiettyjen taustaehto mukaisesti.

Breitbartin kommenttiyhteisön jaetut ja yhteisön sisäisesti normatiiviset tavat assosoida emotionia tiettyihin objekteihin antavat viitteitä yhteisön identifioitumisesta yhdysvaltalaiseen äärioikeistoon. Yhteisön poliittiseen eliittiin assosioima katkeruus ja halveksunta on voimakkaasti sidoksissa yhdysvaltalaisen oikeistopopulismien historiaan ja erityisesti alt-right -liikkeeseen ja Trumpin kannattajiin. Tämän historian aikana poliittiseen eliittiin kohdistettu katkeruus ja halveksunta ovat olleet keskeisiä populistisen politiikan keinoja voimaannuttaa ja mobilisoida äänestäjiä (Rosenthal 2020). Tämän oikeistopopulistisen tunnerakenteen tai -logiikan voidaan nähdä vaikuttavan Breitbartin kommenttiyhteisön affektiivisten käytänteiden taustalla. Breitbartin yhteisö reagoi erittäin positiivisesti niihin kommentteihin, jotka performoivat tunteita oikeistopopulistisen tunnerakenteen mukaisesti. Breitbartin kommenttiyhteisön taustalla vaikuttavan oikeistopopulistisen tunnelogiikan omaksuminen ja sen toisintaminen on olennainen osa sitä prosessia, jonka kautta Breitbartin kommenttiyhteisöön tullaan osaksi. Yhteisön ja oikeistopopulismien läheisiin siteisiin viittaa myös kommentteissa implisiittisesti esiin nouseva valkoisen uhrin subjektipositio. Tätä positiota tuotiin esille ennen kaikkia ”mustien” etuoikeuksiin ja essentiaalisesti negatiivisena koettuun luonteeseen viittaamalla. Tätä kautta

esiin tullut kommenttiyhteisön rodullistettu vihamielisyys viittaa yhteisön siteisiin sekä alt-right -liikkeeseen että rassistiseen internetkulttuuriin.

Internetkulttuuri muodostaa Breitbartin affektiivisten käytänteiden materiaalisin pohjan. Breitbart kommenttiyhteisö ei muodosta ainoastaan yhdysvaltalaisen äärioikeiston tunneyhteisöä, vaan juuri verkottuneen äärioikeiston tunneyhteisön, jossa palvelun materiaalisin informaatioarkkitehtuuri osaltaan määrittää sen, miten affektiivinen sisältö ilmenee keskusteluissa. Verkkokeskustelulle tyypillinen tunneintensiivisyys, kiihkeys ja nopeus (Paasonen 2014) tulee selvästi esiin siinä, miten yhteisö reagoi kongressitalon valtauksen. Tutkimukseni osoittaa, että tietyt objektit ovat yhteisölle affektiivisesti erityisen tahmeita ja jäävät kiertämään keskusteluun. Kierrättämällä affektin objekteina koettuja asioita keskusteluissa ja reagoimalla niihin positiivisesti, yhteisö määrittelee sen, miten asioihin tulee suhtautua niin, että kokemus on yhteisön yleisesti hyväksymä. Samalla se myös määrittelee omia rajojansa kommenttien ja negatiivisten reagoitien kautta. Suhtautumalla vihamielisesti yhteisön tunnelogiikasta poikkeaviin ja yhteisöä provosoimaan pyrkiviin kommentteihin käyttäjät työntävät yhteisön normatiivisesta tulkintatavasta poikkeavat henkilöt yhteisön ulkopuolelle. Vihamielisen provosoijiin suhtautumisen myötä yhteisö negaation kautta määrittelee sen, minkä se koki osaksi yhteisöä.

Breitbartin kommenttiyhteisö muodostaakin äärioikeistolaisen tunneyhteisön, jossa yhteisön ulkopuolisiin objekteihin suhtaudutaan lähtökohtaisesti vihan tunteen kautta. Sen tunteiden assosiaation logiikka myötäilee Donald Trumpin aikakauden kulttuurisotien jakolinjoja. Kommentteissa toistuvat etenkin jakolinjat kansa/poliittinen eliitti, valkoinen/musta ja populismi/liberalismi. Kommenttiyhteisön affektiiviset käytännöt osoittavat sen muodostavan selvärajaisen kaikukammion, jossa kollektiivisesti jaettua normatiivista tulkintatapaa myötäilevät kommentit saavat runsaasti positiivisia emootioita, kun taas vastustavat kommentit saavat negatiivisia. Affektiivisen polarisaation näkökulmasta Breitbartin tunneyhteisö myötäilee näkemystä kasvavasta vihamielisyydestä vastustajana koettua sosiaalista ryhmää vastaan. Yhteisön vihan kohteiden taustalla ei ole perinteinen demokraatti/republikaani -jakolinja, vaan ennen kaikkea yhteisön tunteiden assosioinnin taustalla vaikuttaa yhdysvaltalaisen oikeistopopulismien ajama aatemaailma. Trumpin aikakaudella tätä jatkumoa edustivat etenkin teekutsuliike, trumpilaisuus ja alt-right. Analyysini havainnollistaa sen, miten Breitbartin kommenttiyhteisö ilmentää, tuottaa ja ylläpitää Trumpin aikakauden kulttuurisotien verkottuneen äärioikeiston tunnelogiikkaa.

Kongressitalon valtaus toimi erinomaisena ilmiönä affektiivisen tulkintayhteisön tarkastelulle. Se aiheutti ihmisissä voimakkaita tuntemuksia, jotka johtivat niiden kautta tehtyihin tulkintoihin. Affektiivinen narratiivin analyysi oli havainnollistava tapa tarkastella näitä kongressitalon valtauksen aikaisia tulkintoja tietyssä kontekstissa. Sen avulla pystyin osoittamaan, että huolimatta Breitbartin uutisorganisaation valtavirtaistumisesta ja pyrkimyksistä irtaantua alt-right leimasta, sen kommentointiyhteisön normatiivinen tapa assosoida emootioita itseensä sekä ulkopuolisiin objekteihin mukaillee Yhdysvaltojen oikeistopopulismia ja erityisesti alt-right -liikettä. Tutkimukseni esittelemät jaetut affektiiviset käytännöt liittyvät kuitenkin ennen kaikkea siihen, miten yhteisö suhtautui kongressitalon valtauksen. Samat affektiiviset käytännöt eivät välttämättä tule esiin johonkin toiseen ilmiöön tai aihealueeseen liittyvän keskustelun analyysissä.

Tutkimuksessa käytin sisällön analyysin metodina narratiivin analyysiä, koska halusin analysoida sitä, millaisessa roolissa tunteet olivat yhteisön tekemissä tulkinnoissa. Narratiivin analyysin etuna oli se, että sen avulla oli mahdollista tarkastella sitä prosessia, jossa tietty tunne tulee keskusteluissa kierron kautta liitettyksi tiettyyn objektiin. Diskurssianalyysin kautta olisi ollut mahdollista saada narratiivista analyysiä laajempi kuva siitä, miten tunneilmaisut ja niiden objektit jakautuvat laajasti Breitbartin kommenttiyhteisössä. Diskurssianalyysin avulla olisi kuitenkin ollut narratiivin analyysiä vaikeampi vastata kysymykseen, *miten* yhteisö tulee assosioineeksi tietyn tunteen tiettyyn objektiin. Narratiivin analyysiä varten minun piti rajata aineistoani merkittävästi. Halusin kuitenkin tehdä sen tavalla, joka rajasi aineistoksi tunneyhteisön määrittelyn kannalta olennaisimman materiaalin. Tähän valitsin metodiksi verkostoanalyysin.

Verkostoanalyysin käyttäminen verkon kommunikaatiota tarkastelevan affektiteoreettisen tutkimuksen aineiston rajaukseen ja analyysiin on keskeisin tutkimukseni esittelemä innovaatio. Se mahdollistaa laajojen verkkokeskusteluaineistojen rajaamisen niin, että tutkimuksessa päästään käsiksi verkkoyhteisöjen tunneintensiivimpään sisältöön. Verkostoanalyysin avulla usein ylitsepääsemättömän laajoilta ja hahmottomilta vaikuttavista verkkoyhteisöistä voidaan rajata juuri se materiaali, joka on affektiivisen tutkimuksen kannalta olennaista. Aikaisemmin verkkoyhteisöjä affektiteoreettisesta näkökulmasta lähestyneet tutkijat ovat saattaneet pystyä havaitsemaan keskusteluiden olennaisimman tunneintensiivisen sisällön, mutta sen rajaamisen menetelmällinen perustelu on saattanut jäädä epäselväksi. Uskon, että verkostoanalyysin käyttö verkkoyhteisöjen tutkimuksen rajausmenetelmänä tuo uusia verkkoaineistoja affektiteoreettisen tarkastelun piiriin.

Jotta pystyisimme kattavasti määrittelemään, minkälaisen tunneyhteisön Breitbartin kommenttiyhteisö luo, meidän olisi tarkasteltava yhteisössä esiintyviä tulkintoja laajalaisemmin, useaan aihealueeseen ja ilmiöön tukeutuen. Tutkimukseni kannalta yhteen ilmiöön rajaaminen oli kuitenkin perusteltua, koska kongressitalon valtaus ilmiönä toi yhteen yhdysvaltalaisen kulttuurisen ja sosiaalisen polarisoitumisen, jonka kautta oli mahdollista määritellä, minne Breitbartin kommenttiyhteisö sijoittuu kommentteissaan. Kattavamman affektiivisen narratiivin analyysin lisäksi tuleva tutkimus voisi pyrkiä tarkastelemaan Breitbartin kommenttiyhteisöä erilaisissa temaattisissa kehyksissä. Esimerkiksi anti-feminismi nousi aineistosta useaan otteeseen esiin, mutta minulla ei ollut mahdollista syventyä tähän teemaan. Kommenttiyhteisön lähestyminen affektiivisen narratiivin analyysin kautta jostain tietystä temaattisesta kehyksestä mahdollistaisi myös vertailevan tutkimusasetelman muiden uutisorganisaatioiden kommenttiyhteisöjen kanssa, koska aineiston määrä olisi mahdollista rajoittaa temaattisen rajauksen kautta. Yhteisön affektiivisten käytäntöjen paikantumisen tarkempi tarkastelu vaatisi syväluotaavampaa tutkimusta Yhdysvaltain äärioikeiston tunnehistoriasta. Lawrence Rosenthalin (2020) teos *Empire of Resentment: Populism's Toxic Embrace of Nationalism* tarjosi kuitenkin tutkimukselleni välineet kommenttiyhteisön affektien tarkasteluun osana yhdysvaltalaisen oikeistopopulismien katkeruuden ja halveksunnan emootioiden assosiaatiohistoriaa. Teos soveltui erinomaisesti juuri kongressitalon valtauksen tulkintoja käsittelevään tutkimukseen.

Tammikuun 6. päivänä muistan seuranneeni järkyttyneenä kongressitalon tapahtumia. Järkytyksestä huolimatta ajattelin, että ehkä tämä oli nyt se asia, mikä saisi yhdysvaltalaiset heräämään kasvavaan vihamielisyyteen heidän yhteiskunnassaan. Olin kuitenkin hämmästynyt lukiessani Breitbartin kommenttiosioita kongressitalon valtauksen jälkeisinä päivinä. Miten voi olla, että jotkut kokivat tilanteen niin eri tavalla kuin toiset? Tutkielmani teoreettisen lähestymistavan taustalla oli tämä itseäni askarruttava kysymys. Kongressitalon valtauksen puolustaminen oli monella tavalla irrationaalista ja perustui vääristyneisiin päätelmiin omasta asemastaan. Yhteisön tunteiden tarkastelu antoi kuitenkin mahdollisuuden tarkastella tulkintoja uudelta näkökulmasta, jonka kautta oli mahdollista ymmärtää, miten tulkinnat muodostuivat yhteisössä tunteiden kautta. Samaa aikaa, kun yhdysvaltalaisen populismin mobilisoimien ihmisten tunteet eivät välttämättä perustu todellisuuteen, ne ovat silti totta (Kimmel 2017, x). Jotta vihamielisyyden tunteita voidaan alkaa purkamaan yhteiskunnassa, on olennaista osoittaa niiden todellisuus ihmisten kokemuksissa. Vihamielisyyden paikallista muodostumista ja vihan objektien kierrätystä analysoimalla onkin

mahdollista päästä käsiksi tähän logiikkaan. Uskonkin, että affektiteoreettisella lähestymistavalla on jatkossa paljon annettavaa sekä verkkoyhteisöjen tutkimukselle että yhteiskunnan polarisaation tutkimukselle.

Lähdeluettelo

Tutkimuskirjallisuus

- Ahmed, Sara (2014) *The Cultural Politics of Emotion* (Second edition). Edinburg: Edinburg University Press.
- Ahmed, Sara (2010) Creating Disturbance: Feminism, Happiness and Affective Differences. Teoksessa Liljeström, Marianne & Paasonen, Susanna (toim.) *Working with Affect in Feminist Readings: Disturbing Differences*. London: Routledge, 33–46.
- Benkler, Yochai; Faris, Robert & Weiss, Rob (2018) *Network Propaganda: Manipulation, Disinformation, and Radicalization in American Politics*. Oxford: Oxford University Press.
- Berbrier, Mitch (2000) The Victim Ideology of White Supremacists and White Separatists in the United States. *Sociological Focus* 33:2, 175–191.
- Bloch, Katarina Rebecca; Taylor, Tiffany & Martinez, Karen (2019) Playing the Race Card: White Injury, White Victimhood and the Paradox of Colour-Blind Ideology in anti-immigrant discourse. *Ethnic and Racial Studies* 43:7, 1–19.
- Boczkowski, Pablo J. & Zizi. Papacharissi (2018) *Trump and the Media*. Cambridge: MIT Press.
- Campbell, James (2018) *Polarized: Making Sense of a Divided America*. Princeton, Oxford: Princeton University Press, 2018.
- Chen, Hsinchun (2006) *Intelligence and Security Informatics for International Security: Information Sharing and Data Mining*. New York: Springer.
- Coe, Kevin; Kenski, Kate, & Rains, Stephen A (2014) Online and Uncivil? Patterns and Determinants of Incivility in Newspaper Website Comments. *Journal of Communication* 64:4, 658–679.
- Critchlow, Donald T. (2020) The Populist Right: Anti- Statism and Anti- Elitism. Teoksessa *Defense of Populism: Protest and American Democracy*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 2020, 138–164.
- De Fina, Anna & Georgakopoulou, Alexandra (2015) *The Handbook of Narrative Analysis*. Chichester, England: Wiley Blackwell.
- de Graaf, Anneke; Sanders, José & Hoeken, J.A.L (2016) Characteristics of Narrative Interventions and Health Effects: A Review of the Content, Form, and Context of

- Narratives in Health-Related Narrative Persuasion Research. *Review of Communication Research* 1:4, 88–131.
- Edwards, Emily (2021) Twenty-Four Hours in the Alt-Right Media Ecosystem: Analyzing Race, Space, and Labor in Breitbart's Coverage of the Mollie Tibbetts Murder. *Critical studies in media communication* 38:1, 32–45.
- Feldman, Martha S. & Almquist, Julka (2012) Analyzing the Implicit in Stories. Teoksessa Holstein, James A & Jaber F Gubrium *Varieties of Narrative Analysis*. Sage Publications, 207–228.
- Georgakopoulou, Alexandra (2015) Small Stories Research. Teoksessa De Fina, Anna (toim.) & Georgakopoulou, Alexandra (toim.) *The Handbook of Narrative Analysis*, 255–272.
- Granberg, Anne (2020) Emotional Politics – Some Notes on Anger, Resentment and Compassion. *Nordicum-Mediterraneum* 15.
- Haller, André; Holt, Kristoffer & de La Brosse Renauld (2019) The 'Other' Alternatives: Political Right-Wing Alternative Media. *Journal of Alternative & Community Media* 4, 1–6.
- Hawley, George (2017) *Making Sense of the Alt-Right*. New York: Columbia University Press.
- Heft, Annette; Mayerhöffer, Eva; Reinhardt Susanne & Knüpfer, Curd (2019) Beyond Breitbart: Comparing Right-Wing Digital News Infrastructures in Six Western Democracies. *Policy and internet* 12:1, 20–45.
- Heikkilä, Niko (2017) Online Antagonism of the Alt-Right in the 2016 Election. *European Journal of American studies* 12:2, 1–22.
- Hochschild, Arlie (2016) *Strangers in Their Own Land: Anger and Mourning on the American Right*. New York: The New Press.
- Horwitz, Robert B. (2018) Politics as Victimhood, Victimhood as Politics. *Journal of Policy History* 30:3, 552–574.
- Iyengar, Shanto & Hahn, Kuy (2009) Red Media, Blue Media: Evidence of Ideological Selectivity in Media Use. *Journal of Communication* 59:1, 19–39.
- Iyengar, Shanto; Sood. Gaurav & Lelkes, Yptach (2012) Affect, not Ideology: Social Identity Perspective on Polarization. *Public Opinion Quarterly* 76:3, 405–431.
- Iyengar, Shanto & Westwood, Sean (2015) Fear and Loathing Across Party Lines: New Evidence on Group Polarization. *American Journal of Political Science* 59:3, 690–707.

- Kimmel, Michael S. (2017) *Angry White Men: American Masculinity at the End of an Era*. New York: Bold Type Books.
- Kleres, Jochen (2011) Emotions and Narrative Analysis: A Methodological Approach. *Journal for the Theory of Social Behaviour* 41:2, 182–202.
- Levendusky, Matthew (2013) Why Do Partisan Media Polarize Viewers? *American Journal of Political Science* 57:3, 611–623.
- Main, Thomas James (2018) *The Rise of the Alt-Right*. Washington, D.C: Brookings Institution Press.
- Mason, Lilliana (2015) ‘I Disrespectfully Agree’: The Differential Effects of Partisan Sorting on Social and Issue Polarization. *American Journal of Political Science* 59:1, 128–145.
- Massumi, Brian (1995) The Autonomy of Affect. *Cultural Critique* 31, 83–109.
- Michael, George (2017) The Rise of the Alt-Right and the Politics of Polarization in America. *Skeptic* 22, 9-17.
- Nagle, Angela (2017) *Kill All Normies: Online Culture Wars from 4chan and Tumblr to Trump and the Alt-Right*. Alresfort, UK: Zero Books.
- Paasonen, Susanna (2014) Juhannustanssien nopea roihu ja Facebook-keskustelun tunneintensiteetit. *Media & viestintä* 37:4: 22–39.
- Papacharissi, Zizi (2015) Affective Publics and Structures of Storytelling: Sentiment, Events and Mediality. *Information, Communication & Society* 19:3, 307–324.
- Papacharissi, Zizi (2004) Democracy Online: Civility, Politeness, and the Democratic Potential of Online Political Discussion Groups. *New media & society*, 6:2, 259–283.
- Patterson, Molly & Monroe, Kristen Renwick (1998) Narrative in Political Science. *Annual review of political science* 1:1, 315–331.
- Pinder, Sherrow O. (2015) *Colorblindness, Post-Raciality, and Whiteness in the United States*. New York: Palgrave Macmillan.
- Rae, Maria (2020) Hyperpartisan News: Rethinking the Media for Populist Politics. *New Media & Society*, 1–16.
- Rosenthal, Lawrence (2020) *Empire of Resentment: Populism’s Toxic Embrace of Nationalism*. La Vergne: The New Press.
- Rosenwein, Barbara H. (2002) Worrying About Emotions in History. *The American Historical Review* 107:3, 821–845.
- Rowe, Ian (2015) Civility 2.0: a Comparative Analysis of Incivility in Online Political Discussion. *Information, Communication & Society* 18:2, 121–138.

- Santana, Arthur D (2014) Virtuous or Vitriolic: The Effect of Anonymity on Civility in Online Newspaper Reader Comment Boards. *Journalism practice* 8:1, 18–33.
- Schudson, Michael (2018) My Very Own Alternative Facts About Journalism. Teoksessa Boczkowski, Pablo J. & Papacharissi, Zizi *Trump and the Media*. Cambridge: MIT Press, 41–48.
- Sharma, Devika & Tygstrup Frederik (2015) *Structures of Feeling*. Berlin: Gruyter.
- Schulze, Heidi (2020) Who Uses Right-Wing Alternative Online Media? An Exploration of Audience Characteristics. *Politics and Governance* 8:3, 6–18.
- Strick, Simon (2020) The Alternative Right, Masculinities, and Ordinary Affect. Teoksessa Roth, Julia & Dietze Gabriele (toim.) *Right-Wing Populism and Gender: European Perspectives and Beyond*. Bielefeld: transcript Verlag, 207–230.
- Van De Mierop, Dorien (2015) Social Identity Theory and the Discursive Analysis of Collective Identities in Narratives. Teoksessa De Fina, Anna (toim.) & Georgakopoulou, Alexandra (toim.) *The Handbook of Narrative Analysis*. Hoboken, NJ: John Wiley & Sons, Inc, 408–428.
- Vainikka, Eliisa (2019) Naisvihan tunneyhteisö: Anonyymisti esitettyä verkkovihaa Ylilaudan ihmissuhdekeskusteluissa. *Media & viestintä* 42:1, 1–25.
- Waisbord, Silvio; Tucker, Tina & Lichtenheld, Zoey (2018) Trump and the Great Disruption in Public Communication. Teoksessa Boczkowski, Pablo J. & Papacharissi, Zizi *Trump and the Media*. Cambridge: MIT Press, 25–32.
- Webster, Steven & Abramowitz, Alan (2017) The Ideological Foundations of Affective Polarization in the U.S. Electorate. *American Politics Research* 45:4, 621–647.
- Wetherell, Margaret (2012) *Affect and Emotion: A New Social Science Understanding*. London: SAGE Publications.
- Yuval-Davis, Nira (2011) *The Politics of Belonging: Intersectional Contestations*. Los Angeles, CA: SAGE.

Uutis- ja verkkosivuaineistot

- Aratani, Lauren (2021) ‘White privilege on display’: police hypocrisy condemned after pro-Trump insurgence. *The Guardian*. Saatavilla: <<https://www.theguardian.com/us-news/2021/jan/06/us-capitol-trump-mob-police-protesters>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).

- Bennett, Brian (2020) 'You Got to Be the Last Guy He Talks To.' The Rise and Fall of Trump Adviser Steve Bannon. *Time*. Saatavilla: <<https://time.com/5882072/rise-and-fall-of-steve-bannon/>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Bieler, Des; Boren, Cindy; Wallace, Ava & Golliver, Ben (2021) NBA players, coaches comment on scene at Capitol: 'This is the epitome of white privilege'. *The Washington Post*. Saatavilla: <<https://www.washingtonpost.com/sports/2021/01/06/nba-players-coaches-capitol/>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Binder, John (2021) Watch: Protesters Break Into U.S. Capitol Building amid Electoral College Vote. *Breitbart*. Saatavilla: <<https://www.breitbart.com/politics/2021/01/06/watch-protesters-break-into-u-s-capitol-building-amid-electoral-college-vote/>> (linkki tarkistettu 27.10.2021).
- Black, Daniel (2021) The Capitol attack was White supremacy, plain and simple. *CNN*. Saatavilla: <<https://edition.cnn.com/2021/01/10/opinions/capitol-attack-white-supremacy-daniel-black/index.html>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Bokhari, Allum & Yiannopoulos, Milo (2016) An Establishment Conservative's Guide To The Alt-Right. *Breitbart*. Saatavilla: <<https://www.breitbart.com/tech/2016/03/29/an-establishment-conservatives-guide-to-the-alt-right/>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Breitbart (2021a). *About Breitbart News*, <<https://media.breitbart.com/media/2019/11/about-breitbart-news.pdf>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Breitbart (2021b). *Terms of Use*, <<https://www.breitbart.com/terms-of-use/>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Breitbart Tech (2016) Milo to Hillary: 'You Did This'. *Breitbart*. Saatavilla: <<https://www.breitbart.com/social-justice/2016/08/25/milo-to-hillary-you-did-this/>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Carr, David (2012) The Provocateur. *The New York Times*. Saatavilla: <<https://www.nytimes.com/2012/04/15/business/media/the-life-and-death-of-andrew-breitbart.html>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Captain, Sean (2017) Disqus Grapples With Hosting Toxic Comments On Breitbart And Extreme-Right Sites. *Fast Company*. Saatavilla: <<https://www.fastcompany.com/3068698/disqus-grapples-with-hosting-toxic-comments-on-breitbart-and-extreme-right-sites>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Disqus (2021a). *Terms of Service*, <<https://help.disqus.com/en/articles/1717102-terms-of-service>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).

- Disqus (2021b). *Disqus Privacy Policy*, <<https://help.disqus.com/en/articles/1717103-disqus-privacy-policy>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Farhi, Paul (2019) Whatever happened to Breitbart? The insurgent star of the right is in a long, slow fade. *The Washington Post*. Saatavilla: <https://www.washingtonpost.com/lifestyle/style/whatever-happened-to-breitbart-the-insurgent-star-of-the-right-is-in-a-long-slow-fade/2019/07/02/c8f501a2-9cde-11e9-85d6-5211733f92c7_story.html> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Friedersdorf, Conor (2012) Andrew Breitbart's Legacy: Credit and Blame Where It's Due. *The Atlantic*. Saatavilla: <<https://www.theatlantic.com/politics/archive/2012/03/andrew-breitbart-legacy-credit-and-blame-where-its-due/253953/>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Gross, Terry (2021) Uncovering Who Is Driving the Fight Against Critical Race Theory In Schools. *NPR*. Saatavilla: <<https://www.npr.org/2021/06/24/1009839021/uncovering-who-is-driving-the-fight-against-critical-race-theory-in-schools?t=1625055117233>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Gwinn, Dylan (2021) Jemele Hill Says Capitol Police Would Have Reacted Faster if Protesters Were Black. *Breitbart*. Saatavilla: <<https://www.breitbart.com/sports/2021/01/06/jemele-hill-says-capitol-police-would-have-reacted-faster-if-protesters-were-black/>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Haberman, Maggie; Shear, Michael D & Thrush, Glenn (2017) Stephen Bannon Out at the White House After Turbulent Run. *The New York Times*. Saatavilla: <<https://www.nytimes.com/2017/08/18/us/politics/steve-bannon-trump-white-house.html>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Hanchett, Ian (2021) Crenshaw: Trump and Those Objecting to E.C. Should Tell Protesters 'They Misled Them'. *Breitbart*. Saatavilla: <<https://www.breitbart.com/clips/2021/01/06/crenshaw-trump-and-those-objecting-to-e-c-should-tell-protesters-they-misled-them/>> (linkki tarkistettu 27.10.2021).
- Hillary Clinton YouTube, Hillary Clinton speech on how Donald Trump's campaign has mainstreamed the "Alt-Right" hate movement, <https://www.youtube.com/watch?v=_soeyHVrawY&t=1278s> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Hylton, Wil S. (2017) Down the Breitbart Hole. *The New York Times*. Saatavilla: <<https://www.nytimes.com/2017/08/16/magazine/breitbart-alt-right-steve-bannon.html>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).

- Key, Pam (2021) Rep. Cori Bush: Had Capitol Rioters Been Black They ‘Would Have Been Shot’ – ‘It’s White Supremacy’. *Breitbart*. Saatavilla: <<https://www.breitbart.com/clips/2021/01/06/rep-cori-bush-had-capitol-rioters-been-black-they-would-have-been-shot-its-white-supremacy/>> (linkki tarkistettu 27.10.2021).
- Kew, Ben (2016) Milo: The Alt-Right Is Going Nowhere, And Here’s Why. *Breitbart*. Saatavilla: <<https://www.breitbart.com/social-justice/2016/09/20/milo-university-houston-alt-right-going-nowhere/>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Lewis, Helen (2019) To Learn About the Far Right, Start With the ‘Manosphere.’ *The Atlantic*. Saatavilla: <<https://www.theatlantic.com/international/archive/2019/08/anti-feminism-gateway-far-right/595642/>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Lindsey, Ellefson (2019) Breitbart’s Audience Has Dropped 72% Since Trump Took Office – As Other Right-Wing Sites Have Gained. *The Wrap*. Saatavilla: <<https://www.thewrap.com/breitbart-news-audience-dropped-steve-bannon-72-percent/>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- McCammon, Sara (2021) What The Texas Abortion Ban Does — And What It Means For Other States. *NPR*. Saatavilla: <<https://www.npr.org/2021/09/01/1033202132/texas-abortion-ban-what-happens-next?t=1631718178381>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).
- Pew Research Center (2020). *U.S. Media Polarization and the 2020 Election: A Nation Divided*, <https://www.pewresearch.org/pj_19-11-19_mediapolarization_homepage-2/> (linkki tarkistettu 27.10.2021)
- Pew Research Center (2019a). *Looking to the Future, Public Sees an America in Decline on Many Fronts*, <<https://www.pewresearch.org/social-trends/2019/03/21/public-sees-an-america-in-decline-on-many-fronts/>> (linkki tarkistettu 27.10.2021).
- Pew Research Center (2019b). *Trump’s Staunch GOP Supporters Have Roots in the Tea Party*, <<https://www.pewresearch.org/politics/2019/05/16/trumps-staunch-gop-supporters-have-roots-in-the-tea-party/>> (linkki tarkistettu 27.10.2021).
- Pew Research Center (2016). *Partisanship and Political Animosity in 2016*, <<https://www.pewresearch.org/politics/2016/06/22/partisanship-and-political-animosity-in-2016/>> (linkki tarkistettu 27.10.2021).
- Pew Research Center (2006). *Pragmatic Americans Liberal and Conservative on Social Issues*, <<https://www.pewforum.org/2006/08/03/pragmatic-americans-liberal-and-conservative-on-social-issues/>> (linkki tarkistettu 27.10.2021).

Righting, The (2021). *US Conservative Websites Ranked by Unique Visitors, January 2021*, <<https://www.therighting.com/top-20-conservative-websites-january-2021>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).

Sharpe, Matthew (2020) Is 'Cultural Marxism' Really Taking over Universities? I Crunched Some Numbers to Find Out. *The Conversation*. Saatavilla: <<https://theconversation.com/is-cultural-marxism-really-taking-over-universities-i-crunched-some-numbers-to-find-out-139654>> (linkki tarkistettu 26.9.2021).

theCarbonFreeze YouTube, Pat Buchanan "Cultural War" speech, <https://www.youtube.com/watch?v=2olwuAy3_og> (linkki tarkistettu 26.9.2021).

Warzel, Charlie (2018) How The Alt-Right Manipulates The Internet's Biggest Commenting Platform. *BuzzFeed News*. Saatavilla: <<https://www.buzzfeednews.com/article/charliwarzel/how-the-alt-right-manipulates-disqus-comment-threads>> (linkki tarkistettu 26.09.2021).